

Іван Барчук

РАДІОБЛАГОВІСТЯ
“ГОЛОС ЄВАНГЕЛІЇ В УКРАЇНУ”

**GOSPEL BROADCAST
INTO UKRAINE
"THE UKRAINIAN VOICE
OF THE GOSPEL"**

— by the —

Rev. John Barchuk

Published by "Doroha Prawdy"
(Ukrainian)

ІВАН БАРЧУК

**Радіоблаговістя
„Голос Євангелії в
Україну“**

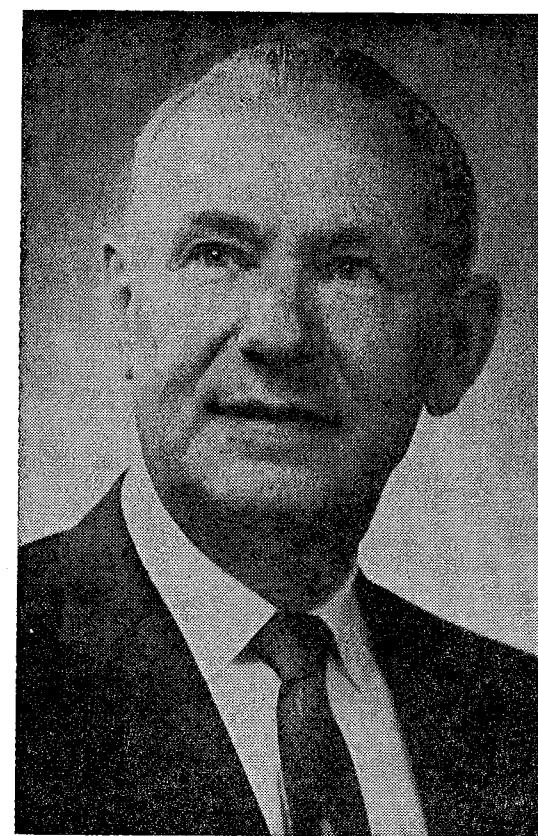

**Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"
Торонто — 1971 — Чікаго**

ВИДАВНИЦТВО "ДОРОГА ПРАВДИ" Ч. 44

Цю книжку повністю фінансує брат П. Нестеренко
з Торонто, Канада.
Сердечна йому за це подяка!

Printed by Popular Printers, 787 Toronto Street,
Winnipeg 3, Man., Canada

Проп. Іван Барчук

ПЕРЕДМОВА

Року 1966-го Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство розпочало ще одну дуже благословенну Богом службу, — українську євангельську радіопередачу “Голос Євангелії в Україну”, — яка вже п’ятий рік передається через магутну радіовисильню “Транссаїтова радіо” в Монте Карло, Монако. Спочатку це радіоблаговістя передавалося щотижня, але його ефект, колосальний вплив на пробудження в Україні, числені листи з Рідного Краю, в яких діти Божі жадали, щоб частіше вкривати Україну з проповіддю Слова Божого, сприяли тому, що 2 березня 1967 року Управа “ГЄВУ” розпочала друге радіомовлення і тепер “ГЄВУ” щосуботи о годині 9:30 вечора за київським часом і щонеділі о годині 9:05-9:30 вечора на коротких хвилях 25 і 31 метр заливає чистою вісткою Євангелії Христової не тільки Україну, а майже всі “республіки” советської імперії.

“Голос Євангелії в Україну” править за велике благословення для багатьох людей, спрагнених Слова Божого своєю рідною мовою, збуджує почуття любові до Бога та всього, що рідне та дорого серцеві людини, яка ще не втратила своєї гідності. Слухаючи глибокі проповіді Слова Божого, гарний євангельський спів, багато людей в Україні навернулися до Господа.

Радіоблаговістя “Голосу Євангелії в Україну” приготовляються на передмісті Чикаго під дирекцією проп. Олекси Гарбузюка, але беруть уділ у ньому євангельсько - баптистські проповідники З’єднаних Стейтів Америки та Канади. Найбільше проповідей досі виголосив проповідник і письменник Іван Барчук, але не можна не згадати уді-

лу в радіомовленнях письменника Михайла Подвірняка, за проповідями якого тужать віруючі в Україні, поета Іларіона Тарасюка та інших проповідників, які частково допомагають у цій складній праці на широких ланах Христового Виноградника в Рідному Краю. Проповіді брата Івана Барчука відзначаються ясністю викладу Слова Божого й тому нам приємно доручити їх увазі тих, які не мають можливості слухати його на наших радіомовленнях.

Ми глибоко вдячні нашему євангельському меценатові, братові **П. Нестеренкові** з Торонто в Канаді, який повністю фінансує цю книжку й таким чином здобуває собі імення, яке не тільки залишиться в історії нашого Руху, але — скарб на небесах.

Видавництво “Дорога Правди” вдячне Богові за те, що воно може дати своїм читачам оце вже 44-ту друковану працю. Ми віримо, що ця книжка буде правити за велике благословення для наших читачів, які так жертвоно підтримали наші попередні видання.

Вінніпег-Чикаго

Видавництво “Дорога Правди”

НОВЕ

Шановні радіослухачі!

На початку цього Нового Року так щиро хотілося б, щоб дійсно в цьому році сталося щось справді нового. Думаю, що не помилюсь, коли скажу, що подібні бажання на Новий Рік зроджуються в багатьох шляхетніших серцях. Адже ж не надаремно люди бажають у ці дні одні одним усього найкращого. Однак, в цих побажаннях з боку інших, а також в бажаннях особистих, кожен має що інше на думці. І, нажаль, переважно всі люди мають на думці під тими величними словами: “нове” та “найкраще” елементи матеріальні, тілесні й політичні, й майже ніколи не мають на думці справ духовних.

Люди думають, як би то було добре, коли б у Новому Році їм пощастило добре заробити, а якнайменше видати; бути здоровими та як найбільше використати тілесних насолод та розваг. А знайдуться й такі, що згадають і рідний край та про дорогих їхньому серцю, яких вони там лишили.

Не до одного серця закрадається тужлива думка: “А може цей рік принесе й нашему народові ту довгожданну волю?”

Але, коли б із цих бажань та побажань дещо й здійснилося, то чи задоволило б воно наше серце? Адже ж напевно будуть на світі такі люди, що матимуть щастя в грошевих справах; будуть і такі, що здоров'я їм служитиме й вони будуть насолоджуватися життям; але чи будуть вони щасливі?

Був час, коли всі ті людські мрії були уділом єврейського царя Соломона, а він серед багатств, розкошів і слави, в розпуці вигукував: "Марнота марнот, усе марнота!"

І справді, яке може бути задоволення навіть найщасливішої людини, якщо над нею панує гріх і погибель?

Але Господь бажає, щоб ми таки мали щось нового і щось найкращого. Але те нове має прийти до нас не ззовні, а воно має доконатися в нас самих. Ось що читаемо про це в листі до Еф. 4: 22-24: "Щоб відкинути старого чоловіка, що зотліває у звабливих пожадливостях, та відновитися духом вашого розуму й зодягнутися в нового чоловіка, створеного по Богу в справедливості й святості правди".

Оце те нове, що Бог прагне нам дати; цебто, ми самі маємо стати новими людьми, створеними по Богу, цебто на Божий зразок. Отже, стара людина, що зотліває в пожадливостях, має бути викинена з нас, а дух нашого дозуму має відновитися й зодягнутися в нову людину, створену на подобу Божу, що має бути справедливою й святою.

Це є Божа воля для всіх людей, а зокрема для християн. Коли це відновлення з християнами не стається, то це означає, що з ними щось сталося не те, що потрібне. Або вони попали не туди, куди треба, цебто зблудили; або прийняли не те що треба, цебто ошукалися; або цілком не пізнали Господа ані Його правди й перебувають у духовній темряві.

То ж щороку вітаемось: "З Новим Роком — з новим щастям!" І так минають роки, десятиліття, століття, а життя не відновлюється, а все старішає й старішає. Той самий гріх, що доконувався минулого року, напевно буде доконуватися і в наступному році. Те саме зло, що було століття тому, відкрито панує й сьогодні. Бо ж старі люди не

створяють нової ери. Для відновлення життя треба відновлених людей.

Сьогодні люди мають дуже різноманітні та розбіжні погляди. Ви можете зустріти фанатика-церковника поруч з фанатиком-безбожником. І їхні погляди цілком протилежні, але їхнє життя абсолютно однакове. У життєвій практиці поміж ними нема найменшої різниці. Тому ясно, що їхня духовно-моральна вартість є та сама. Це такі самі люди по своїй суті, як і ті, які були й перед народженням Христа; отже, старі люди, яких відновлююча сила Христової науки навіть не торкнулась.

Тому ми й проповідуємо Євангелію всіма доступними нам засобами не тільки безбожникам чи поганам, але також і так званим християнам, які по своїй поведінці нічим не відрізняються від безбожників. Ми переконалися самі на собі, що чиста, непофальшована Христова наука, яка спонукує людину до правдивого покаяння та навернення до Бога, є єдиною в силі відновити людське серце. Ми це пережили на собі, досвідчили самі особисто, тому маємо відвагу твердити, що це абсолютна правда. Ми також бачили інших, великих і малих грішників, простих і освічених, як і вони, під впливом Євангелії, каялися, віддавали серця своїй Господеві і ставали, після того, воїстину новими людьми. І це не фікція, не самообман, не самовихвалення, не лицемірство; це така ж дійснісна правда, як і та, що постійно народжуються фізично щораз нові люди. Фікція, самообман, лицемірство не можуть існувати довго. А є мільйони віруючих, що навернулися в ранній молодості й прожили в Господі до глибокої старости і так в оновленому житті й відійшли до Господа і ніколи й ніхто їх не міг запідозрити в якомусь лицемірстві.

Коли б таке духовне оновлення чи відродження було неможливе, то не писав би апостол: "Відновітесь духом вашого розуму й зодягнітесь в

нового чоловіка” й не мав би він відваги так рішучо твердити: “Коли хто в Христі, той створіння нове, старе проминуло, тепер все нове”. Про це читаемо в 2 Кор. 5: 17. І це відновлення апостол Павло також сам на собі пережив. Всі ті, які читають Євангелію, знають, яким запеклим ворогом християнства був фарисей Савл. Здавалося, що ніякі сили не зможуть помирити його з християнством. А проте він не тільки навернувся, але й став найбільше горливим апостолом Христовим.

Він не тільки зінав, що з ним сталося, але він постійно був свідком того, що ставалося з іншими, які наверталися до Господа через його свідчення. Тому слова: “Хто в Христі, той створіння нове”... не були якоюсь фантазією в устах апостола, а були ствердженням очевидного факту.

Так само й ми є свідками, що мертві християни вірою в Христа стають живими й ревними в служенні Христові; грішники — стають святыми; жорстокі самолюбці — стають добрими й співчутливими; п’яниці й злодії — стають тверезими й доброчинними; розпусники — стають моральними та чеснотними; злоріки та сквернослови — стають богомільцями та прославляючими Бога і т. д. І такі люди, після свого навернення та відродження живуть у тих християнських чеснотах нераз багато літ і так вірними й відходять до Бога, то хіба це могло б бути лицемірство?

Такого лицемірства не буває! Лицеміра вмить можна якщо не збегнути, то вичути душою. Так як усяку пофальшовану річ дуже легко і скоро можна пізнати, так само легко можна пізнати й лицеміра. І так само ясно видно тих, хто дійсно пережив чудо духовного відновлення.

І всі, що є християнами й вірять у Христа як у Божого Сина, повинні ж хіба зрозуміти, що Він надаремно не приходив би в цей світ і надаремно не віddав би Себе в жертву за нас, коли б та Його жертва не мала б жодного впливу на наше життя!

Адже ж написано, що Він спасе віруючих не тільки від погибелі в пеклі, але й від гріха на землі й вчинить тих бувших грішників святыми й новими людьми.

Тому, ми ще раз хочемо рішучо підкреслити, що коли й з вами, шановні наші радіослухачі, не сталося цього оновлення, то це означає, що ви ще не в Христі. Ви, очевидно вірите лише теоретично, прийняли не Христа в своє серце, а обрядове християнство, яке не в силі змінити пріховної природи. А тому, нема чого нового в цьому Новому Році й сподіватися. Відверто наперед можу сказати, що буде все старе. Будуть старі гріхи, стара ненависть, старий гнів, старі сварки, старі турботи, старі забаганки, словом — усе буде старе хоч і в Новому Році.

І тільки в тих, які повірять в Євангелію, навернуться всім серцем до Бога, щиро покаються та приймуть Христа якового особистого Спасителя, тоді Бог задля Христа, простить їм усі гріхи, кров Ісуса Христа очистить їх, а Дух Святий відродить їх і вони стануть новим створінням і все в них буде нове.

Ось такого оновлення я щиро бажаю всім нашим радіослухачам. Амінь.

НОВЕ СТВОРІННЯ

Шановні радіослухачі!

Щороку ми переживаємо хвилини, коли то Старий Рік кінчачеться, а настає Новий. Правда, ці хвилини є уявними і їх можна перенести наений момент, але проте вони нам нагадують про заміну старого новим. І ця заміна постійно відбувається в усіх ділянках людського життя.

Ось така заміна старого новим мусить доконатись і в духовному житті кожної людини зокрема. І ще ні одна людина не народилася на світ, яка не потребувала б цієї заміни. Сам Христос — Син Божий навчав: “Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з Духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитися згори”. Цебто, простіше кажучи, треба тілесне життя замінити духовним, відродитися від Святого Духа.

Є ще написано в Слові Божому таке: “всі ми проживали колись у пожадливостях тіла, як чинили були волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші”.

Отже, тілесне життя, що проходить у тілесних пожадливостях, це старе життя, по природі й воно гнівить Бога. Тому всі ті, що живуть за тілом, названі “дітьми гніву”: А щоб стати улюбленими Богові дітьми, мусимо наново народитися згори, від Духа, замінити стару природу новою, духовною. І таке духовне народження не тільки можливе, а “необхідне”, як сказав Христос. Це коли людина приймає вірою в серце Христа, то присутність Христа в серці людини створює оте нове на-

родження нового життя. Тому й читаемо в 2 Кор.. 5: 17 такі слова: “Коли хто в Христі, той створіння нове, — старе проминуло, а сталося усе нове!”

І цього оновлення не буває поза Христом; ніхто не може статися новим створінням, не прийнявши вірою Христа в своє серце. Тому то, невірюючі люди сміються з цього оновлення, не вірять, що таке може бути, бо ж вони самі цього не пережили й не досвідчили. Вони багато разів пробували бути кращими без навернення до Христа й нічого з того не вийшло. Проте вони цього не розуміють, що власне тому, що вони намагалися бути кращими власними силами, без покаяння, без прощення і без відродження, тому вони не змогли себе поділити. Бож вони продовжували бути старими людьми, зо старою грішною природою.

Необізнані світські люди, коли чують таке, вони напевно думають: “То якже це оновлення має доконатися і що це є ота стара природа, що має бути замінена новою?”

Попробуємо на це відповісти на підставі Господнього Слова. В листі Ап. Павла до Рим. 12: 2 читаемо, що має бути перемінений і відновлений розум людини, щоб вона могла розуміти волю Божу. Цього звичайна світська людина не розуміє без огляду на її освіту. Тому ми й бачимо, що освічені люди мають таку саму грішну природу, як і прості. Правда, їхній розум, ошліфований назовні світською наукою, дає їм способи поводитись трошки більш тактовно та делікатніше, ніж прості люди, але коли настає момент якогось випробування, вони нераз вибухають ще жахливишою люттю, ніж прості люди. Бо в їхніх душах сидить той самий гріх, що й у душах простаків. А тому їхній освічений розум так само не знає Бога, не розуміє Його волі та не вміє жити по-Божому, як і розум простака. І тільки коли людина смиренно та чистосердечно навертається до Господа,

визнає перед Ним обмеженість свого розуму та своєї неспроможності розуміти духовні справи, тоді Господь Духом Святым освітлює таку людину, перемінює її розум, дає ій новий світогляд, нове розуміння різних духовних явищ, а найголовніше, що Він допоможе ій пізнати Самого Себе, злагнути Його волю, яка є висловлена в Його святому Слові. Таким чином, розум людини в Христі Ісусі цілком відновиться і то так грунтовно, що як би справді хто забрав старий, а вложив цілком новий.

Подібна переміна старого на нове має відбутися також у царині наших почувань, цебто замінене мусить бути серце. І це не є нашим припущенням, але так написано в пророка Єзек. 36: 26: "І вложу вам нове серце й дам вам нового духа, й викину кам'яне серце з вашого тіла... І вдихну в нутро ваше Духа Мого,каже Господь, і учиню, що будете ходити в зановідах Моїх та виповнити постанови Мої".

З цих слів пророка бачимо, що ту духовну операцію над людиною, щоб замінити старе серце на нове, доконує Сам Бог. Ні одна людина цього доконати не може. Є багатенно людей, які теоретично знають, що їхнє грішне поводження їм дуже шкодить, а не можуть його змінити. Багато хто відчувають та переживають наслідки гріха навіть на практиці, а все одно залишити гріха не можуть. Бо їх старе серце любить гріх, зло та духовну темряву. Їхнє зло вродилось разом із ними, зрослося з їхніми серцями й вони навіть не уявляють собі, як то можна жити без гріха та ще й у таких обставинах, коли ввесь світ лежить у злі. Гріх так глибоко закорінився в серці, що ніяке виховання, ні освіта чи культура, чи будь-які інші людські заходи, нічого не можуть вдіяти. Бо в людському серці, в його природі знаходиться любов до гріха. За Христовими словами, власне в людському невідродженному серці знаходяться та-

кі почуття та "чесноти", лихі думки, розпуста, крадіжка, душогубства, здирства, лукавства, підступ, заздрість, богозневага, гордощі, безум і всяке інше зло.

Таких сердец ніяка людська сила не перемінить, але Бог їх може до того грунтовно перемінити, що виноситься враження, ніби Бог забрав з грудей старі серця, а повкладав туди інші — нові.

Є багато людей окалічених, або таких, що мають певні тілесні недоліки; скажім хтось є зігнутий чи горбатий, чи має кривого носа, чи косі очі, е кривий або безрукий. Є поміж каліками й такі, що дуже соромляться цих своїх недоліків і радо погодилися б, коли б Господь захотів їх замінити новими та добрими членами. Але коли людина має кривий та сліпий на духовні речі розум, коли має зігнуту гордістю душу, то цього вона не соромиться. Також людину не турбує, що вона не має ніг, щоб ходити дорогами Господніми, не має рук, щоб робити діло Боже. Але Бог, якраз навпаки, мало зацікавлений тілом, яке є справді порохом і дане нам лише на коротку хвилину, Бог зацікавлений радше нашими внутрішніми духовними органами та членами, які призначенні для вічності, щоб їх привести в порядок.

Отже, серце та розум дають поштовх та натхнення людині до різних чинів та поступований. Тому, коли серце та розум зіпсуті, полонені гріхом, то їхня поведінка людини буде погана. І, навпаки, коли серце та розум є просвітлені Словом Божим та Духом Святым, то така людина є святою в усьому своєму поводженні.

Тому не диво, що Бог бажає передусім зробити чудо перещеплення розуму й серця людині. Й тоді, як написано в Рим. 6: 4, почнеться нове життя. І кожен хіба розуміє, що те нове життя буде не тілесного характеру, а морально-духовного. Людина буде так само їсти, працювати, відпочива-

ти і т. ін., але не так само буде думати й відчувати. Бо ж факт, якщо настане нове життя, то не старе, не таке same, яке було перед тим, перед наверненням до Бога. Коли бо зміниться розум і серце, то ясно, що тоді зміниться все життя. Виникнуть нові думки, нові ідеї, новий світогляд, нове розуміння, нові побудження й нові замислування. Те, що ми вважали за добро, ми нараз переконаємося, що воно є злом; те, що було для нас правдою, ми побачимо, що воно є обманом; те, що було для нас дуже важливе, ми побачимо, що воно непотрібне; те, в чому ми були переконані, що то Божі постанови, ми в світлі Божого Слова ясно побачимо, що це тільки людські вигадки.

Нове життя — це не тільки реформа старого життя, це також не еволюційна зміна; ні, це внутрішнє духовне відродження нашого духа, воскресіння з мертвих нашої душі. Це повернення блудного сина до рідного дому, до Отця. Душа, яка є в обіймах Бога, осяяна світлом Слова Божого, охоплена Духом Святым, яка забагнула гидоту гріха, а одночасно досвідчила ласку прощення, не може вернутись назад до старого життя. Така душа враз зненавидить усе те старе, гідке, грішне, нечисте, безсоромне, жорстоке, зло та шкідливе, а покохає нове, приемне, святе, чисте, добре й корисне.

Любі друзі, чи ви колибудь пережили ось таку зміну старого на нове? Тут не йде мова про зміну релігії чи релігійних переконань, це зробити дуже легко й це можемо зробити самі, без Божої допомоги. Але ми питаемося, чи в вас колись настала така зміна старого розуму на новий, старого серця на нове і старого життя на нове. Якщо цього з вами не сталося, то ви ще не в Христі, бо тільки хто в Христі, той створіння нове. І це знов також означало б, що коли ви не в Христі, то ви й не є правдиві християни, хоч би ви належали до найкращої церкви у світі. Бо не приналежність до

церкви робить людину християнином, а приналежність її до Христа. А знову ж приналежність людини до Христа обов'язково й неодмінно перемінює людину до непізнання. І ця переміна не доконується в людині несвідомо та автоматично. Бог не вживає насилля й підступу. Ні, людина сама повинна свідомо й добровільно прийти до Бога; свідомо визнати перед Ним свої гріхи, своє духовне банкротство; свідомо просити в Бога прощення гріхів і свідомо позволити Богові нас відродити. Також треба свідомо повірити, що Бог нас грішників любить, хоч і гидується нашими гріхами; свідомо вірою прийняти прощення наших гріхів; а тоді свідомо вірою прийняти в серце Святого Духа, Який і доконає в нас усіх тих змін, про які ми говорили.

Тому ясно, що такої зміни старого на нове ніколи не могло ні з ким доконатися в дитинстві, в несвідомому віці чи стані, або також без віри. Тому світські люди, які ніколи нічого подібного не досвідчили, не можуть зрозуміти ані забагнути цих духовних явищ. Але, друже мій, ці явища так реальні, як і те, що ти фізично живеш. Навернись до Бога ще сьогодні, благай Його доконати в тобі цю велику й спасенну переміну, тоді й ти станеш новою людиною. Бо хто не в Христі, той не є створінням новим, а старе тілесне та грішне створіння не ввійде в Царство Боже. “Хто бо Духа Христового не має, той і не Його”, — так написано в Рим. 8: 9.

Поспішіть же до Господа, не ризикуйте чекати аж до наступного Нового Року, і Господь учинить в вас чудо відродження, учинить вас новим створінням у Христі, придатним для вічного щасливого життя в раю. Господь нехай вам допоможе! Амінь.

ТЯЖКІ ЧАСИ

Шановні радіослухачі!

З ласки Божої всі ми вступили в Новий Рік. Як звичайно, в це свято люди висловлюють одні одним свої щирі та найкращі побажання. Хотілося і мені на цьому місці сказати щось радісного та підбадьорючого. І справді, у віруючих людей є багато радісних моментів; візьмімо хоч би таку обітницю Господа: “Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!” (Євр. 13: 5).

Проте сумління мені не позволяє обманювати себе самого, а також і вас, мої улюблені радіослухачі. Я не можу вам пророкувати у зв’язку з Новим Роком, якихось світлих перспективів. Їх не видно ані з тих обставин, які створюються в світі, ані їх не обіцяє нам Слово Боже, яке, навпаки, говорячи про останні часи, каже таке: “Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи” (2 Тим. 3: 1).

Коли приглянутись до життя різних одиниць, родин, народів і країн, то бувають у них також різні причини, що створюють оті тяжкі часи.

Ось в житті одиниць може бути тяжким часом хвороба, неповодження, старість, самотність тощо. Навіть у Святому Писанні є така порада: “Пам’ятай про твого Творця замолоду, покіль не прийдуть злі дні...” (Єккл. 12: 1).

Отже, Св. Писання, звертаючись до молоді й даючи їй пораду пам’ятати свого Творця замолоду, бо, мовляв, пізніше можуть прийти злі дні, які, безперечно, будуть тяжкими днями, виразно на-

водить нас на думку про старість, хвороби та інше, що не сприятиме в служенні Богові. А безбожництво не створює легких днів. Люди без Бога все одно, що тварини. Вони не мають вічних ідеалів, не мають світлих перспектив, не мають свідомості вічної відповіданості. Уесь сенс їхнього життя чисто тваринний: “Їж, пий, бо взутра помреш!” Смерть, небуття — оце жалюгідний кінець і завершення всіх мрій і поривань невіруючої людини. А така перспектива не дає натхнення для шляхетних поривань.

У житті родин тяжкі часи бувають знову ж тоді, коли до неї завітає нужда, коли в ній заведеться п’янство, лінівство, або багатодітна родина, а нема робочої сили. Інколи в такій родині ще й захворіє чоловік або жінка, і тоді одна особа б’ється на всі боки й не може подолати всього. Про таких Святе Писання каже: “Знеможешся ти, бо тяжке тобі це діло і не сила твоя справитись одному” (2 Мойс. 18: 18).

У суспільному житті тяжкі часи бувають, коли нема рівноправності, рівномірності та братерства, а де людина експлоатується та пригноблюється людиною, як це було з євреями в Єгипті, про яких фараон дав такого наказа: “Нехай тяжить робота на цих людях важче, щоб вони пильнували та не займалися марнimi словами”. Такими тяжкими часами були часи невільництва, часи панщини й інші.

У житті народів бувають тяжкі часи, коли постає в них деспотизм або нерозумна диктатура. Ось читаемо в Св. Писанні в 1 Цар. 12: 11-14 про юдейського царя Робоама, який на прохання народу, щоб полегшити його долю, так відповів: “Коли батько мій наклав на вас тяжке ярмо, то я зроблю його ще важчим”.

Оце тактика всіх деспотів та гнобителів! Тому ясно, що вони не принесуть легких часів.

У житті країн бувають тяжкі часи, коли вони

переживають ворожу окупацію. Наш край на протязі багатьох віків пережив їх не мало. Ось, наприклад, про Ізраїля є й така згадка в Біблії: “І тяжіла рука Мадіянів над Ізраїлем” (Суд. 6:2).

І це дійсно прикро і тяжко переживати, коли над країною тяжить чужа рука. Багато країв зазнали цього тягару чужої руки, але наш край зазнав цього хіба найбільше.

Тяжкими бувають також часи, коли війна шаліє на світі. Ось як висловив свій досвід про це Ізраїльський цар Саул: “Дуже тяжко мені, філістимляни воюють зо много...” (1 Сам. 28: 15).

Війна завжди була страшною й тяжкою. Але давніші війни були забавками в порівнянні з теперішніми. Ось, перша світова війна забрала біля 12 мільйонів людських жертв, але вже друга світова війна забрала біля 50 мільйонів. Але що сталося б, коли б вибухла третя світова війна? Від однієї тільки думки жах охоплює свідому частину людства. Бо коли не вмішається в цю справу Сам Бог, то є всі можливості для того, щоб знищити все живуче на всій землі. І ця примара страшної атомної війни постійно висить над світом на одній волосинці. Пекельні диявольські сили роблять усе, щоб її спровокувати. Ї хоч самі провокатори тремтять перед нею, але тому, що вони відкинули Бога та віддали себе в руки сатани, тому й сатана опанував їхній розум і волю, і як тих своїх невільників пхає на їхню власну погибель, а також на погибель цілого світу.

І, ото в таких часах ми живемо, то що ж радісного та веселого можна сказати, чого можна було б побажати? Отож, можна було б побажати тільки одного, в даних часах єдине практичного, це навернення всім до Бога. Бо ж, власне, гріх, який виникає з роз'єднання людини з Богом, він створює ті різні тяжкі часи. Читаемо у Св. Писанні про Содом і Гомору, що коли Господь рішив

їх вигубити, то сказав: “Гріх їхній став дуже тяжкий” (1 Мойс. 18: 20). А про всю нашу землю є такий пророчий вислів: “Земля поруйнована, земля поторощена... Захиталась земля, немов п'яний... і вчинився над нею тяжким її гріх...” (Іс. 24:19-20).

Отже, тяжкі гріхи всього людства створюють і часи тяжкі. Нема чого себе ошукувати та засліплювати, шукаючи причин лиха в інших, тоді, коли ті причини лежать у кожному з нас. Усуньте отої тяжкий гріх, і негайно полегшає в усьому світі. Але тому, що ми самі усунути гріха не можемо, бо він закорінився в самій людській природі, тому всім без винятку треба опам'ятатися, прийти вірою до Господа, покаятись у всіх своїх гріхах та просити Його змилування. А Бог любить прощати й коли Він простить нам старі гріхи та відродить наші серця, щоб ми не чинили нових гріхів, тоді Бог і відверне лихий час і ми щасливо проживемо ще й наступний рік.

Але хтось може подумати: “Та які ж ми тяжкі гріхи чинимо, що ними й землю обтяжуємо та тяжкі часи створюємо і що за них нас треба карати як Содому й Гомору?”

Щоб ніхто нас не обвинувачував, що ми без потреби чіпляємося до людей, фанатично пришикаємо їм різні гріхи, роблячи їх причиною тяжких часів, то нехай Слово Боже саме намалює нам картину тих гріхів, що створюють тяжкі часи. Ось читаємо в 2 Тим. 3: 1-5 такі слова:

“Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам непослушні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нездержливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, більше люблять розкоші, ані ж Бога, вони мають вигляд побожності, але сили її відреклися. Відвертайся від таких!”

Отже, коли ми говоримо про тяжкі гріхи, то напевно перед нашою уявою виникали вбивства, мордерства, злодійства, бандитизм, розпуста, грабунки тощо. Безперечно, всі ці страшні гріхи створюють також тяжкі часи. Але ніхто напевно й не уявляв собі, що такі гріхи, як самолюбство, грошоволюбство, зарозумілість, гордість, невдячність, непобожність тощо, що вони також створюють тяжкі часи? А однак це факт, що кожен гріх, чи він видається людині меншим чи більшим, він є моральною отрутою, він запаморочує людське сумління і вбиває духовне життя. І ми абсолютно переконані, що кожна людина, яка щиро приглядається до процитованого нами списку гріхів, вона знайде і свої гріхи. Тому, нехай лише показуються всі ті, яких гріхи нами згадані, як негайно зникнуть і тяжкі часи, зникне всяка небезпека, зникнуть окупанти і загарбники, зникне насилия та гноблення людини людиною. Тоді б наступив правдивий Новий Рік, рік Божого змиливання та братерської любові. Тоді прийшло б царство Бога на землю, повнота правди і справедливості.

Ось, цього ми щиро й від серця бажаємо усім нашим землякам по всіх закутинах землі, куди лише сягне наш голос. А Бог сил небесних нехай усім в цьому допоможе. Амінь.

ХРИЩЕННЯ

Шановні радіослухачі!

Лежить у мене на серці розповісти сьогодні дещо про хрищення. Щоб усе було ясно, то насамперед хочу поінформувати, що ми належимо до угруповання таких християн, що признають і практикують святе за вірою хрищення у свідомому віці, що викликає різні коментарі тих, що не обізнані з цим релігійно-духовним актом. Тому то й я рішився дещо сказати на цю тему та дещо вияснити.

Нам, наприклад, закидають, що ми — баптисти — не визнаємо хрищення за таїнство. І це правда, але ми тому не визнаємо хрищення за таїнство, що в Євангелії воно не є означене як таїнство. А Господь же краще знає від людей, що є таїнством, а що — ні.

Деякі християни признають хрищення за таїнство тому, що, ніби, в хрищенні людина приймає благодать Св. Духа, єднається з Богом і стає учасником єдиного животворчого тіла Христової церкви.

Коли б ці речі справді доконалися над людиною під час хрищення і коли б люди дійсно після хрищення мали б у собі благодать Св. Духа, були б воїстино поєднані з Богом і були б учасниками животворчого тіла Христової церкви, то це справді було б не тільки великим таїнством, а й великим чудом і світ був би повний святих людей.

Але, на жаль, кожен хіба бачить, що так не є. Бо коли б усі охріщені були сповнені Св. Духа та поєднані з Богом, то на землі був би рай і перед такою силою присутності Бога в хрищених лю-

дях, не встояло б ніяке зло. Не було б уже на світі й сліду безбожництва, бо всі народи давно вже навернулися б до Христа та до Його святої церкви. Не було б також поділення і в самому християнстві, бо ж воно є наслідком відступництва та безбожності. Але коли б усі охрищені були сповнені Св. Духа, то Той Св. Дух не допустив би до поділу Христової церкви, бо ж написано в 1 Кор. 12: 13: "Ми всі одним Духом охрищені в тіло одне... і всі ми напоєні Духом одним".

Кожен напевно також розуміє, що до такого поєдання з Богом може людина прийти тільки через живу віру, глибоке покаяння і ясну духовну свідомість. Тому й хрищення мусить бути доконане над свідомою і віруючою людиною. А тим часом оте "тайство" хрищення, яке має поєднати людину з Богом, відбувається над немовлятами, які ані не мають свідомості, ані — віри, не можуть покаятись ані навіть не розуміють, що з ними роблять. А при тому й сам обряд хрищення доконується за мертвим шаблоном, і тому вся та благодать має зійти на хрищеного автоматично, силою, без жодного уділу волі та віри самого хрищеного. Так виходить, що хрищений не потребує ані каятись, ані вірити, ані навіть розуміти, що з ним роблять.

І ось, в ту несводому істоту, тому тільки, що її занурили в воду або тільки лише покропили водою, мусить увійти благодать Св. Духа, Сам Бог мусить з нею поєднатися і приєднати її до церкви. І це мусить учинити Той Самий Бог, Який все знає, отже знає також, що за кілька років Дух Святий мусітиме залишити ту людину й Бог мусить порвати з нею Своє поєдання, а залишиться тільки звичайна формальна принадлежність до мертвової церкви. Кажемо "формальна принадлежність" тому, що така підростаюча дитина навіть не знає, чому вона до тієї церкви належить? Едине пояснення, яке вона може дати, ще те, що батьки

її до тієї церкви належать, тому її вона до неї належить.

У міру ж зростання дитини, росте разом з нею і те, що є її сутністю, цебто гріх та зло. І ось виростає з такої дитини злоріка, ненависник, розпушник, п'яница, злодій, а часами й душогуб. І де ж тоді діваються благодать Св. Духа та поєдання з Богом? За життя нам приходиться зустрічати мільйони охрищених, у яких не видно й сліду тих божественних прикмет Божої присутності в них.

А проте, коли б Бог справді поєдався з дитиною в хрищенні й Дух Св. справді наповнив би серце немовляти, то зо зростом дитини та з проясненням її свідомості, щораз виразніше виступали б і ці божественні прикмети. Але тому, що нічого такого не буває, тому ясно, що в хрищенні не доконується ніяке тайнство. А тому, яке б ви дитя не взяли, чи охрищене чи не охрищене, чи з християнської родини чи з поганської, ви не знайдете поміж ними ніякої духовної різниці. У всіх їх одинаковий дух і то не Божий, а грішний дух.

І ці наші практично-логічні міркування підтверджує також Слово Боже. В Євангелії є багато написано про хрищення, але ніде нема й натяку, що в хрищенні відбуваються подібні тайнства. Навпаки, є написано, що Духа Святого отримують ті, які слухають Слово Боже і вірують в нього (Еф. 1: 13), бо Дух Святий приймається вірою, а не сходить автоматично (Гал. 3: 14). Також є написано, що треба покаятись, отримати прощення гріхів, тоді охриститись і допіро тоді на таких покаяннях і прощених зійде Дух Святий (Дії 2:38). У Святому Писанні описані випадки, коли Дух Святий сходив на людей перед хрищеннем, а в інших випадках після хрищення. Тому ясно, що не хрищеннем обумовлюється зіслання Св. Духа на людину, а обумовлюється живим та свідомим наверненням людини до Бога.

Також, щодо поєдання з Богом, то багато

про це написано в Біблії, але ніде нема написано, що людину поєднує з Богом хрещення. Скрізь у Євангелії підкresлюється та сама думка, що Бог поєднав нас з Собою смертю Свого Сина. Для прикладу приточимо одного тільки фірша з листу до Рим. 5: 10, де стоять такі слова: "Бо коли ми, бувши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившися, спасемося життям Його". Отже, ясно, що Бог поєднується і мириться тільки з тими, які вірою приймають жертву Його Сина, принесену за нас.

Також і до Христової церкви не приєднує хрещення. Чи ж ми не бачимо, що є мільйони охрищених, які є запеклими ворогами не тільки церкви, а навіть її Основоположника — Христа.

Є написано в Діях 2: 47: "І щоденно Господь додавав до церкви тих, що спасалися", а не тих, що хрестилися. Люди, звичайно, до своїх церков додають тих, що хрестяться; але Господь до Своєї церкви додає тих, що спасаються.

Отже, якщо хрещення не є таїнством, не дає права на отримання Св. Духа, не поєднує людини з Богом і не приєднує до Христової церкви, то чим же тоді є хрещення?

Воно, по-перше, є символом духовного похорону і воскресіння, як написано в листі Рим. 6:3-5. Цебто люди, які через покаяння і примирення з Богом померли духовно для гріха, мусять бути символічно поховані у водяній могилі, з якої вони, підносячись, символічно воскресають для нового життя у Христі. Це, свого роду, демонстрація того, що доконалося в душі людини. Тому, євангельське хрещення не може бути доконане над немовлям, бо немовля не може духовно вмерти для гріха, не може задемонструвати цього вірою у свою символічному похороні та воскресінні для нового життя. Також євангельське хрещення тому власне доконується через одноразове занурення у воді. Бо ж ніхто не ховає мерця аж три рази. Так як смерть є одна, так і похорон один, одне

також і воскресіння. Також тому, що хрещення є символом похорону, тому хрещеного кладеться до води навзнак, так як кладуть мерців до домовини.

По-друге, хрещення є обітниця Богові доброго сумління, як написано в 1 Пет. 3: 21. З цього бачимо, що кандидат до хрещення ще перед хрещенням мусить покаятись, перепросити Бога та помиритися з Ним, а тоді вже скласти обітницю доброго сумління. Бо як може мати добре сумління непримирений та нерозкаяний ворог Божий, що служить сатані та кохається в грісі? З цього ясно також, що кандидат до хрещення не може бути несвідомою дитиною, бо дитина не може складати жодних обітниць. Не можуть за неї складати обітниць також інші люди-куми, щоб не виявитися обманцями Бога, бо ж вони не знають, чи хрещеник буде виконувати їхні обітниці.

Але на світі є багато цікавих явищ і також є багато непослідовностей, а особливо в духовному житті. Ось таку непослідовність бачимо в справі хрещення. Ті, які не вірять у спасіння власне, хоч є охрищеними, дуже зате турбуються про спасіння своїх дітей, а тому стараються забезпечити їм те спасіння тим самим способом, який іх саміх не спас. Цебто, вони спішать похристити своїх немовлят, бо ім впоено, що коли б не хрещене дитя вмерло, то воно не буде в небі.

Але Бог більше любить дітей, ніж родичі і про їхнє спасіння більше дбає, ніж найкраща мати. У Бога не може хтось випадково згинути. Він особливо опікується тими, які мають бути спасеними, а Він докладно знає, хто з дітей і коли прийме Його науку та навернеться до Нього. Тому ніхто з тих дітей, що мають покаятися і прийняти спасіння, не загине випадково, бо Бог до цього не допустить. Крім того, то Бог справедливий і Він не карає дітей за несвідомі гріхи. Адже ж Христос про нехрищених дітей сказав: "Пустіть діток до Мене, бо таких є царство небесне". Так зва-

ний “первородний гріх” для дітей не є перешкодою, бо Христос помер за всі гріхи і за первородний також, як написано в Рим. 5: 18, і кров Його очищає нас від усякого гріха, а не хрещення. Тому діти є абсолютно забезпечені від погибелі любов’ю Отця небесного та жертвою Божого Сина. І нема ніякої потреби перекручувати Божу заповідь, щоб таким чином забезпечити дітей перед смертю без хрещення.

Діток не можна христити ще й тому, що Христос навчав: “Ідіть і зробіть усі народи за учнів Моїх, християчи їх у ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа” (Матвія 28: 19).

Тож бачимо, що людина перед хрещенням має стати учнем Христа. Але ж немовляти не можна зробити Христовим учнем, тому не можна його й христити. Єднає людину з Христом не хрещення, а послух Христової науці. Охристити можна й безбожника, але зробитись учнем Христовим може тільки віруючий тій науці та люблячий Учителя. Не можна робити навпаки: похристити спочатку невіруючих, несвідомих, необізнаних, а тоді вже, коли ті погані підростуть, силкуватись проробити їх учнями Христовими. А що буде, як вони не захочуть бути учнями Христовими, а підуть на науку до сатани? Скільки ж то є на світі мільйонів таких охрищених слуг диявола, які й слухати не хочуть про Христа та про Його науку? Вони лютують проти Євангелії, рвуть її на шматки, палять в огні та топчуть ногами. І хрещення їх не стримує від подібних зневаг. Зате учні Христові ніколи не зроблять подібного беззаконня.

Тому ще раз підкреслюємо, що невільно перекручувати Божих заповідей та робити навпаки тому порядкові, якого встановив Господь.

І ще, досліджуючи Св. Писання, ми переконуємось, що хрещення конче мусить бути попереджене вірою хрещеного. Виразно є написано в Марка 16: 16: “Хто буде вірувати і охриститься, буде спасений”. А в Діях 8: 26-39 описана історія на-

вернення етіопського вельможі. І коли він зажадав хрещення, то слуга Божий Пилип сказав йому: “Якщо віруєш з повного серця свого то можна!”

Це показує, що від кандидата до хрещення вимагається віра й то не яка небудь, а віра з повного серця. А тому, що діти не можуть мати такої віри, тому їх не можуть бути охрищені.

Хрещення дітей, як противне Божому порядкові, не тільки не відкриває їм Божого царства, а навпаки, замикає перед ними як саме царство, так і двері до покаяння, до пізнання Христової правди і до Самого Христа. І це тому, що така дитина росте у фальшивій свідомості, що вона є найправдивішим християнином, який нічого більше не потребує і ніяких змін у своєму духовному житті не повинен допускати.

Ніяка духовна помилка не спричинила такого жахливого духовного спустошення, як хрещення дітей і ніякий гріх не загнав більше людей до пекла, як оцей гріх перекручення Божої заповіді.

Тому треба навернутись до Христа, покаятися у гріхах, зробитись Його учнем, повірити з повного серця Христові, а тоді в хрещенні скласти обітницю доброго сумління, похоронити стару людину, а воскреснути для нового життя. То це буде Божий порядок. Бог нехай усім вияснить ще краще. Амінь.

ПІСТ

Шановні радіослухачі!

Багато християн в ці дні постять, але є багато і таких, що не постять. Отже, вважаю, що буде цілком на місці, поговорити тепер про піст.

Піст є майже невід'ємною частиною кожної релігії. Приблизно за 1200 літ до Р.Х. існувала в Індії так звана ведійська релігія, що вже тоді приписувала піст. Буддизм, що постав за 600 літ до Р.Х., також наказує постити. В Асирії також постили, як це виявляється з книги пророка Йони.

Але в усіх п'ятьох книгах Мойсея нема ані одного слова про піст, за винятком хіба того випадку, коли Мойсей сам 40 днів нічого не їв і не пив. Слово "піст" зустрічаємо в Біблії перший раз в 1 Сам. 31: 13, коли люди, що поховали Саула, постились 7 день. Є згадки, що й цар Давид постив. Писав дещо про піст і пророк Ісая. Але коли, хто і яким чином запровадив піст у євреїв, цього встановити не можна. В кожнім випадку в законі Мойсея піст не був наказаний.

На початку християнської ери не було постів, установлених на окреслені дні, бож на це не позволяла наука Христа, Який так навчав: "А як постите ви, то не будьте сумні, як лицеміри, вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. А ти, коли постиш намасти свою голову і лице своє вмий, щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що втайні..." Це записано в Єв. Мат. 6: 16-18. З цієї науки ясно видно, що піст має бути добровільний, назначений людиною самою для себе і інші люди не по-

винні про нього знати, а лише Бог. Коли ж піст буде встановлений на певні дні, то як людина від людини заховає свій піст і виявить його перед Богом? Бо коли піст установлений, тоді всі люди знають, що кожен, вірний своєї релігії, постить в такий то день.

Тому то, як було вже згадано, на початку християнства не було назначених постів, а лише в ІІІ віці поступово встановився великий піст перед Великоднем, на протязі якого дозволялось їсти тільки сухі овочі і городину, але з XII віку допускається і риба. Пізніше, в різні часи постають інші пости: Петрівка з дев'ятого тижня після Великодня до 29 червня, Спасівка з 1-15 серпня, Пилипівка з 15 листопада до 25 грудня і одноденні пости в середу та п'ятницю кожного тижня.

Ясно, що таке встановлення постів, незалежно від того, чи воно має які добрі сторони чи ні, є абсолютно незгідне з науковою Христовою про піст. А коли воно не згідне з Христовою науковою, тоді воно є людською вигадкою і воно непотрібне й шкідливе.

Перегляньмо деякі місця зо Св. Писання, які нам висвітлять, як належиться розуміти піст побіблійному. В 2 Сам. 12: 16-17 читаємо: "І моливсь Давид Богу задля хлоп'ятка й постив, і на самоті лежав цілу ніч долі. І ввійшли старші з дворян до нього, благати його, щоб устав із землі, та він затявсь і не їв нічого..." В книзі Естері 4: 15-17 читаємо: "І сказала Естер у відповідь Мардохейові: Піди, зberи всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постьте ради мене, не їжте й не пийте три дні ні в день ні в ночі, та я з моїми служницями так само поститиму, а потім піду до царя, хоч це проти закону; і коли приайдеться загинути — загину". В книзі пророка Йони 3: 7 читаємо наказ царя: "І звелів сповістити в Ниневії й заповісти від імені царського й вельмож своїх, щоб ні люди, ні скотина нічого не їли й не пили". Про Христа в Євангелії Матвія 4: 2 читаємо, що

Він постив сорок день і сорок ночей, а в Єв. Луки 4: 2 читаемо, як Він постив, цебто нічого не єв.

Отже, з усіх вище наведених цитат, ясно бачимо, що біблійний піст не є стримання лише від скоромної іжі, а є стримання від усякої іжі й пиття. Бо коли б це було не так, то найбільше заслуженими перед Богом постниками були б індуські браманісти та вегетаріянці, що ніколи не вживають м'ясної іжі, а тільки рослинну.

Постили люди, звичайно, тоді, коли переживали велике горе і смуток, або мали велику потребу в Божій помочі. Ось, в книзі Неемії читаемо в 1: 4: "Почувши ці слова, сів я й заплакав, і був сумний кілька день, і постив та молився перед Богом небесним". А в книзі Єздри 8: 21 читаемо: "І оповістив там піст, щоб нам впокоритись перед лицем Бога нашого, та просити в Нього щасливої дороги для себе й наших дітей, та для усього нашого добутку". Для скорочення неможливо приточити всіх текстів, щоб докладно вияснити, що люди постили переважно у великому смутку і у великій потребі. І це навіть цілком зрозуміле, бо кому до голови прийде найдатися, якщо він переживатиме велике горе, нужду чи небезпеку?

Постили люди також тоді, коли каялись, як про це читаемо в книзі Дан. 9: 3-5, або тоді, коли хотіли підтвердити постом щирість своїх молитов, як читаемо в Діях 14: 23. І це також зрозуміле. Бо коли пробуджується людське сумління та роз'яснюється свідомість, коли людина нараз зобачить себе власне в такому положенні, в якому вона дійсно є перед Богом і запрагне з того положення вийти, тоді вона так занурюється в покаяння і молитву, що їй нема коли й подумати про іжу.

Піст також правив за засіб для самовпокорення і самовиснаження, щоб легше побороти спокуси та тілесні пожадливості, про що читаемо в Пс. 34: 13; 108: 24.

Однак, хоч ми й бачимо, в яких різноманітних

потребах практикувався піст, він все ж таки ніколи не назначався на окреслені дні для всіх, а був оголошуваний там, де була в ньому потреба. Це ми бачимо з багатьох місць Св. Писання, яких за для браку часу не можна всіх приточити. Але читаемо в Єстери 4: 3, що куди тільки доходив царський наказ знищити юдеїв, там починається піст, плач і голосіння до Бога. Також в пророка Йони 3: 5 читаемо ще й такі слова: "І повірили ниневійці Богові: оголосили піст...", а потім, як ми вже читали, що це саме підтверджує ще й сам цар, додаючи ще, щоб кожна людина покинула ледачу дорогу свою і неправедні вчинки рук своїх".

Отже, за науковою Біблією, одиниці назначають піст самі для себе цілком потаємо від людей. Але, коли обставини зложаться так, що якась потреба, смуток чи небезпека охоплюють цілу якусь групу чи громаду, тоді піст і молитва оголошуються для цілої даної громади. Всі ж інші, які тих переживань не мають, вони вільні і від посту. І це правильно; бож не можна увесь світ замкнути в одну форму і всім накинути одне правило. Наприклад, одна людина відчуває тяжкий гніт гріха і ось вона в покаянні, в пості та молитві шукає примирення з Богом. Інша ж людина вже поєдналась з Богом і якраз в цей час переживає сердечну радість з цього приводу. То навіщо ж їй піст? Один знаходиться в тяжкій потребі чи небезпеці і з постом благає Господа подати йому допомогу. А другий мусить тяжко працювати, а є слабосильний, тому потребує доброго харчування. То задля якої потреби він мав би постити?

Тому, встановлення поста в один і той самий час для мільйонів людей є абсолютно безпідставне, що не має угруповання в Біблії, ні в здоровому розумі.

В енциклопедіях офіційних церков ви можете прочитати, що в протестантів цілком нема посту. Це неправда: є піст, але біблійний.

Піст же явний, безпричинний, демонстратив-

ний, це піст фарисейський. Фарисеї, під час посту не мились, не чесали волосся, одягались в стару одіж, посыпали голови попелом. Притім, робили сумні обличчя, намагаючись таким способом звернути на себе увагу людей; мовляв: "дивітесь, як ми постимо!" І ошуканий народ хвалив їх за таку, ніби, побожність і фарисеї цим цілком задовольнялися, але зате Господь не був з них задоволений.

А треба всім знати, що від найдавніших часів аж до Христа чи то правдивий піст чи лицемірний, виконувався через повне стримання себе від усякої їжі. А тому, коли людина не єсть скромного, але наїдається до схочу всього іншого, то це ж цілком не є жодний піст. Однак, кажу, що навіть правдивий піст не має ніякого значення перед Богом, якщо він не супроводиться правдивим смиренням, покаянням, молитвою, милосердям і т. д. В книзі пророка Ісаї в 58: 3-9 читаемо: "Чом воно так, що ми постимо, а Ти не бачиш? Ось, бо в день вашого посту ви вволюєте волю свою і вимагаєте тяжкої праці від других. Ви постите хіба на те, щоб сваритись та правуватись, і немилосердною рукою бити інших. Чи це такий піст, який Я Собі вибрав; чи це назвеш постом угодним Господеві? Ось, піст, який Я люблю, говорить Господь: зніми кайдани несправедливості, розв'яжи в'язі ярма, відпусти придавлених на волю і розірви всяку кормигу. Поділись з голодним хлібом і впусти до хати бездомних, як побачиш нагого, одягни його і від близнього твого не ховайся. Тоді світло твое зорею засвітить і справедливість твоя буде поперед тебе ходити, та й супроводити тебе слава Господня".

Оце, дійсно, піст Богові угодний і людям корисний. Найкращий піст, це піст від гріха, від самолюбства та грошолюбства. Коли людина, віддавшись Богові, в імення Боже робить добро і справедливість, то ніякий піст з тим не зрівняється. Як хто хоче постити, то нехай постить ось як:

очі нехай постять, щоб не дивитись на погане і нескромне, як рівнож на чуже. Нехай не смакують очі заздрості; заздрість тисячу разів скромніша, ніж м'ясо. Уші нехай постять, щоб не слухати неправди, наклепів, осуджень близнього і всяких нечистих розмов. Руки нехай постять від злодійства. Ноги нехай постять, щоб не ходили туди, куди не пішов би Господь наш. Нехай постить і язик наш від поганих слів, лайки та проکльонів. Бо що за користь, коли ми стrimуємося від їжі, а гризemo і з'їдаємо один одного.

Ось окрадено один дім. Прийшла поліція з розшукним писом, який знайшов надворі кусок ковбаси і обнюхавши її, натрапив на слід злодія. Коли ж того злодія запитали в суді, навіщо він викинув ковбасу, він відповів, що тоді був піст, а в піст негодиться ж їсти скромного. А красти, бачите, можна було! Так що у мільйонів людей шлунки постять, але душі від гріха не постять.

Ні, хто хоче постити правильно, нехай починає це чинити з душі. Нехай постить насамперед душа від гріха, а потім нехай постять всі інші наш органи і члени тіла від усяких пожадливостей і злочинів, а тоді вже часами може попостити і шлунок.

Подумайте самі, яка користь Богові, якщо ми ле будемо їсти скромного, а будемо наїдатися, ніби, пісного, а грішити будемо так само, як і при скромній їжі? Сам Спаситель навчав, що не те, що входить в уста, опоганює людину, а те, що виходить з уст. Тож будемо постити згідно з науковою Христом, а не згідно з людськими вигадками.

СПОВІДЬ

(4 Мойс. 5: 6-7)

Шановні радіослухачі!

Ось ми вступили в передвеликодній період, коли то багатенно так званих християн приготовляються до зустрічі цього величного свята. Одна з таких підготовок — це устна сповідь перед священиком.

Не буду вищукувати різних аргументів та робити історичних викладок на цю тему, скажу тільки, що науки про таку сповідь, яка практикується сьогодні, в Св. Письмі нема. Тому не диво, що перші намагання впровадити сповідь почалися щойно в 1215 році по Р.Х. й боротьба за ту науку про сповідь тягнулася аж 336 літ, аж поки, нарешті, ересь таки перемогла і в 1551 році сповідь остаточно ввійшла до церкви як складова частина церковної практики.

Звідки ж ця думка про сповідь взялася, якщо про неї нема нічого в Св. Письмі?

Отже, вона прийшла до церкви від поганства. Ще в стародавньому Вавилоні поганські жерці практикували ушну сповідь по тій, ніби то, самій причині, що й тепер, але справжня причина була та, щоб вивідувати думки та настрої громадян, щоб легше над ними панувати.

Але за фальшування євангельської правди нехай судить Бог тих фальшивників, а ми звернемось до Св. Писання, щоб нам переконатись, як воно навчає про сповідь.

Отож, є правою, що в Св. Письмі є загадка, що деякі люди визнавали прилюдно гріхи свої.

Особливо один такий виразний приклад записаний в Діях 19: 18, де сказано: “І багато-хто з тих, що увірували, приходили, визнаваючи та викриваючи вчинки свої”. Але це не була офіційна сповідь, бо цього апостоли не вчили і не вимагали. Це вони самі з власної волі робили під тиском сумління та з почуття смирення, не бажаючи бути лицемірами, а бажаючи виявити себе в правдивому світлі. Були й такі, що чинили це для покарання самих себе, бо ж ясно, що визнані гріхи принижують нас в очах людей, які можуть взяти це за привід, щоб висміювати нас та докоряти нам.

Але, є, однак, у Св. Письмі один єдиний і та-кий текст, який радить нам визнавати гріхи наші перед іншими. Проте й це не є сповідь з метою, щоб та людина, перед якою визнаємо гріхи, простила їх нам. Навпаки, маємо визнавати гріхи з метою, щоб молитись один за одного. Ось як дослівно бринять слова того тексту:

“Отож, визнавайте один перед одним провини, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись; бо дуже могутня горлива молитва праведника” (Якова 5: 16). Аналізуючи цей текст бачимо зо слів: “один перед одним”, що тут нема мови про священика і навіть нема мови про прилюдну сповідь, а йде мова про сповідь перед людиною, про яку ми певні, що вона буде молитись за нас та буде благати у Бога ласки для нас. З цього ясно, що така людина мусить бути сама віруючою, глибоко побожною, такою, що має спільність з Богом в молитві, а притому, мусить бути вирозумілою, щоб не висміяла нас, не понизила й не осудила нас в своєму серці, а щоб добре зрозуміла наші переживання, нашу боротьбу з спокусами гріха, щоб співчувала нам і прагнула допомогти нам. Бо тільки така людина буде молитися за нас. І, наш текст каже, що та людина мусить бути “праведна”, “бо дуже могутня горлива молитва праведника”. Тому ясно, що неправедна людина хоч би й молилася за нас, то користі з то-

го не буде. Більше скажу, навіть коли б та людина була й праведна, але не горлива, а недбала та лінива, то й її молитва не буде "дуже могутня".

Далі, Святе Писання рішучо домагається, щоб сповідатись перед тим, перед ким згрішили. В 4 Мойс. 5: 6-7 читаємо: "Коли чоловік або жінка вчинять який гріх проти людини, та спроневірятися тим Господеві, так покаятись мусить у грісі своєму, яким згрішили; і хто зробив кривду, мусить вповні вернути, та ще п'яту частину того додати, і тому віддати, кого скривдив".

Надзвичайно ясний і справедливий Божий закон. Бо ж самі подумаймо, що буде за користь, якщо ми комусь заподіємо яку б то не було кривду, а сповідатись підемо до якоїсь іншої особи? Скажім, що та інша особа була б священиком чи навіть праведником, чи могли б вони простити нам такий гріх? Ніколи, бо це було б несправедливо. Навіть Сам Бог не міг би нам простити такого гріха, який ми заподіяли б близньому, а ми перед тим близькім не покаялися б. Бо уявіть собі картину: ось ми, скажім, близького обікрали, і користаємо його грішми та речами, а у грісі перед ним не каємось і не сповідаємось, зате каємось перед Богом. Чи міг би нам Бог простити такий гріх? Чи не був би тоді Бог учасником в нашому злодійстві? Тому, власне Бог наказує: "Хто вчинить гріх проти людини, мусить покаятись і мусить вповні вернути, та ще п'яту частину того додати й тому віддати, кого скривдив". Цебто, по теперішньому кажучи, мусить заплатити високий відсоток, бо аж 20%.

Це є правдиве покаяння й правдива сповідь, і допіро коли після такої сповіді грішник іде до Бога, бо ж через це він і перед Богом спроневірився, то Бог його з радістю прощає. Бо Бог любить прощати, але Бог не може потурати несправедливості.

Те саме ми читаємо в Нов. Зап. Христос настав. "Коли принесеш ти до жертівника свого да-

ра, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має проти тебе, позостав тут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, — і тоді повертайся й принось свого дара" (Мат. 5: 23-24).

Цими словами Христос виразно дав зрозуміти, що навіть наша жертвеність та служення Богові не є Йому любе, якщо ми не в мирі зо своїми близкіми. "Іди примирись з братом, а тоді жертвуй Богові свої дари". Але щоб з братом примиритись, то треба визнати перед ним свій гріх, треба перед ним висловідатися. Інакше він не захоче з нами миритись. Завжди щира сповідь перед тим, перед ким ми згрішили приводить до миру. Я знаю багато випадків, коли люди, пробуджені Божим словом, визнавали свої гріхи перед тими, перед ким згрішили. Але особливо був цікавий момент, коли один селянин вікрав був борони у другого співселянина, що мешкав аж на другому кінці села. Коли слово Боже торкнулося його душі й він рішився шукати примирення з Богом, він серед білого дня взяв борони й ніс здовж села й віддав тому, у кого вікрав. На запити сусідів, він відповідав просто: "відношу крадене". Не треба також оповідати, що він щиро й зо слізми перепросив покривденого й виبلاغав від нього собі прощення. І думаєте, що сусіди висміяли його? Ні, бо з того ніколи не насміхаються, хто сам з себе насміється й того не осуджують, хто сам себе осудить. Навпаки, з цього факту все село зрозуміло, що то є правдиве навернення до Бога й який вплив має на людську душу слово Боже.

Але, є багатенно гріхів, що спрямовані не проти людей, а проти Бога, тому ясно, що такі гріхи може прощати тільки Бог. А навіть і ті гріхи, що вчинені проти людей, є одночасно гріхами проти Бога, бо вони є переступом Божих заповідей. Тому, хоч нас і простить скривджені нами людина, то конечним є також, щоб і Бог нас простив. А тому, всі гріхи остаточно може простити тільки Бог, але на різних умовах. Тому, в усіх грі-

хах без винятку, належиться сповідатись перед Господом. Тому псалмист каже: "Я відкрив Тобі гріх свій, й не склав провини своєї, я сказав був: "признаюсь в проступках своїх перед Господом!" (Пс. 32: 5). І ще сказано: "Коли ми гріхи свої визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити й очистити нас від неправди всілякої" (1 Івана 1: 9).

Оце є євангельська наука про сповідь. Є тільки три виразних накази про сповідь: перший, що треба сповідатися перед тими, перед ким згрішили; другий, що треба сповідатися і перед Богом тому, що всякий гріх є гріхом проти Бога; і третій, що треба також сповідатися перед праведними віруючими людьми, які помогли б нам своїми молитвами в боротьбі проти гріха. Четвертий випадок є поданий не як наказ, а як приклад, що дехто прилюдно визнавав свої гріхи. Але нема ані одного наказу, ані одного позитивного прикладу, щоб хтось сповідався перед третьою особою й та особа могла б простити сповідаючогося. Є один лише випадок, коли Юда висповідався перед священиками, що він продав кров невинні, але вони йому відповіли: "А нам що до того? Дивись собі сам!" (Мат. 27: 3-5).

Оце є правдива сутність сповіді перед священиками, цебто, що вони нічого помогти не можуть. Вони так само, як і кожна інша людина, мають право простити тільки ті гріхи, які заподіяні їм самим. Але вони не мають права прощати гріхів, заподіяних іншим.

Увесь життєвий досвід і довжелезна історія теперішньої сповіді виявили, що вона приносить тільки зло. По-перше, прощення священиками гріхів без покаяння грішника перед тими, перед ким він згрішив, є несправедливістю й обманом, а це ж зло. Сповідь не перед тим, перед ким належиться, є самообманом, а це ж зло. Ніхто й ніколи з тих, що так сповідаються, не стали від того кращими, не наблизились до Бога, а це також зло.

В багатьох державах, де церква була державою, священики мусіли співпрацювати з поліцією у виявлюванні злочинців, а це ж зло. В церквах же, де священики нежонаті, коли їм приходиться сповідати жінок та дівчат, випитуючи від них такі речі, про які вони ніколи не сказали б своїм найближчим, то це не може перейти через уяву священиків, не збудивши їхньої пожадливості.

Тут починається упадок сотень тисяч священиків, які розпочинали свою кар'єру з цілком чесним заміром.

Словом, з якого боку ми не підійшли б до цієї проблеми, ушної сповіді, то переконаємося, що вона є жахливим злом, бо вона не є Божою установою, а людською вигадкою.

Тому, друзі мої, якщо бажаєте мати правдиву духовну користь від сповіді, то сповідайтесь так, як Святе Писання навчає. Тоді вам простять і ті, яким ви кривду заподіяли, бо тільки вони мають на це право. Простити і Бог, Який любить прощасти й даст вам сердче задоволення. Самі ви відчуєте радість і заспокоєння сумління й люди вас пошанують, коли побачать вашу щирість.

Нехай вам Бог у цьому допоможе! Амінь.

ВЕЧЕРЯ ГОСПОДНЯ

Шановні радіослухачі!

Наближаються великодні свята чи спогад про воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. У більшості, так званих християн, увійшло в традицію перед цим святом висповідатись і причаститись. І люди думають, що цими актами, які, до речі, виконуються цілком не свідомо, автоматично, вони за одним махом позбуваються всіх своїх гріхів і входять у повну спільність з Богом.

Коли б такі християни трималися своїх людських вигадок та не зачіпали тих, що тримаються євангельської науки, то й іх би ніхто не зачіпав. Але вони критикують євангельських віруючих як в проповідях так і в пресі. Ось, вному часі була критика баптистського погляду на причастя, надрукована в часописі, назви якого ми не хочемо подавати. В тій критиці були й такі слова:

“Баптисти визнають ще одну Божу “установу”, що в церкві Христовій являє собою найбільше і найсвятіше тайство. Це — свята євхаристія. Для баптистів — це тільки “установа”, “спомин про смерть і про другий прихід Христовий”. Вони говорять, що у святім причасті (його називають “ламанням хліба” або “Господньою вечерею”), вони споживають звичайний хліб і вино, які лише являють собою символ тіла й крові Христових. Отже, і тут залишається тільки простий символічний акт, “спомин”, який не має й сліду того безпосереднього єднання з Христом через причастя Його святих тіла й крові; участі у Божому царстві на землі, що його сподобляється християнин у тайнстві євхаристії”.

Спочатку зауваги критика про те, якто за- дивляються на причастя баптисти, є правильні, але подає він їх, однак, в такому дусі, що треба розуміти, що баптисти цілком помилюються. А далі він робить висновок, що в тому погляді баптистів на причастя “нема й сліду того”, що мають спів- вірні критика. А вони мають, по-перше, “безпосереднє єднання з Христом”, по-друге, “участь у Божому царстві на землі”, і цих ласк вони “сподобляються” тільки тому, що причащаються правдивих тіла й крові Христових.

Попробуємо приглянутися до цієї критики у світлі Господнього Слова та здорової християнської логіки.

Отже, щодо виразу “Божа установа”. Це ж абсолютно зрозуміло, що раз цей акт установив Сам Христос, Син Божий, то це й є Його установа.

Далі, критик називає цю установу “тайством”. На це скажемо таке: нехай визнавці цього погляду, що причастя є тайством, прочитають всю Євангелію і спробують знайти, де в ній написано, що причастя є тайством? Якщо ж цього нема написано в Святому Писанні, то хіба це не доказ, що люди самі це для себе видумали? Чому вони це видумали, побачимо далі, а тепер звернімо увагу на третю заяву, що “для баптистів це тільки спомин”. Отже, читаемо Єв. Луки 22: 19-20, де написано: “Взявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав учням, проказуючи: “Це тіло Мое, що за вас відається. Це чиніть ви на спомин про Мене”. По вечери так само ж і чашу, говорячи: “Оця чаша — Новий Заповіт в Моїй крові, що за вас проливається”.

Отже, тут Христів наказ ясний: “Це чиніть ви на спомин про Мене”. З цього бачимо, що про той “спомин”, який критикують наши критики, то Христос сказав, що він є таки спомином, але про якесь там “тайство” нема в Св. Писанні згадки.

Те саме читаемо і в 1 листі апостола Павла до Коринтян 11: 23-25: “Бо прийняв я від Господа,

що й вам передав був, що Господь Ісус ночі тієї як зраджений був, узяв хліб, подяку віддав, і поламав, і сказав: “Прийміть, споживайте, — це тіло Мое, що за вас воно лимиться. Це робіть ви на спомин про Мене”. Так само взяв Він і чашу по вечері й сказав: “Ця чаша — новий заповіт у Моїй крові. Це робіть, коли тільки будете пити, на спомин про Мене”.

Чи ж не ясно, що таки йде мова про спомин про Христа в причасці, а не про тайнство чи про інші “сподоблення”, які собі уявили наші критики. І той спомин має бути про Христа взагалі, але особливо про Його муки за нас та про Його смерть ради нашого спасіння. І це віруючі мають чинити, аж до Христового другого приходу, про що й написано так:

“Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу що пити, — смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде” (1 Кор. 11: 26).

Отже, баптисти таки мають підставу у Св. Письмі для своєї науки, але визнавці тайнства для своєї науки не мають ніякої підстави.

Далі, нас критикують, що ми причастя називаємо “ламанням хліба” або “вечерою Господньою”. На це скажемо, що треба ж речі називати так, як вони названі в Св. Писанні. А читаючи Дії 2: 42 про перших віруючих ув Єрусалимі, що “вони пробували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба та в молитвах”.

Отже, перебували в ламанні хліба й кожен певно розуміє, що тут не йде мова про ламання хліба при звичайній поживі, бо це ж чинили й жиди та погани; тому який сенс був би у підкresлюванні такого звичайного щоденного явища? Але тут мова про ламання хліба на спомин про Христа. І, як бачимо, що той акт названий не тайнством, навіть не причастям, а таки “ламанням хліба”, цебто так, як і баптисти називають. Читаємо ще й далі в Дії 20: 7 такі слова: “А дня першого в тижні, як учні зібрались на ламання хлі-

ба, Павло мав промову до них...” Отже, ще раз звертаємо увагу, що учні зібрались не до причастя, не на тайнство, а на “ламання хліба”.

Хто ж тоді правий: баптисти чи іхні критики? Подумайте, навіщо ми мали б видумувати якісь нові, чужі й не євангельські назви, якщо є євангельська назва? Неправильна назва впроваджує в блуд, витворює фальшиві враження й ошукує візнатців і робить їх лицемірами. І сама установа через те, що ми її назовемо фальшивим іменем, не змінить через те своєї суті й не станеться тим, чим ви її назовете.

Ось ви назовете ламання хліба тайнством і на-тягнете на себе маски таємничості, почнете маніпулювати над хлібом та вином, робити непотрібні рухи, чини і звуки, й після всього оголосите, що звершилося тайнство: хліб став тілом, а вино кров'ю. Люди ж приймають це тіло і кров, і дивуються, що це за таке тайнство? По запахові й по смакові, а також і по виду вони ясно бачать, що споживають хліб і вино, а ім кажуть, що то тіло і кров. І ясно, що таким чином, замість тайнства виходить самий грубий юрідігійний обман. Бо Святе Писання не знає таких тайнств, де ми мали б вмовляти один одному щось, чого нема на факті. А такого чуда, як перетворення хліба й вина в правдиве тіло і кров Христові, Господь ані не обіцяє, ані його не чинить. Тому не тільки баптисти в причасці споживають звичайний хліб і вино, але й усі інші також.

Всі, хто приймав причастя, самі собі свідки, що вони не їли ані тіла, й не пили крові, а їли хліб, та пили вино. То навіщо ж обманювати себе та вмовляти собі й іншим, що тут щось діється, але так таємничо, що навіть наукова аналіза нічого не викриє.

А проте всі чуда в Св. Писанні, хоч і доконувались надприродньою та невидимою силою, то самі були видимі й давали перевірити звичайними людськими почуттями: зором, слухом, смаком, ню-

хом і дотиком. Ось Христос, наприклад, розмножив хліб. Люди не могли забагнути й дослідити, як він помножувався в Христових руках, але зором вони бачили багато хліба, руками своїми його брали й відчували в руках, що це хліб, а не щось інше. Вони його їли і чули смак хліба й наситились. Коли ж Христос перемінив воду в вино, то також люди бачили, що то вже не вода, а вино; відчували нюхом і смаком, що переміна дійсно сталася.

Але нічого подібного не діється при причасті. Там не доконується жодного чуда й не відбувається ніякої переміни. Хліб у причасті залишається хлібом і вино — вином. Про це свідчать нам наші очі, нюх, смак і дотик. І правдиве чудо перевірки не боїться. Над вином, зробленим Христом з води, можна було перевести наукову аналізу і переконатися, що воно є справжнім вином. Сам Христос, коли воскрес і з'явився учням, а вони полякались, бо подумали, що бачать духа, сказав їм: “Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, — це ж Я Сам! Доторкнітесь до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю” (Луки 24: 39).

Отже, якщо Спаситель Сам Себе казав дослідити, щоб переконатись, що то Він Сам, а не лише дух, то тим більше інші речі, які чинять грішні люди, треба досліджувати, щоб вірити в правду, а не в обман.

Також назва “вечеря Господня” є євангельською, про що написано в 1 Кор. 11: 20.

І дійсно, то ж була остання Господня вечеря з учнями, під час якої Христос і дав учням заповідь ламати й споживати хліб і пити вино на спомин про Його. Тому й ця назва є цілком правильна.

Наши критики ще згадали, що християнин має безпосереднє єднання з Христом через причастя, а баптисти, мовляв, цього не мають.

Коли б воно було так, то можна було б тіль-

ки дякувати Богові. Але механічного єднання з Христом не буває. Воно доконується тільки в царині духа живою вірою. Багато, наприклад, тиснулося людей до Христа, але сила Його на них не сходила. Але хвора жінка лише торкнулася країчкою Його одягу й видужала. Так і тут: ви нечестивого беззаконника христість, святість, причащайте кожен день, він нечестивим і залишиться. Але коли той самий нечестивець пробудиться Словом Божим, покається правдиво перед Богом, тоді не причастя, а Дух Святий його відродить. Коли б ті, що причащаються, дійсно єдналися б з Христом, вони були б подібні до антихриста. Скільки з них на віть у Бога не вірять, Христову науку ненавидять, Євангелій її бачити не хочуть, то де ж те єднання з Христом? А вони ж причащаються...

I справді, яка може бути спільність Христа з беззаконням? I яке може бути єднання з Христом тих, які Христа ніколи і в думці не мають? Коли людина не має Бога в серці ані в розумі, то жодне причастя її до Бога не наблизить. Тому ясно, що споживання тіла Христового та пиття Його крові треба розуміти тільки духовно, а не фізично. Бо ж Христос виразно навчав, що хто буде Його споживати, той буде мати в собі Його життя (Ів. 6: 53, 56-57). Отже, коли б це споживання Христа доконувалось через причастя, то всі ті, що причащаються, були б найсвятішими людьми в світі, бо ж Христове життя було б в них.

Але, на жаль, цих виявів Христоподібності нема й тіні в тих, що причащаються. Їхні розмови та балашки виявляють зміст їхніх сердець, а їхня поведінка та діла показують їхнє бажання та їхню волю. “По плодах їх пізнаете”, — сказав Христос. I ті плоди тих, що причащаються, ясно свідкують, що вони живуть чим хочете, але не Христом.

Отже, зо всього повищого бачимо, що причастя номінальних церков не згідне з науковою Св. Писання ні формою ні духовним змістом. Ті цер-

кви виконують його не так, як написано й приписують йому не ті властивості, які були надані йому Христом.

Баптисти ж виконують вечерю Господню точно за приписами Євангелії і надають їй те саме значення, яке надав Сам Спаситель. В цьому легко може переконатися кожен, хто забажає уважно прочитати Євангелію і в її світлі пильно приглянувшись, як відбувається причастя в номінальних християн і як відбувається у баптистів. Тому всіх вас, любі друзі, щиро закликаємо все перевіряти за Писанням, а добрий Бог нехай Сам відкриє Свою Євангельську правду усім щирим шукачам тієї правди.

ЧИТАННЯ

Дорогі радіослухачі!

Багато разів на сторінках нашої преси, а також в наших радіонадаваннях ми підкresлювали, що для того, щоб бути добрими християнами, конче треба читати Біблію — слово Боже. Без знання Біблії ніяка людина не може бути добрым християнином. Наука деяких церков, що Біблію повинні знати тільки духовні, є в корені фальшиві і противна науці самої Біблії, а особливо противна науці Христа, Який виразно навчав: “Дослідіть по Писання!” (Івана 5: 39).

Ці слова скеровані до всіх людей, а не лише до духовних. Господь ніколи не навчав, що вірні мають бути отарою несвідомих овець, яких мала б водити якась людина. Ні, віруючі є отарою овець, але свідомих, яких має водити Сам Пастиреначальник Христос; Його голосу вони мають слухати. А голос Христа бринить до нас з Євангелії. Тому, ясно, що вівці Христові, щоб знати той голос, ту воїстину чисту та святу науку Христову, повинні знати Писання.

Що ж до земних пастирів, то ясно також, що їй вони мають знати слово Боже. Проте, де народ не знає Писання, там, звичайно, і пастирі його не знають, бо нема кому навіть докорити їх в тім, що вони не знають Писання. В таких випадках не обізнати зо словом Божим, водять вони народ по своїй волі, а тоді відомо, що стається, коли сліпий веде сліпого.

Що це не є жодний наклеп на духовних, видно зо слів Самого Христа, якими Він докорив власне духовних, цебто саддукейв, які були священиками і навіть первосвящениками. Ось ті слова: “Поми-

ляєтесь ви, не знавши Письма, ані Божої сили” (Мат. 22: 29).

Отже ясно, що не завжди духовні знають Писання, а не знаючи його, помиляються. Друзі мої, ви бачите, якщо духовні помиляються, не знавши Писання, то невже ж ви думаете, що ви не помильтесь, не знаючи Писання також?

Кожна культурна людина, коли подорожує по незнайомих та глухих місцях, дбає про те, щоб мати мапи, компаса, щоб не заблудити, бо без цих орієнтаційних приладів заблудити дуже легко.

Так і на духовних дорогах, звичайно, блудять ті, що не знають Писання. І не робить ніякої різниці, чи ви проста людина, чи освічена або навіть духовна, якщо ви не знаєте Писання, ви будете помилятися в духовних речах і будете блудити на духовних дорогах. Тому, коли хочете мати певність, хочете знати правду та не хочете блудити, то читайте слово Боже, бо ж воно єдине є пляном на дорогах нашого життя і є компасом, що показує нам правильний напрямок.

Ось, читаемо в Рим. 12: 2 такі слова: “Пізнавайте, що то є воля Божа”. Ці слова стосуються кожного християнина. Бог є Отцем усіх віруючих в Нього і тому всі діти Божі повинні знати волю свого Отця. Це не дитина, яка не цікавиться плянами, замірами та ділами свого Отця. А особливо замірами, що торкаються нашої ж долі. Чи знаєте ви, друзі, волю Божу відносно себе самих? Напевно ви відповісте так само, як тисячі інших: “А звідки ми можемо знати волю Божу, що ми розмовляли з Богом?” А проте ж ми прочитали з вами ясний наказ: “Пізнавайте, що то є воля Божа”. А це значить, що її піznати можна з Господнього слова. Так, з Біблії пізнаємо волю Божу, тому читайте її, пильно досліджуйте і тоді, збагнувши волю Божу і застосувавшись до неї, ви будете любими та слухняними дітьми Божими. В іншому випадку, ви станете, навіть нехочаючи, противниками волі Божій.

Є також написано в Ів. 8: 32 так: “І пізнаєте правду, а правда вас визволить”.

Від найдавніших віків, від самої тієї хвилини, коли неправда увійшла в світ, людина тужить за правдою. Тисячі подвижників та борців за правду зложили своє життя за неї. А світ все більше та більше наповнюється неправдою. Сьогодні скрізь спостерігаємо брехню, обман, настороженість, недовірство і страх. І це все наслідки неправди, з якої людство надаремно силкується звільнитись. Вона, немов той пекельний дим, просякає в усі прояви життя. Ще було б невеликим дивом, коли б неправда проявлялася лише в щоденному житті та в політиці, але вона так само всевладно панує і в релігійному житті. Маємо, наприклад, повно так званих церков і кожна з них хвалить своє, виставляє себе за найкращу, а ганьбити та докоріє інших, виявляючи їхню фальшивість. Коли ж, однак, приглянешся до них, а особливо до тих “найправдивіших”, що хваляться, ніби вони є єдиними носительницями Христової правди, то й бачиш наявіть незамасковане поганство найгіршого гатунку.

І розчаровуються та зневірюються люди ѹ становіть безвірниками, цебто переходят у відкриту неправду. Бо ж безбожництво не є правдою, куди можна втекти від неправди і воно не дає заспокоєння шукаючій правди душі.

Де ж знайти правду, як її піznати? На це дає нам відповідь Сам божествений Учитель — Христос в Ів. 17: 17: “Слово Боже — то правда!” Чи ж не ясно, що хто хоче піznати досконалу правду, Божу правду, то він її може піznати тільки зо слова Божого, з Біблії. Ось чому ми так сильно підкреслюємо це і благаємо вас, щоб ви читали слово Боже. Тільки Божа правда дійсно визволить вас від неправди всілякої, цебто з життєвої, з політичної, з розумової, а також з церковної. З Біблії ми пізнаємо правду не так як нам її підносять різні церкви, а так, як Бог Сам її нам відкрив в Своєму слові. Тому, пошо томитися в неволі не-

правди, або пощо трудитися в даремних шуканнях правди там, де її нема. Зверніться просто до джерела правди, до слова Божого. Читайте його — воно правда, а коли пізнаєте правду, вона визволить вас. Вам тоді не треба буде питати, яка церква краща, або яка віра правдивіша; ви самі будете це знати з Біблії.

Про це, що ми тепер говоримо, добре знає сатана та його слуги. Тому він уживає всіх зусиль, аби людей стримати від читання Біблії. Одним впоюється, як ми вже згадали, що читати Біблію повинні тільки духовні, які, мовляв, підготовлені до того, бо ж Біблія, як вони кажуть, то така книга, що її не кожен може зрозуміти, тому може, че зрозумівши, впасти в єресь.

Не треба бути філософом, щоб побачити фальш такої науки. Бо ж, якщо людина може зблудити та впасти в єресь, знаючи Біблію, то наскільки ж більше така людина може зблудити, цілком не знаючи Біблії? Адже ж написано власне в Біблії в Псалмі 118: 105 так: "Твоє слово — світильник для моєї ноги то світло для стежки моєї".

То ж подумаймо хвилину і уявім собі, що ми йдемо в абсолютній темряві. То невже ж ми зо світильником могли б зблудити скоріше, як без світильника? Це ж був би абсурд. Бо ж кожен розуміє, що в темряві найменше світло дуже помогає знаходити дорогу, а без світла трудно орієнтуватися.

Якщо слово Боже є світлом на нашій духовній дорозі, то це ясно показує неправду слуг сатани, що, ніби, з тим світлом люди будуть блудити, тому краще залишити їх у темряві без світла, бо без світла то вони, ніби, не зблудять.

Далі, сатана має ще й таку брехню, що, ніби, ті, що читатимуть Біблію, зійдуть з розуму.

Але що на цей сатанинський обманкаже слово Боже? Ось в 2 Тим. 3: 15-16 написано: "А ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа

Ісуса. Все Писання Богом надхненне і корисне до навчання".

Отже, Писання є Богом надхненне і корисне до навчання та воно робить людину мудрою на спасіння. Знає про це сатана і добре він бачить, що люди спасаються не церковною науковою, а науковою Писання. Тому він і клевеще на Писання, що воно, ніби, приводить не до розуму, а до божевілля. Однак, в цьому наклепі є доля правди: Біблія дійсно зводить з розуму, але зо світського на духовний, з безбожного на Божий. Звичайно, цьогосвітня мудрість є суперечна Божій, тому не диво, що для світської людини віруюча людина видається ненормальною. Але це зрозуміло, коли зважити, що норми життя віруючої людини цілком відмінні від норм життя світської людини.

Накінець, звернімо увагу ще на один випадок, описаний в Євангелії від Луки 10: 25-26. Отож, підійшов до Христа законник один і сказав: "Учителю, що робити мені, щоб вічне життя осягнути?" Ісус же йому відказав: "Що в законі написано, як ти читаєш?"

Ясно, що цей законник правильно відповів Христові, бо він читав слово Боже і зінав його зміст.

Але що було б, коли б так Христос вас, друзі мої, запитав: "Що в Євангелії написано, як ти читаєш?" Щоб ви Йому відповіли?

Напевно не один сказав би: "Господи, не знаємо, що там написано, бо ми ніколи Євангелії не читали". А дехто може навіть сказав би: "Господи, ми боялися читати Євангелію, щоб не впасті в єресь або не збожеволіти".

Як ви думаете, задоволили б Господа такі відповіді? Це ж було б рівнозначне з тим, як коли б батько написав листа до сина, а син не захотів би його читати, щоб не збожеволіти.

Сама вже думка про те, що Бог міг дати людям таке Писання, що вони збожеволіють від нього, є великою сатанинською зневагою.

Тому, друзі мої, читайте Євангелію, щоб знати, що в ній написано. Ось, є в ній, наприклад, написано, що “віра від слухання, а слухання через слово Боже”. А кожному християнинові потрібна віра і то не яка будь, а чиста, жива і не забобонна віра. Нам потрібна Божа євангельська віра; цебто віра, основана на слові Божому. Але така правдива віра приходить тільки від читання або слухання Господнього слова. Бо ж може бути навіть т.зв. християнська віра, але буде вона мертвовою, фальшивою та забобонною, основанаю на вигадках.

Ніхто з нас напевно не хотів би такої віри мати, тому треба її виправляти словом Божим. Написано також в Ів. 20: 31 такі слова: “Це ж написано, щоб ви ввірували і щоб віруючи, життя вічне мали”.

Ось таке велике значення має правдива віра; вона дає нам вічне життя, цебто спасіння. Тому не можна занедбувати так важливої справи. Бо ж це справа нашого вічного життя. Читаймо, тому, Євангелію, вчімось правди з неї, знаходимо дорогу з нею, здобуваймо правдиву віру через неї, а Господь нехай нам в тому допоможе. Амінь.

МОЛИТВА ХРИСТА В ГЕФСИМАНІЇ

Шановні радіослухачі!

Візьмемо сьогодні за підставу наших розважань текст із Євангелії від Луки 22:39-44, де читаємо такі слова:

“І Він вийшов і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його. А прийшовши на місце, сказав ім: “Моліться, щоб не впасти у спробу”. А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився, благаючи: “Отче, як воліеш, — відверни Ти від Мене цю чашу! Та проте — не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” І ангол з неба явився до Нього, — й додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І під Його був, немов каплі крові, що спливали на землю”.

Опираючись на цю молитву Христову, багато хто понижують Христа своїм ствердженням, що, мовляв, навіть Христос злякався мученичої смерті. Навіть чимало проповідників, які усвідомлюють собі, що не могло ж бути, щоб Христос злякався мученичої смерті, намагаються пояснювати, що Христос не смерти злякався, а злякався гидоти отих усіх наших гріхів, які Він мусів був узяти на Себе, щоб прийняти кару за них.

Однак, віруючі люди та пильні дослідники Слов Божого, не бувають задоволені з такого пояснення. Вони інтуїтивно відчувають, що причиною Христової молитви не міг бути страх ані перед мученичою смертю, ані перед гидотою наших гріхів, які Він погодився взяти на Себе ще перед заложенням світу. Адже ж ап. Петро в сво-

му першому Листі 1: 18-20 та ап. Іван в Об'явлений 13: 8 ясно пишуть, що Христос став Ягнім Божим, заколеним за нас ще перед заложенням світу. А ап. Павло додає, що тоді вже були знані й наслідки жертви Христової, цебто Бог уже знов, хто ту жертову прийме є Він вже тоді вибрав таких у Христі (Еф. 1: 4).

Тому ясно, що готовлячись до цього акту спасіння людства від їхніх гріхів, якого не можна було доконати інакше, як взяти їх на Себе єй понести за них справедливу кару, не міг же Спаситель в останню хвилину злякатись цього акту. Ідучи на цей світ, Христос добре знов Своє призначення. Про це наперед проголосили Божі пророки. Про це й Сам Спаситель багато разів попереджував Своїх учнів, приготовляючи їх заздалегідь до Своїх страждань і смерті. Як же ж Він, після того, міг злякатися і почати благати Отця, щоб усе це Він відвернув від Нього? Це було б неможливе! Цим Він Сам перекреслював би ввесь плян Божого спасіння, уплянований ще перед заложенням світу.

Бо, подумати тільки, що сталося б, коли б молитва Христова була вислухана і гріхи наші не були б положені на Нього, і Він не вмер би за них?

Тоді, по-перше, всі пророки, що пророкували про ці події, виявилися б неправдивими пророками. По-друге, Сам Христос, Який про все це навчав Своїх учнів, також не виправдав би Своєї науки. По-третє, Божий плян спасіння не був би виконаний і, накінець, всі люди їй надалі залишилися б під тягарем своїх гріхів без жодної надії на прощення та звільнення від того тягару. Тому, не можна допустити навіть думки, що Христос міг злякатися взяти гріхи наші на Себе та вмерти за них.

А все ж таки, є фактом, що Христос дійсно молився і благав Отця відвернути від Нього якусь

"чашу", якої Він не хотів пити. Що то була за чаша, якої Христос злякається і справді ніяк не бажав її пити?

Було б для нас надзвичайно тяжко злагнути таємницю Христових переживань, коли б Господь не дав нам ключа до зрозуміння цієї таємниці. Той ключ є в словах, записаних у Євр. 5: 7, де читаємо таке: "Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізми приніс був благання й молитви до Того, що від смерти Його міг spaсти, — і був вислуханий за Свою богоїність".

З контексту цих слів бачимо, що тут іде мова про Христа, і бачимо також, що Христос дійсно благав рятунку від якоїсь смерті і зазначено, що Він був "вислуханий за Свою богоїність". А "вислуханий" означає врятований. Отже, цей текст передусім нам пояснює, що Христос не молився про відвернення чаши, наповненої гидотою гріхів, бо ж про Нього в багатьох місцях Біблії написано: "Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере." Не молився також про рятунок від голгофської смерті, бо ж від неї Він не був урятований, а це ж означає, що не був і "вислуханий". Ми також вище довели, що Христос навіть не міг просити рятунку від голгофської смерті, бо це було б незгідне з цілим Божим пляном спасіння. Тому ясно, що Христос благав рятунку від якоїсь іншої смерті, від якої й був урятований.

Проте, дехто може подумати, що в цьому ключевому тексті не йде мова про молитву в Гефсиманії, а можливо, про якусь іншу молитву, коли була якась смертельна загроза Христові. Ні, тут мова про одну особливу, виключну молитву; про таку, якої другої не було "за днів тіла Його". "Велике голосіння і слози" вказують ясно на молитву в Гефсиманії; єдину в своєму роді, коли Христос не тільки заливається слізами, а й криваєм потом. Бо хоча Христос багато молився, але так як в Гефсиманії, Він не молився ніколи. Всі

небезпеки, які загрожували Христові від людей, включаючи сюди й небезпеку Голгофи, Христос приймав спокійно. Коли вже Його взяли, а ап. Петро хотів боронити мечем, то Христос йому сказав:

“Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меча, — від меча й загинуть. Чи ти думаєш, що не можу тепер упросити Свого Отця, — і Він дасть Мені зараз дванадцять легіонів анголів? Але як має збутись Писання, що так статися мусить”? До народу ж Христос сказав: “Немов на розбійника ви вийшли з мечами та киями, щоб узяти Мене! Я щоденно у храмі сидів і навчав, — і Мене не взяли ви. Це ж сталося усе, щоб збутися Писання пророків” (Мат. 26: 52-56).

Цими словами Христос підтверджив наше міркування й виразно підкреслив, що те, що було уплановане Богом, що було відкрите пророкам і згідно з чим Спаситель і Сам навчав і поступав, все те сповниться мусіло, і перед тим Спаситель ні здригався, і про відвернення того Він не молився.

В Гефсиманії Христос перейшов напасть не передбачену пророками. Той факт, що Христос облився кривавим потом, вказує на жахливу смертельну боротьбу з якимось невидимим ворогом. З'явлення ангела на поміч показує, що молитва Христова в Гефсиманії була вислухана, й небезпека смерті в Гефсиманії була відвернена.

Звідкіля ж з'явилась та загроза смерті для Спасителя в Гефсиманії? Христос не був ані хворий, ані знесилений. Тож кілька годин тому Він споживав пасхальну вечерю зо Своїми учнями, співав з ними після вечері, проголосив їм Свої чудові передсмертні наставлення і взагалі не виявляв жодного фізичного ослаблення або духовного заломлення. І, нараз, кривавий піт, який є доказом передсмертної агонії, доказом найвищого напруження фізичних сил у боротьбі зо смертю. З'явлення ангела на поміч свідчить, що йдеться

тут про якусь зовнішню напасть... Цими напасником, без сумніву, був сатана, що, програвши війну з Христом на всіх відтинках, рішився ще на останню пробу, — вбити Христа в Гефсиманії й не допустити Його до Голгофи.

Нема можливості наводити численні докази зо Старого Заповіту, які показують, що сатана безупинно працював над тим, щоб не допустити до народження Христа. Коли ж це не вдалося і Христос таки народився, то сатана негайно хотів убити Його рукою Ірода. Дитячі роки Спасителя не виявлені нам і ми не знаємо всіх тих небезпек, які прийшлося пережити Божому Синові. Але як тільки Він виступив на арену Своєї діяльності, негайно виступив і сатана. Спокушування Христа в пустині недвозначно виявляють мету сатани — знищити Спасителя і духовно, і фізично.

Несподівана буря на морі під час сну Христа, чи не була то спроба сатани знищити Його? А раптовий і одночасно цілком безпідставний гнів назаретян після того, як вони тільки що захоплювались Його науковою, та намагання скинути Христа зо скелі, чи не був споводований сатаною, щоб убити Христа? А скільки то разів фарисеї та священики хапалися за каміння, щоб побити Його? Все це були намагання сатани, про якого читаємо в Євангелії св. Луки 4: 13, що він, після спокус у пустині, відійшов від Христа тільки до часу. І ось, тепер час утік. Всі спроби сатани погубити Христа Спасителя не вдалися. Взутра він уже стане на суд “грішників, згідно з Божим пляном, вони Його осудять, розп'ють і вб'ють. Відкуплення кров'ю Його буде звершене. Мільйони жертв гріха будуть врятовані жертвою Христовою. І сатана рішиться недопустити до цього. Він змобілізував усі сили пекла, щоб умортвiti в Гефсиманії смертельне тіло Христа-Спасителя.

О, ніхто не може збегнути, яка це була жахлива боротьба Христа зо всіма силами пекла, але сатана був переможений і на цей раз. Але, ця мо-

літва Христа вказує нам на ще одну велику та глибоку чесноту Христа, на переходяче людське розуміння смирення Спасителя. Адже ж Він був свідомий, що Його смерть у Гефсиманії, перекреслила б усі пляни діла спасіння, що Йому після того прийшлося б починати все наново. А проте Він не домагається від Отця навіть допомоги, а з новою покорою кладе як Свою долю, так і долю спасіння людства в руки Свого Небесного Отця і каже: “Отче, як волієш — відверни Ти від Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!”

Ось, коли в такому насвітленні читаемо цю молитву Христа, то бачимо Його не як боягуза, що лякається смерти, а бачимо Його як героя, повного любові до гинучого людства і повного покори перед Отцем, Який задля спасіння нашого вступив у смертельну боротьбу з сатаною і переміг його. Так, Він переміг світ, переміг гріх, переміг всю темну ворожу силу і, накінець, переміг і саму смерть, визволивши і нас від усіх тих ворогів та від їхньої влади.

Друзі мої, прийміть і ви цього дивного Спасителя вірою у своє серце і Він визволить і вас. Бог нехай вам у цьому допоможе! Амінь.

ХРИСТОС ВОСКРЕС

Шановні радіослухачі!

Тому, що наш народ святкуватиме воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, то в мене лежить на серці дещо у зв'язку з цим сказати.

Для підстави візьмемо Єв. Лук. 24: 33-48, але читатиму не все зразу задля браку часу.

Отож, в згаданій Євангелії, описаний випадок, як двох учнів Христових, зажурених і зневірених, ішли з Єрусалиму в Еммаус. Дорогою до них пристав Ісус, Якого вони спочатку не пізнали, але потім Він ім відкрився й тоді вони не тільки зраділи, але й вернулись в Єрусалим та й іншим розповідали, як вони пізнали Христа.

Отже, той факт, що Христос воскрес, не міг тішити учнів, поки вони самі особисто не переконалися, що Він дійсно воскрес.

Традиційне святкування воскресіння Христового, правда, приносить деяку радість святкучим, але та радість чисто тілесна й обумовлюється матеріальними достатками. Коли є в що гарно вратися, є що добре поїсти, а ще головніше, попити, є з ким забавитись, ось тоді й веселе свято. Але, коли б тих зовнішніх сприятливих умов святкування не було, то люди, самим фактом воскресіння, цілком би не тішились. Не один би сказав: “Ет, для мене це свято цілком не було святом!” Чому? Хіба ж Христос не воскрес?

“Так, воскрес то воскрес, але що мені з того, як я не мав чим розговітися, не мав у чому й між людьми показатись!”

Подібні слова мені приходилось чути багато разів, тому я напевно знаю, що радість людей в

це свято базується не на факті воскресіння, а на факті традиційного святкування.

Але не так було з учнями. Для них, навпаки, неважко було, чи вони мали їжу та одягу, для них було важним, чи Христос воскрес, чи Він мертвий? І коли вони переконалися, що Він живий, вони раділи невимовною радістю.

Так і по сьогодні для правдивих християн не залежить на самому святкуванні дня, в якому згадується про воскресіння Христа, а залежить на пізнанні самого Воскреслого. Так, Христос, як Особа, має бути для нас початком, продовженням і кінцем всього нашого захоплення Ним. Все інше є другорядне й неважкое. Навіть, так звані, богослуження, якою зневагою бувають вони для Бога, коли, нераз, у всіх учасників такого богослуження, нема Бога в серцях.

Тому, коли Христос з'явився всім учням, а вони злякались, бо подумали, що бачать духа, Він сказав: "Чого ви стривожились?... Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, — це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, — бо не має дух тіла й костей, а Я, як бачите, маю".

Цими словами Господь дав нам зрозуміти, що ми не потребуємо вірити насліп, а маємо право досліджувати духовно-релігійні проблеми.

Є церкви, в яких давніше просто забороняли читати Біблію тому, що ніби-то прості люди її не зрозуміють і впадуть в ересь. Вони відбирали від народу Слово Боже й палили його як рівнож і самих посідачів тяжко переслідували. Сьогодні змінилися часи: реформація і культура привели світ до такого стану, що якось не випадає церквам по-дикторському забороняти читати Слово Боже, палити його та переслідувати тих, що його читають. Сьогодні вони мусять удавати, що в них є свобода, що нема заборони, нема переслідувань. Зате вони впоїли своїм людям, що вони не повинні, якщо не хочуть мати смертельного гріха, читати ані Біблій, ані жодних інших релігійних

книг, коли на них нема апробати їхньої церкви. Це, ніби, щоб охоронити своїх людей від ересі. Чи так воно є? Ні, бо чому тоді нема цього самого принципа до газет, до світських книжок, до порнографічної літератури. На них ніхто церковної апробати не шукає. І чому такі церкви самі не дадуть під достатком Біблій з апробатою для народу? Чому не заохочують читати Слова Божого хоч би в їхньому виданні?

Це тому, що вони не бояться морального зіпсуття своїх людей, а вони бояться, щоб ті люди правди не пізнали. Вони виразно навчають, що духовні святощі не вільно критикувати й досліджувати, а треба приймати так, як подає церква.

Але Христос каже: "Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, — це ж Я Сам..." Отже, погляньте, роздивітесь, не приймайте насліпо, майте відкриті очі. Розгляньте знаки від ран на Моїх руках і ногах, подивітесь на Моє лицез, в Мої очі пізнайте Мене, — це Я Сам.

Більше того, Господь не задовольняється порадою самого лише розглядання, Він ще каже: "доторкніться до Мене". Отже, Христос хотів, щоб учні Його всіма почуттями пізнали: слухом, зором і навіть дотиком. Він бажав, щоб вони Його дослідили, оглянули, щоб переконалися та ввірвали і то ввірвали міцно, напевно знаючи, що Він не з'ява, не дух лише, а дійсно Той, що був мертвий, але воскрес і тепер живий навіки віків.

А хіба кожен, навіть найменше обізнаний з духовними справами, знає, що в християнстві нема нічого більше святого від Самого Господа. І якщо Сам Господь наказав Самого Себе оглянати та обсліджувати, щоб переконатись, що то Він, то що можна сказати про всі інші речі релігійного культу?

Тому ми рішучо заперечуємо, що, ніби, в релігії є якісь точки, що не підлягають досліджуванню. Ми вже бачили, що Сам Господь наказав учням Себе дослідити. Другою, найсвятішою річ-

чю, після Господа, є Його Слово, про яке Той Самий Господь сказав: “Дослідіть по Писання...” (Ів. 5: 39). Отже, християнин мусить і повинен знати як Самого Господа, так і Його Слово. Нехай нам не заслілюють очей ті, які не хотіли б, щоб ми знали всю правду, що ми зблудимо в Біблії. Ні, в Біблії ми стоімо на твердому ґрунті й бачимо, куди йти. Але без Біблії людина є в глибокій темряві й без світла. Вона не бачить, об що спікнеться. Гріх так основно осліпив людей духовно, що вони не вміють уже відрізнисти зла від добра, суттєве від несуттєвого.

Христос сказав учням іще таке слово: “Дотркніться до Мене й дізнайтесь, — бо не має дух тіла й костей, — а Я, як бачите, маю”.

Отже, Господь хотів, щоб учні дізнались, цебто, щоб переконались. Бог не бажає від нас сліпої віри; сліпа віра — це фанатизм. А фанатики (нехай пробачать мені мої слухачі), це — нерозумні, які не знають не тільки того, в що вірять, але й не знають, що роблять. Ні, Бог хоче світлих переконаних послідовників, які знають, у що вони вірять і знають, що вони роблять.

Далі ми читаемо, що апостол Павло проповідував Слово Боже в Македонії в місті Верія. І про тих верійців дослівно написано так: “Ці були шляхетніші від солунян, — і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-удень, чи так воно є” (Дії 17: 11).

Отже, тут люди за Писанням досліджували все інше, про що довідувалися від апостола, чи так воно є? Нас не повинен половини людський авторитет: ні отці церкви, ні собори, ні папи й ніхто в світі, не може нам накинути щось, що не згідне зо Словом Божим. Це, певно, не означає, що до всіх тих людей чи установ, ми маємо відноситися зневажливо. Ні, ми можемо їх послухати, але їхнє слово ми повинні перевірити за Писанням і тільки тоді прийняти, коли те слово буде згідне з науковою Св. Писання.

Таким чином ми бачимо, що абсолютно все, від самого Господа починаючи й усіма найменшими духовними проблемами кінчаючи, все ми повинні перевіряти та досліджувати, щоб нам, за словами апостола Павла, не бути віруючими “наосліп”.

Недавно мене запитали, чи в нас печуть “паску”. Я відповів, що є написано: “наша Пасха Христос, за нас у жертву принесений”, то якже Його можна пекти? “То ви не святите паски?” — допитуються далі мої запитувачі. Я відповів: “А якже Христа можна посвятити, якщо є написано: “Христос є освяченням нашим”. Отже, кажу далі, Христос — Пасха наша, нас освячує, а не ми Його і це згідне зо словами церковної пісні: “Пасха всіх освящаюча вірних”. “От, еретики, навіть паски не святять!” — відповів один із запитувачів.

І ця бідна, темна духовна, людина не бачить і не розуміє, хто справді є еретиком, чи той, хто основується на ясних доказах Св. Писання, чи він, який прийняв без перевірки традицію своєї церкви, яка прищепилась до церкви зо звичаїв поганських народів. Це тільки один з прикладів, як то люди вірять і практикують наосліп, без перевірки, без досліджень, а тому й віра така не має під собою ніякого твердого та розумного ґрунту, крім сліпого фанатизму. Така віра не є любою Боговій не є приємною людям.

Тому й Слово Боже наказує досліджувати всі духовні явища і Сам Христос воскреслий наказав Себе Самого дослідити, щоб мати певну віру й міцне переконання.

Нехай Господь Духом Святым відкриє нам усім ще більше всю Божу правду, яка об'явлена нам у науці Господа нашого Ісуса Христа. Нехай Господь усім нашим дорогим слухачам дасть ласку, щоб вони ввірвали в Нього, живого воскресленого Спасителя, і через віру в Нього мали життя вічне.

ЧИ ХРИСТОС ДІЙСНО ВОСКРЕС?

Шановні радіослухачі!

Ось ми й знову діждалися свята Великодня на пам'ятку Воскресіння Христового. І це добре та приемно чути, як люди вітаються того дня слова-ми: "Христос воскрес" і отримують чудову відпо-відь: "Воїстино воскрес!"

Проте, нажаль, мусимо ствердити, що велика кількість тих, що так чудово вітаються, справді не вірять ані в воскресіння Христа, ані в можливість воскресіння взагалі. А це ж означає, що їхнє святкування свята воскресіння є великим само-обманом, а їхнє вітання є звичайною неправдою в їхніх устах. Бо ж вони святкують і говорять те, в що самі не вірять. А таке віровизнання, що не вірить у воскресіння мертвих, є, за свідченням Слова Божого, цілком непотрібне.

Ось що про це написано в 1 Кор. 15: 12-17: "Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, — то якже дехто між вами гово-рять, що нема воскресіння мертвих? Як нема вос-кресіння мертвих, то й Христос не воскрес. Коли ж бо Христос не воскрес, то й проповідь наша даремна, даремна також віра ваша. Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Він Христа, Яко-го Він не воскресив, якщо не воскресають помер-лі. Бо як мертві не воскреснуть, то й Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна і ви в своїх ще гріхах".

Отже, як бачимо з цих євангельських слів, що як нема воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес, а коли Христос не воскрес, тоді і про-

повідь даремна, віра даремна, нема прощення грі-хів, апостоли були б неправдомовцями, Сам Христос був би неправдивим учителем, вся Євангелія була б фальшива і все християнство було б вели-ким обманом. Бо ж і Христос, і Євангелія навча-ють, що Христос воскрес і що буде воскресіння всіх мертвих.

Коли б Христос не воскрес, то не було б і сліду християнства, не було б і християнської культури, ні добroчинних організацій та установ, не було б навіть ідеї братерства народів. Бо в усіх релігіях на світі, окрім християнської, не було цих ідей.

Коли б Христос не воскрес, не було б тоді апостолів, які поширили Христову науку по всьо-му світі, хоч іх Христос і вибрал. Бо ж написано в Мат. 26; 56, що коли Христа арештували, то всі учні Його повтікали. Коротко кажучи, що в день смерті Христа, із дванадцяти апостолів один виявився зрадником, а десять — дезертирами. Один Іван мовчали стояв недалеко хреста.

Яка ж тоді сила могла оживити вбитого духа апостолів та послати їх проповідувати Розп'ято-го? Що дало їм відвагу героїв після такої неймо-вірної малодушності та що змінило їхній глибо-кий смуток на таку велику тріумфуючу радість? Яким чином вони, після такого жахливого страху та тяжкого горя, нараз рішились усі як один, крім Юди, ступити на дорогу, на якій чекали їх не користь і не слава, а зневаги, поневіряння, пере-слідування і навіть мученича смерть? Ясно, що тільки Воскреслий міг воскресити їх убитого духа і Своїм з'явленням наповнити їх великою відва-гою, неймовірною силою, з якою вони виступили до боротьби з темрявою та злом цього світу. Тільки божественна мудрість Святого Духа дава-ла їм перемогу над хитрощами та підступами всіх ворогів християнства, що, будучи надхненними сатаною, вживали всякого найпідлішого лукав-ства.

Тому апостоли та їхня діяльність є переконливим доказом, що Христос воскрес, а це в свою чергу є доказом, що й буде воскресіння мертвих. Бо Той, Кого Бог воскресив, не міг обманювати Своїх учнів, а Він навчав, що буде воскресіння мертвих. І це є основна ідея християнства. Тому, коли хто вважає себе за християнина, а не вірить у воскресіння мертвих, тоді віровизнання такого є абсолютно непотрібне.

Коли б не було воскресіння Христа, не було б також такого апостола, як Павло, який не був навернений та вибраний Христом за тілесного життя. А тимчасом, той молодий чоловік був повний енергії, фанатично відданий своїм батьківським переданням, вповні освічений, як на ті часи і в такій школі, яка не могла нахилити його до презренного християнства. Він поставив собі за мету викорінити оту нову ересь з поміж свого народу. І він просто лютував на християн, "дишучи, — як написано, — грозьбою й убивством на учнів Господніх". Він вдирався до хат, витягав чоловіків та жінок, бив їх по синагогах та віддавав до в'язниць. Він не тільки руйнував церкви Христову в Єрусалимі та околицях, але напросився, щоб первосвященик послав його аж до Дамаску, щоб він міг і там перевести своє криваве діло. І свої поступки він основував на законі, який наказує винищувати ересь з поміж народу (5 Мойс. 17: 2-7).

Яка ж тоді сила могла стимати того фанатика на його дорозі? Хто міг його переконати, що та ересь, яку він винищував, є Божим об'явленням? Хто посмів би удоводнити, що юдеї, в своїй впertoсті, відхилялись від Божої правди й самі впали в жахливу ересь зовнішнього формалізму? Та ж він би такого скарав би найжорстокіше!

Тому ясно, що ніхто з людей не зміг би навернути його до Христа та вчинити з нього ще більш ревного, але вже свідомого розповсюджувача тієї самої науки, яку він з такою ненавистю вини-

щував. Бо ж то тільки завдяки Павлові християнство стало світовою релігією, а не маленькою єврейською сектою.

Отже, навернути цього запеклого противника християнства могло тільки з'явлення йому воскреслого Христа. Він сам свідчив пізніше, що він не спротивився "небесному видінню". Значить, треба було аж "небесного видіння", щоб навернути цю людину. Але Бог бачив щире, хоч і засліплене, серце цього ревного фанатика й послав йому це "небесне видіння", те яскраве світло, яке хоч осліпило його тілесні очі, але відкрило — духовні та той небесний голос Христа, який єдиний міг його опам'ятати.

Отже, апостол Павло є доказом, що Христос воскрес, бо без воскресіння Христа ніколи такого апостола не було б. А тому, якщо трапляються християни, що не вірять у воскресіння мертвих, то це тільки є доказом, що ті люди не вміють глибоко продумати фактів, які доконались та залишили по собі величезні наслідки в історії. Або такі люди вийшли не із школи Христової та апостолів, а із школи безбожників. Фактом є, що коли в таких, ніби то, християн залишились якісь частини християнства, то без віри в воскресіння мертвих, вони нічого не варти.

І, накінець, мусимо ще підкреслити, що без воскресіння Христового, не було б і церкви Христової. Бо ж, хоч цього не можна в межах людського розуміння злагодити, але це є історичним фактом, що жодний релігійний рух на світі не підлягав такому лютому переслідуванню, як християнство. І чому? Адже ж ніхто не заперечить, що наука Нового Заповіту є найбільше ідеалістичною, найбільше гуманною, найбільше чистою, широю та святою. І такими ж були й її послідовники, і мимо того, безодні людської ненависті та злоби змобілізували всі пекельні сили, щоб знищити той святий та невинний рух. І хитроці, і підступ, і провокації, і доноси, і заманювання,

і підкуп, і залякування, і невимовні муки, і страшна мученича смерть, і масові фізичні винищування і всі інші диявольські засоби були застосовані, щоб знищити церкву Христову. І це продовжувалося не короткий час, а цілі віки й не вгамувалось і по сьогодні. І доконувалось це переслідування не в якомусь географічному закутку, а в світовому масштабі й винищувано послідовників Христових не одиницями й навіть не сотками, а мільйонами і після всього, церква Христова не маліє, а все зростає. Багато разів Божі вороги, здавалось, святкували перемогу над церквою, а вона, нараз, знову виникла, ніби воскресала з мертвих.

Що давало силу покірним та безборонним вівцям Христовим перемагати всі ті лютування кровожерних звірів у людському тілі? Передусім віра в Воскреслого та віра в воскресіння. Дух Святий, що постійно замешкує в серцях вірних, дає їм це живе переконання, як рівно ж часте з'явлення Самого Воскреслого Господа дадає сили зносити всю ту неймовірну люті, яку постійно слуги сатани виявляють до слуг Божих.

Так, віра в воскреслого Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, та віра в воскресіння мертвих є тією повнотою, що робить християнське віровизнання повновартісним. Християнин, що не вірить у воскресіння мертвих, а тим самим, не вірить і в воскресіння Христа, є тим самим, що й безбожник. А тому, друзі мої, цього великого й величного свята, установленого на пам'ятку Христового воскресіння, перевірте самих себе, перегляньте своє серце, запитайте самих себе, чи вірите ви щиро й без сумніву в воскресіння Христа, а в Ньому й у воскресіння своє? Якщо так, то дякуйте Богові та славте Його. Якщо ж ні, то злагніть, що всяка інша віра є просто непотрібна й надаремна. Тому треба покаятися і просити Господа, щоб Він дав вам правильну віру, а з нею й воскресіння вашого духа для нового життя у Христі. Амінь.

ЧИ ХРИСТОС ДІЙСНО ВОСКРЕС?

Шановні радіослухачі!

Як підставу для нашого сьогоднішнього розважання прочитаемо Слово Боже із 1 Кор. 15: 12-16, де знаходимо такі слова: "Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, — то якже дехто між вами говорять, що немає воскресіння мертвих? Як немає ж воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, то й проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Він Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресають померлі. Бо як мертві не воскресають, то й Христос не воскрес!"

Як бачимо з цих слів, що апостол Павло тісно зв'язує воскресіння Христове з воскресінням мертвих взагалі. І справді, коли б не мало бути воскресіння мертвих, то пощо мав би воскресати Христос? Не було б тоді сенсу в Його воскресінні. Бож Христос воскрес, по-перше, для того, щоб дати нам упевненість, що й ми воскреснемо; а, по-друге, щоб бути подібним до Своїх викуплених, яких Він воскресить у Свій прихід.

Тому, ясно, що безбожники, які ніяк не хотіли б воскреснути, вони й намагаються заперечувати й воскресіння Христа, бо вони інтуїтивно відчувають, що між воскресінням Христа і загальним воскресінням є тісний зв'язок.

Якже вони доводять, що Христос не воскрес? Вони, по-перше, оповідання про воскресіння Христове, як також саме існування Христа, відносять до байок, легенд або витвору людської фантазії.

І цікаво, ті самі безбожники, які не хочуть вірити навіть в існування Христа, вони без усякого сумніву вірять в Будду, в Конфуція, в Сократа, в Платона, навіть в Гомера, про яких остались відомості ледве на клаптиках пергаменту, а в Христа, що про Нього осталась велика література Його учнів, а також багато згадок Його ворогів та істориків, вони не можуть вірити, бо то, мовляв, все байки. А проте для кожного, не засліпленим упередженням, дослідника, ясно видно, що всі ті євангельські документи написані очевидцями, на що вказує внутрішня гармонія тих свідоцтв, хоч і писались вони без попереднього умовлення, що знову видно з позірних суперечностей. Також простота оповідань, без найменшого старання прикрасити чи перебільшити певні моменти, показує, що свідоцтва написані не звичайними письменниками, а очевидцями. А тому невіра безбожників є продуктом або безбожницького фанатизму, або безбожницької нечесності, яка навмисне замикає очі, щоб не бачити очевидного.

Ось другий аргумент, висловлений не кимось звичайним, не якоюсь необізнакою людиною, а "видатним" французьким філософом та істориком релігій Ренаном. Ця людина, пищучи історію християнства та про життя Ісуса Христа, не могла не знати Євангелії. А помимо того, той безвірник-аристократ, що домагався панування в світі вибраних, до яких він зараховував і себе, відважився й таке сказати:

"Свідоцтво про воскреслого Бога було дане світові жінкою з розстроєною нервовою системою". Він мав на думці Марію Магдалину.

Отже, така заява є, по-перше, цілком не філософська, а також негідна "видатного" історика. Бо ж вона не є виразом незнання, а виразом шахрайства, свідомого перекручення фактів. Чи ж не знат Ренан, що в числі свідків про воскресіння Христа був і Хома, якого треба було спочатку переконати, бо він ніяк не хотів повірити, що Хрис-

tos воскрес, поки власними очима не побачив Його (Іvana 20: 24-29). А також Павло, якого треба було щойно навернути, а що сталося знов таки через з'явлення йому воскреслого Христа (Дії 9: 1-7). Адже ж ці мужі не мали розстроєних нервів. То чи ж не виявляє цей факт, якто "видатні" недовірки так не по видатному аргументують своє невірство. Всі вони такі оті недовірки; бо коли б вони глибше вдумались, вони б перестали бути недовірками.

А ось другий авторитет і то також "видатний" німецький філософ та ще й богослов, Давид Штраус, який, що правда, обстоював історичність Христа, але євангельські оповідання називав байками. Ось і цей "видатний" богослов висловив цілком не видатну думку, кажучи:

"Явлення воскреслого Христа були лише грвою уяви у Його учнів".

Але панове недовірки, чи ви не знаєте, що однакової уяви не можуть мати навіть двох людей? Христа ж бачили цілі групи людей одночасно. Його бачили та говорили з Ним усі одинадцять апостолів одночасно, а був такий момент, що Його бачило аж 500 людей нараз (1 Кор. 15: 5-9). Якже вони могли мати всі однакову уяву? Але, коли б сталося таке неможливе, що сотки людей десь узяли б одну уяву, то чому їхні противники не показали їм тіла Христового та не розвіяли їхньої уяви? Але вони не могли показати, бо у них не було того тіла, хоча вони його дуже берегли. Але, як бачимо, що й цей "видатний" Штраус, не потрапив по видатному задуматись, щоб не говорити нерозумно.

Але тут безвірники, щоб себе виправдати, повторюють садукейську брехню, що, мовляв, учні вкрали тіло Христове, коли сторожа спала. А звідки ж ви, безвірники, знаєте, що сторожа спала, а учні вкрали тіло Христове? "Та це ж написано в Євангелії", — кажете ви. Гаразд, але ж там написано, що це брехня первосвящеників; то чо-

му ж ви вірите в брехню, а правду називаєте легендою? Чи це не знаменне, що безбожникам далеко легше вірити в явну брехню, ніж в ясну Господню правду. Бо ж треба тільки хвилинку застановитись, щоб зрозуміти, який безпідставний та нелогічний такий аргумент.

Чи ж то можливе, щоб римська сторожа заснула і то всі вояки до одного? Як могли здисципліновані вояки спати, маючи суворий наказ берегти тіло Христове? А коли вже, зрештою, поснули, то як вони могли бачити, хто вкраяв тіло Христове? А може ж воно тоді воскресло?

Усім добре відомо, що де побувають злодії, там залишається повний хаос. Ale цього не було в гробі. Ale полотно, яким був огорнений Христос, лишилося на тому місці, де лежало тіло, а хустка з голови була згорнена й лежала останочнь (Ів. 20: 3-7). Це все показує, що в гробі злодійського поспіху не було. Там робилося все спокійно, не дивлячись на те, що при гробі не спала, але з переляку лежала грізна римська сторожа. Ангол, який відвавив каменя від гробу, ані трохи не боявся тієї сторожі.

Коли б це була робота учнів, то навіщо вони зняли б покривала з Христового тіла? Адже ж обгорнуте тіло навіть вигідніше нести, ніж наге. Тому ясно, що це не було діло учнів. Тим більше, що апостоли, після страшної смерті Христа, так були розбиті на дусі, так знівечені морально, що здатні були тільки жахатися та розпучливо плакати (Мар. 16: 10). Вони боялися навіть своїх людей (Ів. 20: 19). То якже ж вони відважилися б украсти тіло Христове в римської сторожі? I навіщо було їм потрібне те мертвє тіло? Та ж коли Христос помер, то учні Його перші зневірилися у Ньому (Лук. 24: 19-25).

Тому, безвірники, учні Христові ніколи Його тіла не крали, вони на це були нездатні й не було в цьому ніякого сенсу. Христос Сам воскрес із мертвих силою Бога.

Але є ще й такий аргумент, що Христос взагалі був не вмер, а був знепритомнів, а потім у пробі опритомнів і вийшов з нього, а сторожа подумала, що Він воскрес.

Ну, безвірники, як вам подобається таке вяснення? Чи можливе воно? Чи міг Христос, бувши перед тим збитим, покалеченим, змученим, з пробитими руками й ногами, окривавленим, з пробитим боком, Сам вийти з гробу? Як же Він міг ходити тими ногами, що 6 годин були прибиті до хреста? Або як Він такими ж руками міг відвавити каменя, якого чотири жінки не надіялися відвалити? А "вода та кров", що витекли з пробитого серця Христа, чи не доводять дійсну смерть Спасителя? Так, Христос дійсно помер, а тому Він Сам з гробу не вийшов, і цей безбожницький аргумент так само непродуманий, як інші.

Ale Христос воскрес і Його бачили не менше як 10 окремих більших і менших груп та одиниць, в різних місцях та при різних обставинах. Вони з Ним, а Він з ними говорив, давав їм останні наставлення, ів з ними, позволяв до Себе торкатися. Отже, це не була ані уява, ані галюцінація. Bo ж люди, з якими Христос мав діло, були здорові і не п'яниці, щоб мати білу гарячку.

Нарешті, коли б воскресіння Христа не було, то чим можна було б пояснити швидкий перехід учнів Христа від крайнього переляку та зневіри до великої мужності та сміливості, які постали в них в наслідок воскресіння. Вони навіть не побоялись обвинуватити первосвящеників в убивстві Христа (Дії 4: 5-11).

Всі ті свідки Христові тяжко страждали і в муках умирали за віру в Воскреслого; а люди за ніщо, за брехню не будуть охоче й добровільно вмирятися. Ясно, що Христос воскрес і що учні бачили Його, а тому вони були тим фактом так утвердженні в вірі в Нього, що ніякі сили зла не могли тієї віри захистити. Воскресіння Христове — це один з найкраще доведених фактів історії, і на

цьому факті опирається та існує все правдиве християнство. Коли б Він не воскрес, надаремна була б наша віра, бо не було б прощення гріхів, не було б спасіння. Ми не мали б ніякої певності, що жертва Христова за нас є прийнята Богом і що вона покрила нашу духовну заборгованість.

Але Він воскрес для нашого оправдання, а тому ми маємо живу надію на живого Спасителя.

Чи живий Він і для тебе, дорогий слухачу, чи може ти ще й досі мертвою вірою віриш тільки в мертвого Спасителя? Навернись до живого, до воскреслого Христа і Він оживить і твое бідне серце для життя вічного, для майбутнього воскресіння. Амінь.

ДІЯННЯ ДУХА СВЯТОГО

Шановні радіостухачі!

У Святому Писанні в Діях 2: 1-4, знаходимо такі слова: "Коли ж почався день п'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила той дім, де сиділи вони... Усі ж вони сповнились Духом Святым".

Сьогодні ми хочемо звернути нашу увагу на факт, що тут зіслання Святого Духа порівняне до бурі, а буря — це ж сильний рух вітру. І дійсно, коли зробити навіть звичайні порівняння поміж діянням вітру і діянням Духа Святого, то знайдемо багато дечого подібного.

Отже, наприклад, вітер абсолютно вільний і незалежний. Про нього написано в Ів. 3: 8, що "він віє, де хоче". Його не можна ані втихомирити, ані повернути в інший бік, ані збільшити. Він віє не тільки, де хоче, але й як хоче. Один тільки Христос, Ган природи, міг давати накази на вітрові й той Його слухався.

Так само й Дух Святий не піддається ніяким зовнішнім впливам. Він також діє абсолютно вільно, бо й про Нього написано в 2 Кор. 3: 17, що "де Дух Господній, там свобода". Ніхто з людей не може примусити Духа Святого зійти на таку то людину, дати їй такі то дари, або так-то діяти через неї. Є виразно написано в 1 Кор. 12: 11 щодо різних дарів:

"А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче". Отже, дій Духа Святого не залежать від того, як людина хоче, а як Він хоче. Коли людина цілком віддана волі Божій, то може інколи показатися, що лю-

дина діє ніби свободіно, але це тільки так виглядає, бо ж написано в Філ. 2: 13 так: "Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю".

Взагалі діяння вітру є дуже корисне. І коли б не те його діяння, то життя на землі могло б загинути. Ось, наприклад, вітер розносить по світі хмари, що скроплюють нашу землю, поливають наші ниви, роблячи їх здібними родити хліб та всілякі інші рослини, потрібні людині й усім іншим тваринам. Коли б цього не було, чи багато води ми наносили б на наші поля? Що сталося б тоді? Щоб тільки один рік не було дощу на світі, то все людство могло б загинути з голоду. Це така велика Божа ласка й таке благословення, що перевищують усяку людську оцінку. Інколи приходиться дивуватись, що люди найчастіше приймають цей дар з повною байдужістю, як ніби-то це так і повинно бути. Але хто є свідомий, дякуйте Богові за вітер, дякуйте за хмару, які він носить, та за життєдайний дощик, який зрошує всі ниви.

Але подібно також діє Й Дух Святий. Ось в Євангелії Івана 7: 37-39 написано: "Хто вірує в Мене, то ріки живої води потечуть із утроби його". Це ж сказав Він (цебто Христос) про Духа, що мали прийняття Його, хто ввірував у Нього". З цього ясно бачимо, що де не повіє Дух Святий, там ріки води живої не потечуть. Там наступить засуха й духовне життя замре.

О, моліть Господа, щоб те духовне віяння ніколи не зупинялось, щоб воно постійно несло оті "хмари свідків" Христових, з уст яких щоб постійно пливли потоки живої води та зрошували засохлі ниви людських сердець, щоб вони проростили духовними плодами для Господа.

Вітер відіграє головну роль в запліднюванні рослин. Він коли-ні збіжжя й дерева, здмухує життєдайний пилок з чоловічих органів квіток і посилає ним жіночі органи, запліднюючи таким чином

безконечні мільйони рослин. Коли б не ця чинність вітру, мільйони тон всякого зерна та всіляких овочів у нас було б менше. Це чудова, впросто неоцінена праця вітру!

Але ж таку саму працю виконує Й Дух Святий у духовному житті. Ось у книзі пророка Єзек. 37: 1-10 Господь показав пророкові величезну кількість сухих кісток, до яких Господь наказав пророкові проказати ось такі слова: "Пророкуй до духа, пророкуй, сину людський, та й скажи до духа: "Так говорить Господь Бог: Прилинь, духу, і дихни на цих забитих, — і нехай оживуть!"

Ясно, що ці слова треба розуміти символічно, бо ж Сам Господь далі пояснив це такими словами: "Сину людський, ці кості — вони ввесь Ізраїлів дім. Ось вони кажуть: Повисихали наші кості, і загинула наша надія, нам кінець!" Але далі Господь обіцяє їх оживити такими словами: "І дам Я в вас Свого Духа, — і ви оживете".

Так воно дійсно є. Де нема віяння Святого Духа, там сухі кості, там духовна смерть. Але де прилине Дух Святий, мертві кості негайно оживают, духовно зростають і приносять плід. Адже ж не даремно написано в Гал. 5: 22: "А плід духа: любов, радість, мир" і т. д. Де Дух Святий запліднює душі, вони стають здібними принести найсолідніші плоди Духа.

Буває часами, що вітер потрапить позамітати наші вулиці, здмухуючи з них сміття, як про це написано в Пс. 1: 4, Іс. 64: 6, де говориться, що вітер може забрати полову та листя.

Так і Дух Святий очищує наші серця від усякого засмічення гріхом, як читаємо про це в 1 Кор. 6: 9-11. Більше того, але хто сам виявиться сміттям, того також Дух Святий вимете з Церкви, немов ту половину чи сухе листя. Тому, вірючі, діти Божі, які маєте певність, що Дух Божий замешкує в вас, збагніть, що Він не може миристися в серці з гріхом: або Він його звідти вимете,

або якщо ви на це не дозволите, то й вас вимете з церкви разом з вашим гріхом.

Весною, звичайно, вітер виконує також дуже милу й приемну роботу: він розносить паходці квітів. Є в П. П. 4: 16 такий поетичний вислів: "Прокинься, о вітрі з півночі, і прилинь, вітрі з півдня, — повій на садок мій; нехай потечуть його паходці!"

Якто приемно буває, коли нераз проходиш біля якогось саду, квітника, чи лугів, і нараз по-віє на вас ніжний вітерець і буквально залиє вас паходцями. Буває, що людина аж затримається на хвилину і з насолодою вдихає в себе ті чудові паходці. Так і церква Христова, яка є Божим садом, квітником Духа, в якій криється запашність знання про Бога, як написано в 2 Кор. 2: 14-15. Але ті чудові паходці розпливаються навколо, коли на церкву повіває Дух Святий.

Інколи вітер виконує й таку роботу, яка відається безцільною або й шкідливою. Ось він злісто хапає дерева, трясе ними, хитає на всі боки, обтрашує недозрілі овочі. А все таки й у цьому є велика користь. Бо ж це змушує дерева ширше та глибше запускати коріння, вростати більше в землю і закріплюватись у ній. Після таких безконечних хитань дерево так зміцнюється, що потрапить витримувати напір навіть великої бурі.

Також зірвані овочі бувають, переважно, моловартісні та часто надаремно тільки обтяжують дерево. Далеко краще, коли вітер ті овочі струсить і тим поможе деревині всі свої сили, цебто соки скерувати на вирощування здорових і корисних овочів.

Так діє й Дух Святий. Він нераз випробовує нас, досвідчує, шарпає, зриває з місця, але це не для того, щоб нам пошкодити, а для того, як написано в Ефес. 3: 16-17, щоб ми зміцнилися через Духа Його в чоловікові внутрішньому та закорінилися в любові. А також для того, щоб і з нас

позривати такі овочі, які є продуктом тілесності й нам духовно шкодять. Господь наш знає, до чого ми можемо бути здатні й бачить, що ворожі Богові сили, скеровують нас не туди, куди треба й часами Господь мусить нас так потрясти, щоб усі ті марнотні плоди облетіли й мусить чутъ не силою заставити нас робити те, що Богові до вподоби, а не що до вподоби нам.

Вітер виконує також велику працю і в ділянках чисто спеціальних. Ось він крутить вітряки, що приводять у рух млини, різні майстерні та помпі, а також гонить кораблі, як написано в Якова 3: 4.

Так і в наших духовних майстернях тоді тільки їде успішно праця, де діє Дух Святий. Ось реалігійні зібрання, місіонерська праця, духовно-видавничя праця, проповідь по радіо — цілком не мають поводження, де не діє Дух Святий. Тому й Господь, посилаючи учнів на духовну працю, рішуче заборонив їм віддалятись з Єрусалиму, аж поки не отримають силу Святого Духа (Лук 24: 49, Дії 1: 4, 8). Бо Він єдиний надає руху нашим духовним підприємствам і спонукує як проповідників так і членів церкви діяти ревно та з самопосвятою.

Накінець, не можна обминути й того, що не-властиве відношення до вітру спричинює не тільки великі труднощі, але й катастрофи. Спротив Духові Святому, звичайно, не обходитьсь безкарно. Ананія та Сапфіра задумали обманути Святого Духа й були покарені Богом смертю. Начальніки юдейські та народ спротивились Духові Святому (Дії 7: 51) і цим вони загубили себе та свій край. Симон ворожбіт хотів купити за гроші право давати Святого Духа людям та й згубив усяку частку в духовному житті (Дії 8: 18-21). Бо хоч Дух Святий і є тихий як голубка, то однак Він може бути також як раптова буря.

Дозвольте ж Духові Святому діяти в вашому серці й Він його зросить Своїм благословенням,

запліднить Божою ласкою і зродить чудові овочі Духа. Він очистить те серце від усякої скверни, наповнить пающами пізнання Бога, зміцнить у вірі та допоможе в праці на ниві Його.

Велика ї чудова діяльність Духа Святого! Нехай же проявиться вона в житті кожної Божої дитини! Нехай же прославиться Господь діяльністю Святого Духа в нашому житті! Амінь.

ТРИЙЦЯ

Шановні радіослухачі!

Сьогодні християнський світ святкує день п'ятдесятниці, чи радше день зіслання Святого Духа на церкву. П'ятдесятницею це свято назване тому, що Дух Святий зійшов на церкву в п'ятдесятій день після воскресіння Христа. Називають це свято ще й Трійцею, тому що в тій події Бог проявився в Своїй потрійній Істоті.

Сам Господь у Слові Своєму навчає, що без Святого Духа грізна людина неспроможна стати святою, неспроможна визволитись від влади гріха і неспроможна також працювати духовно для Бога.

Проте, щоб отримати від Бога Святого Духа, то треба просити Бога про це, як написано в Луки 11: 13. Це треба розуміти широко і свідомо. Бо хоч Бог знає і без молитви, що людині потрібне, але Бог хоче, щоб і ми самі також ясно усвідомили собі, що нам потрібне. Навіть життєвий досвід довів людям, що з ким людина дружить, від того вона переймає й певен світогляд як рівно ж моральні прикмети. Тим більше, коли людина має спільність з Богом, вона просвітлюється духовно, вона щораз більше пізнає не тільки Бога, але й саму себе. І це самопізнання спонукує людину до певних корисних духовно рішень і поступків.

Ось є написано так: "Покайтесь, і нехай же охриститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, — і дара Духа Святого ви приймете!" (Дії 2: 38).

З цих слів ми виразно бачимо, що Духа Свя-

того можуть отримати тільки ті, що покаються. А покаяння, це не сповідь і не якась інша форма покути. Це великий духовний процес в людині, який головним чином полягає на пізнанні Бога і себе, а також на бажанні та рішенні поставити себе на належне місце перед Богом. А це пізнання самих себе ми здобуваємо, коли перебуваємо у молитовній спільноті з Богом. Оглядаючи духовно Бога в Святому Писанні та розмовляючи з Ним у молитвах, людина пізнає свою негідність, свою нечистоту, свій страшний упадок і це приводить її до покаяння; а відчуваючи свою неміч, людина просить Бога помочі та сили. І Бог дає нам ту поміч та силу Духом Святым.

Є також написано в Діях св. апост. 5: 32, що Бог дає Святого Духа тим, хто слухняний Йому.

Отже, це є немов би ключ до зрозуміння, як то Господь вибирає в світі тих, що мають бути спасені й мають бути сповнені Святого Духа. Тут не грають ролі ніякі людські прикмети, чесноти та кваліфікації. Людина може бути високо моральна, широко освічена, багато обдарована; може бути просто геніяльна, а Бог від неї відвернеться, як від гидоти. І, навпаки, може бути людина глибоко впавша, малограмотна і взагалі обмежена, а Бог її пригорне, простить, очистить і сповнить дарами Святого Духа. Чому? Чи це не каприз, щоб відкидати найкращих людей, а приймати найгірших? Ні, це принцип, що Бог приймає й використовує для духовної справи людей, слухняних Йому. І це не тому, що Бог є безоглядним диктатором, а тому, що Бог є найвищою Премудростю й Він єдиний абсолютно знає дорогу спасіння. Усі найбільші генії світу є менші перед Богом, ніж малесенькі діти перед своїми родичами. І вони часто в духовних справах бувають перед Богом менше розумними, ніж неграмотні бабусі. Тому Господь дає Святого Духа слухняним Йому, а не зарозумілим мудрецям.

Цим ми не хочемо сказати, що Бог взагалі

розумних та добрих людей відкидає. Ні, Він їх відкидає тільки тоді, якщо вони не слухняні.

Ще є написано в Гал. 3: 2, 14, що Дух Святий приймається людьми вірою. Взагалі всі духовні дари приймаються вірою. Чому? Тому, по-перше, що ті Божі дари такі великі, що перевищують людський розум і тому треба просто вірити Богові на слово. По-друге, Бог хоче, щоб ми Йому довіряли. Бо коли б Бог не заслуговував наше довір'я, то Він не міг би бути Богом. Навіть людські вожді та вчителі домагаються довір'я від своїх підвладних, а що вже казати про Бога, найвищу і єдину непомильну Мудрість.

Дар Святого Духа містить у собі всі інші духовні дари. І неможливо збегнути, як це Бог так діє, що людина, яка навертається до Нього, змінюється до непізнання морально, але й також стає без порівняння розумнішою від мудрих світу цього, набуває таких дарів, яких перед тим у ній не було. Бог дав мільйони доказів, що Він може робити через вірних Йому людей. А тому Він хоче, щоб віруючі люди приймали дар Святого Духа, а з Ним і всі Божі дари вірою. І, накінець, по-третє, Бог і нас хоче випробувати. Не Богові це потрібне, а нам самим, щоб ми краще самі себе пізнали, чи справді ми віруючі, чи не ошукуємо часом самих себе? Без віри Богові догодити не можна!

Ну і, накінець, Дух Святий у вірних Богові людях проявляється плодами, як читаемо в Гал. 5: 22-23. Ось як там написано: "А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здергливість; закону нема на таких!"

Інакше кажучи, що всі християнські чесноти є плодом Святого Духа. Ясна річ, що ці плоди треба розуміти духовно. Скажімо, такий плід як любов. Навіть найгірші злочинці можуть мати проте до когось певну любов. Є ж любов тілесна, родинна, національна, патріотична, класова, партійна і т.д. Всі ці роди любові не є плодом Свя-

того Духа, а є витвором людського виховання, або витвором впливів певного середовища. Ось читеете літературу певного середовища й ви відразно бачите, як письменники намагаються різними способами збуджувати любов до того середовища. А одночасно ті ж самі письменники так само різно намагаються викликати ненависть до так званих ворогів даного середовища. Тому ясно, що така любов, що одних любить, а других губить, є плодом духа антихриста. Любов Божа, це — любов до всього людства з метою його спасати від його гріхів. “Так бо полюбив Бог світ, що Сина Свого однородженого дав, аби кожен, хто вірує, не загинув, а мав життя вічне”. Ось така любов є плодом Святого Духа.

Нема можливості проаналізувати всі християнські чесноти, щоб висвітлити їх з духовної сторони. Бо ж нема сумніву, що “світ не без добрих людей” і як не одна то друга чеснота є в кожній людині. Але то є природні прояви вдачі людини. Скажім, людина може бути добра та нездерглива, лагідна та не радісна, мирна та невіруюча, довготерплива та немилосердна.

Але коли Дух Святий діє в людині, то Той Самий Дух, Який вливає в серце людини любов Божу, дає тій людині також радість Божу, мир Божий, здергливість Божу і т. д. Плід Святого Духа проявляється в людині вповні. Цебто, щоб така людина не робила, то на всьому ви можете спостерегти печать Святого Духа. І по цих тільки плодах ми пізнаємо справжнього християнина.

Є багато таких християн, що готові доводити своє християнство метрикою чи свідоцтвом хріщення, або принадлежністю до якоїсь церкви. Всі ті людські докази не мають ніякої вартості перед Богом. Тільки плід Святого Духа в нашому житті є справжнім авторитетним доказом, що ми діти Божі.

Отож, любі радіослухачі, будьте чесні самі до себе й перевірте себе у світлі Слова Божого, щоб

переконатись та пересвідчитись, яку роботу виконує у вашому серці Дух Святий? Ось, Христос є взірець, Він сказав: “Дух Господній на Мені...” І це видно було з кожного Його слова, з кожного вчинку, що на Ньому є Той Дух Господній.

А на нас чи є Він? Чи може ми маємо лише християнську форму, але без Христового Духа? Тож усі мусимо знати, що хто Духа Христового не має, той не Його.

Бог нехай нам допоможе, щоб ми були не тільки святкуючими день зіслання Святого Духа на церкву, а щоб ми були відродженими та освяченими Святым Духом та сповненими Його плодів.

ПРАВДИВА АБО ХРИСТОВА ЦЕРКВА

Шановні радіослухачі!

Є в Євангелії від св. Матвія 16: 18 такі слова, сказані Самим Господом апостолові Петрові: “І кажу Я тобі, що Петро ти, і на скелі оцій побудую Я церкву Свою, — й сили адові не переможуть її”.

Всі ми знаємо, що на світі є багато більших і менших церков, які різняться поміж собою не тільки зовнішніми формами та обрядами, але й науковою. Проте ще й у цьому не було б великої біди, бо не конче всі віруючі мусять абсолютно все однаково розуміти; вони мусять лише головне і основне розуміти однаково. Але трагедія лежить у тому, що ті церкви ще підпорядковуються повністю Христовій науці, живуть не за взірцем Спасителя, не за принципами Євангелії, дають підставу сумніватися в їхній християнській правдивості.

Це згіршуоче явище ясно переконує всіх свідоміших та думаючих людей, що не може ж бути, щоб поміж Христовими церквами таке діялося. І це є правда. Христос, по-перше, не сказав: “Я набудую різних церков Моїх”, а сказав: “Я побудую церкву Свою...”, цебто одну-єдину. Тому ясно, що на світі є лише одна правдива Церква Христова. Всі ж інші церкви — це людські організації, яких Христос не будував, а люди самі їх натворили, прикриваючись іменем Христа та Його науки.

Ми відчуваємо, яке настороження огортає тих, які знають про наше церковне походження, коли вони чують цей вступ. Вони напевно думають,

що ось ми зараз накинемось з критикою на їхні церкви, поробимо їх людськими організаціями, а свою піднесемо до рівня Христової церкви.

Але ми цього робити не думаємо. Ми хочемо спільно з усіма вами щиро, пильно та безсторонньо пошукати в Слові Божому, якою то має бути та правдива Христова Церква?

Отож, по-перше, будівничим Христової церкви є таки Сам Христос. “Я побудую церкву Свою”, — каже Він.

Усі напевно погодяться з чима, що Христос є добрым будівничим; Він не сфальшує, не зіпсует, бо Він будує властивим способом і з добірного матеріалу. Отже, Господь не приєднує до церкви всіх без перебору, як це звичайно роблять люди, а вибирає як найкращий матеріал. Тому на будівлі Христа, цебто на Його церкві, ви відразу бачите Божественну печать — печать святости та духовної краси. Христос не будує на піску, а закладає глибокий фундамент, яким Він є Сам, як написано: “Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона — Ісус Христос”. (1 Кор. 3: 11).

Люди, оправдуючи свої будівлі, які вони називають також церквами, посилаються на постанови соборів, на передання, на традиції і т.д. Але все це людська трясовина, а не основа. Бо ж кожен народ має свої традиції та свої передання, відмінні від тих же в інших народів. То як же буде виглядати церква, побудована на таких людських вигадках? І яким правом така церква мала бути Христовою церквою?

Ні, Христова церква має за свою основу Самого Господа Ісуса Христа та Його науку.

Тепер щодо матеріалу. Є написано, що навіть на фундаменті, яким є Христос, можна будувати з золота, срібла, дорогоцінного каміння, дерева, сіна й соломи (1 Кор. 3: 11,51). Подумайте, золото, срібло, дорогоцінне каміння і, нараз, дерево, сіно й солома! Таке разюче порівняння! Оце й є оті

специфічні матеріали, з яких будують Христос і люди. Христос уживає дорогий, витривалий, добірний матеріал, а люди — такий, який попадає під руку, якого найбільше є й який найдешевше можна дістати, цебто дерево, сіно й солома.

Великі церковні організації хваляться, що їх є сотки мільйонів. Але ті хвалинки не беруть під увагу, що ті мільйони це не тільки ненавернені, світські люди, а переважаюча їх більшість — це люди без жодної віри, безбожники як з переконання, так і з поведінки; люди, які не мають ніякої духовної вартості, словом сіно й солома. І лише зрідка, може на сотку одну людину знайдеться, яка має трохи більшу вартість, цебто є деревом. А написано, що Господь ті будівлі випробує вогнем. Якже ж тоді встоять будівлі з такого легкопального матеріалу? Ясно, що такі церкви не витримають і найменшої проби. Був народ в історії, про який писали, що то “народ Богоносець”. Але повіяв вітер випробовування і та величезна будівля того народу розлетілася цілком. А що вже казати, коли прийде вогонь Божого суду; тоді всі такі церкви спалахнуть, як зернятко пороху.

Але напевно не один подумає, а хіба на будівлю Своєї церкви Христос вживає не таких самих грішних людей, з яких складаються і інші церкви? Чому ж одні грішники вважаються за золото, а другі — за солому?

А тому, що в очах Господніх кожна душа дорога, але всі душі погублені гріхом. Але “Бог так полюбив світ, що Сина Свого однородженого дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне”. І “Бог хоче, щоб усі люди спаслись і прийшли до пізнання правди”. Тому то ще перед народженням Христа, вже було сказано про Нього, що “Він спасе людей Своїх від їхніх гріхів”. Сам же Христос про Себе говорив: “Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ”, і ще казав: “Син бо людський прийшов, щоб знайти та спасти те, що загинуло”.

І це спасіння людини, Христа коштувало дуже дорого, бо Він заплатив за нього Своїми муками, Своєю кров'ю, Своїм життям. Христова ж nauка освідомляє людей про це діло спасіння, любов Христова привертає серця людські до Нього; Він прощає їхні гріхи і спасає їх від сили гріха; Духом Святим відроджує їх, а тоді вже через святе за вірою хрещення приєднує їх до церкви. І це приєднання, як бачите, не доконується механічно. Ні, над людиною мусить бути пророблена велика духовна праця Самого Бога. Якщо можна було б висловлюватись теперішніми науковими термінами, то це означає, що Дух Святий в душі грішника мусить попереставляти духовні атоми й тому такий грішник переміниться до непізнання. Поперше, він від усього серця навернеться до Бога, покається перед Ним, визнаючи всі свої гріхи та просячи Бога простити їх. По-друге, він всію душою полюбит Бога та Його правду, а одночасно зненавидить гріх в усіх його формах. І, по-третє, у нього зродиться непереможне бажання служити тільки Господеві по всі дні життя, щоб це його не коштувало. Таким чином Господь із соломи зробить золото, цебто з непотрібного грішника зробить правдивого святого, чи, інакше кажучи, спасеного від гріха.

І тоді тільки таких спасених Бог приєднує до церкви, як написано в Діях св. апост. 2: 47: “І щоденно до церкви Господь додавав тих, що спасались”.

Не може бути інакше. Абсолютно кожен член Христової церкви мусить бути спасений. Неспасених у церкві бути не може. Во неспасений, це — діючий грішник, а таких не може бути в святій церкві. Неспасений, це — духовно мертвий, а жива Христова церква не може складатися з духовно мертвих членів. Неспасений, це — погиблий, наслідник пекла, тому не може він бути членом Христової церкви, яка є наслідницею неба. Неспасений, це — дитя диявола, а церква Христо-

ва складається тільки зо спасених дітей Божих. Неспасений, це — солома, а Христос Свою церкву буде з золота, цебто зо спасених.

Отож, мій любий друже, я не питаю тебе, до якої ти церкви належиш, а питаю, чи ти, віруючи в Бога, пережив у своїй душі таку переміну, щоб тебе й рідня твоя не могла духовно пізнати, цебто чи став ти із соломи золотом? Чи приєднався ти до Христа усім твоїм еством? Якщо так, то ти приєднався до правдивої церкви. Якщо ж ні, то ти, будучи соломою, до якої б ти церкви не наїдав, то до Христової тебе Господь ніколи не приєднає. Бога обманути не можна; Він знає твою душу вповні і перша ліпша огнена проба спопелить твоє удаване духовне життя й ти опинишся там, де є твоє справжнє місце, цебто в грішному світі.

Нераз питуючись навіть фанатичних церковників, чи спасені вони, вони в найкращому випадкові, відповідали так: "А хто це може знати?" Або: "Як заслужимо, так і буде!"

Але найчастіше вони іронічно перепитували: "А ти спасений?" І коли отримували підтверджену відповідь, вони просто шаліли від люті. Вони злісно починали насміхатись і визивати. Вони вважають за найбільшу богозневагу таку думку, що хтось із живих людей, та ще їм добре знаних, міг би бути спасеним.

А проте ж всі отакі люди самі належать до якоїсь церкви. То чи ж не ясно, що така церква, яка складається не тільки з неспасених, але з противників спасіння, не може ж бути Христовою церквою, яка складається тільки зо спасених.

Уся Євангелія переповнена доказами, що Христос є Спасителем грішників. Але ясно, що тільки таких грішників, які вірують Христовій науці та приймають вірою Христове спасіння. І з таких спасених грішників Христос будує Свою церкву. Тому правдива церква мусить складатися

тільки зо спасених, інакше вона не могла б бути Христовою церквою.

Тому, неспасений друже, якщо ти хочеш знайти, де Христова церква, то ти не шукай її там, де мільйони беззаконників, що хоч називаються християнами, але живуть без Христа, без віри, без християнських чеснот, цебто живуть так само, як і ввесь безбожний світ. А шукай ту церкву там, де люди стоять у вірі, у послусі Христовій Євангелії, де завзято борються проти всякого зла і демекают у собі чисте та святе духовне життя. Словом, шукай там, де панує Христова любов, де ясно проявляється Христів Дух; де люди спасені Христом від іхніх гріхів. Отам і буде правдива Христова церква. Нехай Бог допоможе усім не тільки ту церкву знайти, але й до неї бути приєднаним Самім Господом. Амінь.

НЕСПАСЕНІ У ЦЕРКВІ

Шановні радіослухачі!

У мене лежить на серці поговорити сьогодні на тему, чи можуть бути неспасені у церкві? На це питання Слово Боже категорично відповідає “ні!”

Якщо хтось хотів би доводити протилежне, то він тим тільки довів би, що він не ознайомлений з Святым Писанням, а також не збагнув, що то справді є церква.

Отже, церква, передусім, не є будинок, людьми побудований, як це люди звикли називати. Але церква проте є будівлею, але духовною, як написано в Еф. 2: 20-22: “Ви збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на Ньому вся будівля, улад побудована, росте в святий храм у Господі, що на Ньому і ви разом будуетесь Духом на оселю Божу”.

З цього тексту бачимо, що церква, це — люди, яка будується на Христі, названа “святым храмом” і “оселею Божою”. З цього вже бачимо, що неспасений не може в такій церкві бути. Бо неспасений не може будуватися на основі Христа, не може бути “святым храмом” ані “оселею Божою”.

Крім цього, то Свою церкву Христос будує Сам, як Він і сказав в Матвія 16: 18: “Я побудую церкву Мою...” Цієї праці Господь не доручив ні кому. Нам, правда, доручено проповідувати людям Євангелію спасіння і тих, які виявлять свою віру, христити їх цим приєднати їх до видимої церкви. Але ми, як люди, можемо помилитися й можемо інколи не розпізнати увіровавшого й охристити неспасеного. Але Христос такої помилки не зробить ніколи. Є виразно написано в Діях 2: 47:

“І щоденно Господь прибавляв до церкви тих, що спасалися”.

Чи міг би хтось собі уявити, що Господь міг би помилитись і міг би прибавити до церкви неспасених? Або що Господь міг би комусь зробити виняток? Скажім, яксья порядна, з добрым характером людина, а при тому ще й дуже релігійна, сподобалась би Господеві, але вона була б неспасена. Чи міг би Господь подумати у серці Своїм таке: “Хоч ця людина й не покаялась і спасіння Мого не прийняла, але тому, що вона від природи є доброю, релігійною та доброчинною, то Я її прийму до церкви хоч вона й неспасенна!”

Ніколи цього бути не може! Господь є абсолютно справедливий і не дивиться на жодну особу. Будь вона найкраща, найрозумніша, найбільше релігійна і найбільше доброчинна, вона без спасіння не може увійти в Христову церкву. Бож усі згрішили й усі позбавлені Божої слави. І написано також, що нема такої людини на землі, яка робила б добро і не грішила б при тому.

Тому, всі без винятку мусять покаятись і прийняти вірою як дар Божий те спасіння, яке Христос для нас придбав. Іншої дороги до церкви, яка є “оселею Божою”, нема. Людина тут на цьому світі може у людей рахуватися навіть дуже добрим членом, але до Своєї церкви Христос її так і не приєднає. Бо Господь прибавляє до церкви лише тих, що спасаються.

Одже, друже мій, чи ти належиш уже до якоїсь церкви? І чи та церква, до якої ти належиш, є Христовою церквою? Якщо так, то як ти до неї приєднався? Чи тебе люди приєднали чи Сам Господь? Якщо Господь тебе приєднав до своєї церкві, то ти щасливий, бо ти спасений; бо Господь тільки спасених добавляє до церкви. Тому, добре подумай, чи справді ти спасений? Збагни, людино, якщо ти не спасенна, не маєш певності в своєму спасенні; ще ти не присвоїла собі вірою цей

Божий дар, то як ти до церкви попала? У Христовій церкві нема неспасених.

Церква, між іншим, не є організацією, а є організмом — тілом Христовим, як написано в Єф. 1:22-23: “Бог все впокорив під ноги Йому (цебто Христу), і Його дав найвище за все — за Голову церкви, а вона Його тіло...”

Отже, Христос голова церкви, а церква є Христове тіло, кожен із нас є членом того Христового тіла (Єф. 5:30).

І ось є написано, що Христос те тіло Своє, цебто церкву полюбив, Самого Себе за ней віддав у жертву, щоб її освятити, очистивши Словом Своїм та кров'ю Своєю, “щоб поставити її Собі славною церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!” (Єф. 5:25-27).

Але така церква чи таке тіло без плями, без вади, славне, святе й непорочне може бути складене тільки зо спасених. Бож неспасенні, це люди, по-перше, тяжко хворі та покалічені, як написано в прор. Ісаї 1:4 - 6. І коли б у Христовій церкві був хоч один такий член, то вже про неї неможна було б сказати, що вона “без плями й без вади”. Кожне тіло хоч з одним хворим членом уже має ваду. Далі, в Еф. 2: 1 написано, що неспасенні, цебто ті, які живуть у провинах і гріхах, є духовно мертвими.

Отже, уявіть собі тіло, в якому деякі члени є мертві; чи можна було б таке тіло назвати, що воно без вади? Навпаки, це страшна вада! Мертві рука чи мертві нога тільки перешкоджали б у діях решті членів. Тому, краще не мати цілком такого члена, ніж мати його мертвого. Звичайно лікарі відрізують такі члени тіла, які не тільки що мертві, а які є невилічально хворі. Тим більше що така мертві частина тіла або всихає, або гніє й тим загрожує здоровим членам тіла.

Так і в Христовій церкві, неспасений член — це болячка на Христовому тілі, а цього ж не може

бути. Тому ясно, що неспасених у Христовій церкві не може бути.

Ще хочу звернути увагу на одну сторону цієї так важливої проблеми. А власне на те, що багато є таких людей, які розуміють, що церква — то є духовництво, а тому вище згадані вимоги відносяться до нього. Отже, так не є. В апостольських часах духовництвом були, передусім, апостоли а потім пресвітери, чи по нашому — старші.

І ось, нараз, читаємо, що коли апостол Павло та його співпрацівник Варнава в певній справі пішли в Єрусалим, то там вони були “прийняті церквою, та апостолами, та старшими...” (Дії 15 : 1 - 4).

З цього бачимо, що церквою не є духовництво, воно є лише служителями церкви, а церквою є віруючий народ, ота християнська маса. І вся та маса має бути спасенна, бо ж Господь тільки спасених додавав до церкви. Ясна річ, що служителі церкви: апостоли і старші також належали до церкви й також мусили бути спасенними. Проте, не з них одних складалася церква, а зо всіх увірювавших у Христа.

Отже, всі без винятку, чи то служителі церкви, чи так звані “рядові члени”, всі мусять бути спасенними; бо з інших Христос церкви Своєї не буде. Як би то виглядала така церква, яка складалася би з духовно хворих, з духовно мертвих, з дерева, з сіна, з соломи? Уявляете ви собі натовп людей; він складається із неспасених грішників: є там самолюби, грошолюби, заздрісники, ненависники, сварливі, захланні, скупарі, злодії, розпусники, п'яниці, навіть душогуби і, взагалі, нема в світі гріха, якого бракувало б у тому натовпі. Проте, всі ті люди не є язичниками або навіть офіційними безбожниками, а є офіційними християнами. То чи ж можна було б про них сказати: “Ось, це Христова церква, свята і непорочна, збудована Самим Господом з вибраного матеріалу, з самих спасених!”

Чи не піднісся б глумливий регіт на таку заяву ѹ чи не гукнув би увесь грішний світ, що якщо такою є Христова церква, то ввесь світ може до неї належати! Так, це була б зневага для Христової науки, для Його діла спасіння. Тому ясно, що раніше, ніж людина може бути приєднана до Христової церкви, вона мусить покаятись у всіх своїх гріхах, визнати їх перед Богом, прийняти вірою від Бога прощення своїх гріхів, обмитись духовно в крові Христа, освятитись Духом Святым, статись дитиною Божою через відродження і це все разом називається спасінням. І допіро такий спасений грішник може бути приєднаний до церкви. Але без цього процесу спасіння ніхто не може належати до Христової церкви. Неспасенних у церкві бути не може! Господь їх до церкви не приєднає, бо Він приєднує до церкви тільки тих, що спасаються.

Нехай Сам Господь Духом Святым вияснить кожній душі цю проблему так ясно, щоб ніхто не ошукав самого себе марною надією на те, що він є членом якоїсь церкви. Треба бути членом Христової церкви і треба щоб Він Сам нас до неї приєднав. А Він приєднує до Своєї церкви тільки спасених.

Тому, нехай Господь допоможе усім покаятись, прийняти вірою у свое серце Христове спасіння і, таким чином, через спасіння стати дійсними членами правдивої Христової церкви.

Амінь.

ВЕЛИКЕ СПАСІННЯ

Шановні радіослухачі!

Прочитаймо сьогодні з Євр. 2 : 2 - 3 такі слова: "Коли бо те слово, що сказали його Анголи, було певне, а всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату, то як ми втчено, коли ми не дбали про таке велике спасіння?"

Багато глибоких думок міститься в цих словах апостола, але ми хочемо сьогодні звернути вашу увагу на останні слова: "Велике спасіння". Ясно, що мова йде про спасіння, яке Спаситель доконав Своєю смертю на хресті за погиблих грішників. Чому ж воно назване великим?

Є дуже багато фактів, які доказують, чому те Христове спасіння, яким Він спас людей, є велике, але ми переглянемо лише кілька. Наприклад, ми знаємо, що погибель духовна приходить від сатани. Це він звів перших людей і зводить всіх інших, пхаючи їх у погибель. І ось, той стародавній змій, названий в Об. 12 : 3, великим. Тому цілком зрозуміло, що якщо є великий губитель, то спасіння від нього є великим спасінням. Від малого губителя будь хто може врятувати, але від великого може врятувати тільки більший силою.

Люди собі жартують з "нечистої сили" і не бачать, що вони в цілковитій владі тієї сили. Святе Писання ясно свідчить, що всі світські люди живуть за волею сатани. І коли сам архангел Михаїл сперечався з дияволом, то не посмів сказати зневажливого слова, а сказав лише: "Хай Господь докорить тобі" (Юд. 1 : 9). І коли, при спокушуванні Христа, сатана сказав, що всі царства світа, йхня влада та слава йому віддані і він їх дає, кому хоче,

то Христос не сказав йому, що він жартує, бо то неправда, що всі царства належать йому. Ні, Христос тій заяві не тільки не заперечив, але в Мат. 12:26 Сам підтверджив, що сатана має царство, а в Ів. 6:11 сатана названий "князем цього світу".

Тому то, друзі мої, ви можете собі жартувати, але ми мусимо вас попередити, що ви знаходитесь в кайданах великого губителя і ніхто вас не вірятує з його кайдан, крім Христа.

Другий факт, чому спасіння зв'ється великом, є той, що всім неспасенним загрожує велика погибель. В ІІ Сол. 1:8-9 читаємо: "в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, що Бога не знають і не слухають Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, — вічну погибіль..."

Отже, "вічна погибіль в огні". Це страшне. Звичайно і з погибелі люди собі жартують. Одні кажуть, що їм в пеклі буде тепло; другі кажуть, що буде всім, те й нам. А більшість просто не вірять і кажуть, де Бог набере сітільки сірки, щоб вічно горіла? А інші ще кажуть, ну, що ж, погоримо і буде кінець.

Але Боже свідчення стоїть ясне і непохитне, що хто не знає Господа і не слухає Його Євангелії, піде на віки в огонь вічний, на вічну погибіль. Тому то рятунок від такої великої погибелі є великим спасінням.

Друже мій, чи ти вже знаєш Господа і Спасителя свого і чи ти вже слухаєш Його Євангелію? Якщо ні, то тобі загрожує ота вічна погибель, та кара в огні.

Поспіши ж пізнати Господа і прийми Його як свого Спасителя, познайомся з Євангелією і почни жити за її наукою і будеш мати велике спасіння.

Читаемо також в Мат. 16:26 такі слова: "Яка користь людині, що світ цілий здобуде, та душу свою занапастить?" Цими словами Спаситель дав зрозуміти, що душа людини цінніша від цілого світу. Отже, це означає, що в очах Господніх лю-

дина є дуже велика, більша від цілого світу. Сама людина цього не усвідомлює. Багато є таких, що кажуть, людина як муха. Вони судять по тілесному, не відчуваючи в собі вічного безсмертного духа. Коли б людина не була створінням великим, то не віддав би за неї Свого життя Син Божий. І не було б написано, що Бог створив людину мало меншою від анголів. Тому то, коли вдається спасти одну тільки людину, то це більше, ніж цілий світ здобути. Тому, власне, і спасіння людей є великим спасінням. І хто це спасіння відкидає чи занебує, він робить великий злочин. Він сам себе відбирає від Бога і передає себе сатані, цебто, така людина свою душу, яка дорожча від цілого світу, забирає від Бога і передає на погибіль. Це велике злодійство перед Богом, подвійний грабунок Бога. Бож Бог людину створив для Себе, тому вона має належати до Нього. Пізніше, коли людина відпала від Бога і впала в пріх, Бог знову ж її відкупив від кари, заплативши Своїм життям за наше спасіння. І тому, що ми куплені дорогою ціною, то ми не свої, а Божі. І коли людина знехтує це подвійне Боже право на неї і занедбає те велике спасіння, то це найбільше зло, яке тільки людина може вчинити. Тому не диво, що апостол питає: "то як ми втечимо від кари, коли ми не дбали про таке велике спасіння?" Не втечеш від неї, друже, і ти, якщо завчасу не подбаєш про своє спасіння.

Тепер читаемо Еф. 1:19-22, де вже написано про Самого Спасителя такі речі, що у Нього безмірна велич сили, що Його Отець посадив вище від усіх і учинив Його найвищим за все. Це означає, що наш Спаситель є найбільший від усього існуючого як на землі так і на небі. Він є рівний з Отцем і є Творцем усесвіту. І якщо Він взявся нас спасати, то це тільки тому, що це діло таке велике, що ніхто більше доконати його не міг. Це означає, що творець погибелі — сатана, є такий сильний, що тільки Син Божий міг протиставитись

йому. Зло і ненависть вирости в світі до такої міри, що тільки доброта і любов Спасителя могли покрити їх. Людина впала в таку безодню погибелі, що тільки всемогутня рука Спасителя може людину звідти підняти. Ось тому, що великий та всемогутній Господь особисто мусів звершити спасіння, то це й показує, яке це велике діло.

І коли людина таке спасіння занедбає, вона цим не тільки сама себе губить, сама собі підписує присуд на вічну погибіль, але вона цим зневажає Самого Спасителя, заніщо вважає Його діло спасіння і зневажає Самого Бога Отця, Який уплянував це спасіння.

Подумайте, що було б, як би ви були осуджені на смерть за страшні злочини, але цар чи президент віддав би на смерть за вас свого сина, а вас не тільки простив би, а ще й усиновив би. А ви той царський документ потоптали б ногами, плюнули б на нього і сказали б: "Не потребую ласки, я сам собі пан і жодної погибелі не боюсь!"

Чи не відчуваєте ви в душі, що такого негідника варто не то що повісити, але спалити на повільному вогні, щоб він відчув, що пропонована йому ласка була таки йому потрібна.

А так, власне, поступають люди зо Своїм Небесним Царем. Адже ж всі люди згрішили, всі відпали від Бога і всім без винятку загрожує велика, бо вічна погибіль. За провини людей Бог віддав на смерть Свого Сина, а самих грішників прощає і усиновляє. А що роблять самі грішники? Вони ненавидять Бога, заперечують навіть Його існування, забороняють Йому втрутатись в їхні справи, рвуть, топчуть і палить Євангелію, той документ, в якому описана Божа ласка; зневажають Божих посланців; зо всього Божеського сміються, жартують, ненавидять, кленуть і відкідають. А більше розумні і зрізвонажені, то хоч активно не виступають проти, але зате цілком ігнорують Божу справу й абсолютно нею не цікавляться. По їхній думці, релігія потрібна тільки для темної маси.

І коли вони потім опиняться в пеклі, вони будуть питати самі себе: "За що?" Друзі мої, а як же ви думаете втекти від карі, коли занедбуєте таке велике спасіння?

Читаемо також в Ів. 15 :13, що нема більшої любови, як та, коли хто власне життя своє поклав за друзів своїх. Ось таку найбільшу любов виявив до нас Спаситель, коли власне життя поклав за нас і то в страшних муках. Всі люди завжди побожно схилялись перед такою жертвою і відчували велику подяку до таких людей. Лише Спаситель становить вийняток: переважаюча більшість людей, навіть так званих християн не шанують Христа, не вдячні Йому, не оцінюють Його жертв. Навіть є й такі, що осмілюються казати, що Христос помер за Свої провини.

А є написано так: "Хто відкидав закона Мойсія, той немилосердно карався смертю при двох чи трох свідках, скільки ж більшої муки заслуговує той, що він топче Сина Божого, і кров заповіту за звичайну вважає і Духа ласки зневажає?"

Одна пані з дитиною приїхала до містечка за покупками. Вона залишила коні на вулиці і на возі дитину, а сама зайдла до склепу. Нараз коні чогось злякалися і погналися. Вони вибігли з містечка в поле і гнали по дорозі, як скажені. Назустріч йшов бідний робітник. Він пізнав, що то коні тієї пані і зауважив, що на возі лежить дитина і вмить кинувся до коней. Він їх зловив і таки стримав, зате вони його самого смертельно побили і покалічили, але дитина пані була врятована.

Цілком природно, що та пані повинна була відвідати того робітника, подякувати за рятунок дитини, висловити свою співчуття нещастю робітника, дати посильну винагороду його бідним дітям. Але нічого такого не сталося. Пані була втішена, що її дитині нічого не сталося і що віз цілий, сіла собі спокійно та й поїхала додому, а про спасителя дитини і не подумала. А він, кохаючи серед ридаючої своєї родини, кілька разів питався: "Чи

ще не прийшла та пані?" Він чекав, що вона повинна прийти. Він не міг забагнути, що людина може бути так жорстоко самолюбна, що не поцікавиться навіть поглянути на того, хто життя своє поклав за її дитину. А проте так сталося. Він помер, а та пані навіть на похорон не пішла.

Якої, ви думаете, кари достойна така людина? А чи ви, друзі мої, не так само відноситесь до Христа, вашого Спасителя? Чому ви до Нього не йдете? Чому Ним не цікавитесь? Чому не дякуєте? Тож Він за вас поклав життя Свое. Тож по закону Мойсея, ви давно повинні згинути. Але ви живете ще тільки тому, що за вас Христос помер. Але ви не дбаєте про це і продовжуете жити так само беззаконно і безбожно, як, чиби, Христос ніколи не виявив до вас ніякої ласки. І ви думаете, що втічете від належної кари, занедбавши так велике спасіння? Ніколи. Господь каже: "Оце ти робив, Я ж мовчав, й ти подумав, що Я такий самий, як ти. Тому буду картати тебе, і виложу все беззаконня перед очі твої. Зрозумійте ж це ви, що забуваєте Бога, щоб я не схопив, — тоді й не буде кому рятувати!" (Іс. 50:21 - 22).

Але Дяка Богові, що не всі такі, а є на світі і щирі люди, тому спасіння, довершене Христом, не є без наслідків. Читаючи Об. 7:9 - 10, що апостол Іван бачив на небі великий натовп спасених людей зо всіх народів, яких порахувати не може ніхто. Отже, ці наслідки свідкують найкраще, що Бог не помилився в способі спасіння і воно дійно є великим.

Коли ж ти, друже мій, почнеш вже дбати про своє особисте спасіння? Подумай, це було б страшне, коли б спасіння було довершене самим Богом і мільйони людей скористалися б з нього, а ти опинився б у пеклі. І коли б ти був воюючим безбожником чи якимсь страшним злочинцем, то й жалю не було б. Але ж ти є порядна людина, точно така, про яких написано в Рим. 3: 10-12, 23: "Нема справедливого ані одного; нема, хто розумів би;

немає, хто шукав ми Бога; усі повідступали, разом стали вони непотрібні, нема доброго, нема ні одного! Бо всі згрішили й позбавлені Божої слави".

Чи не ясно? Всі несправедливі, всі не розуміють і не шукають Бога; всі повідступали, всі непотрібні, всі недобрі і всі згрішили. Чи можеш ти, друже мій, сказати, що Бог помилився і забув про тебе, а ти якраз не такий. Чи можеш ти сказати, що ти єдиний справедливий, що ти розумієш і шукаєш Бога; що ти потрібний і добрий, і що ти не грішиш? А тому ти не потребуєш спасіння, ти можеш його занедбати? Ні і ще раз ні. Ти є такий самий, як і всі, і Боже означення стосується до тебе так само, як і до всіх. І якщо ти занедбаєш таке велике спасіння, то так само не втечеш від належної кари.

Тому, ще сьогодні навернись до Господа, пробудись від свого недбалства і щиро почни дбати про своє спасіння, і Господь всемогутній тобі в цьому допоможе!

Амінь.

СПАСЕННІ

Вельмишановні Радіослухачі!

Сьогодні ми будемо розважати з вами надтим від чого ми спасенні? Величезна більшість людства має про спасіння дуже невиразне поняття, а ще більше затемнене їхнє поняття про те, від чого вони мають бути спасенні. Одне тільки, перед чим здрігається кожна душа, ясне для людини, — це те, що існує вічна погибель, щебто пекло, в яке ніхто попасті не хотів би, а бажав би бути спасеним від нього.

І дійсно, так ми й читаемо в Євангелії від святого Іvana, розділ 3 : 16, що Христос прийшов для того, "щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне". Отже, Христос відкрив двері в рай для кожного; нікого не виключив, а тому ніхто не повинен загинути, всі можуть бути спасенними від погибелі. Якщо хто й попаде до пекла, то це буде ознакою того, що він сам туди хотів, що він про спасіння не подбав, не хотів нічого про спасіння довідатись, не хотів його з рук Господніх прийняти, не пішов дорогою спасіння, а добровільно вибрав дорогу до погибелі, а тому то: куди хилився, туди й упав.

Був випадок, що вертався з ярмарку один багатий і дуже зарозумілий та гордий господар. Була тоді весна, але ще не цілком ростали сніги й лід покривав ріку, через яку люди зимию скороочували собі дорогу до міста. Ранком наш господар переїхав до міста ще по льоді. Але цілий той день був дуже теплий і коли він вертався назад, то його люди перестерігали, щоб він не важився їхати через лід. Він, однак, не послухав. При самій ріці ще

раз остерегли його, але він, вказуючи на свої товсті й сильні коні, сказав: "Я зо своїми звірями й у пекло можу заїхати!" Сиділа на возі також і його дружина. Вона благала мужа, щоб він не їхав на лід, або щоб хоч її дозволив зійти з воза. Але він вдарив по конях баготом і галопом погнав на лід. І враз лід проломився і господар разом зо своїми "звірями" і з цілим возом опинився під льодом. Одна тільки його дружина якимсь чудом випала з воза й залишилась на льоді. І так він, дійсно, поїхав до пекла, як сам собі напророкував.

Так і в духовному житті. Чи Бог нас не перестерігає? Чи не показує нам на страшну небезпеку погибелі? А як же ми реагуємо на ці остереження? Чи в супереч усьому не йдемо наосліп у погибель? І хто ж тоді буде винен, коли така людина буде в пеклі?

Отже, друже мій, Бог тебе любить, Він Сина Своого за тебе віддав, Який Своєю смертю викупив тебе від погибелі. Тому, ради жертви Христової, Бог, простивши твою вину, запрошує тебе до раю. Чого ж ти ввагаєшся, чого закриваєш очі на правду, чого відвертаєш від Бога? Іди до Господа, впади до Його святих ніг і скажи: "Боже, будь милостивий до мене грішного! Я негідний бути дитиною Твоєю, прийми ж мене хоч у число Твоїх слуг! Боже, я не смію і мріяти про небо, але як Ти заплатив за мою вину смертю Сина Твого, то я, з невимовною подякою, приймаю Твій дар. Господи, дай мені Святого Духа, як завдаток моого спасіння і вчини мене гідним наслідником Своїм!" Свідкую Тобі, друже, коли так будеш молитися зо щирим бажанням бути спасенним, то Бог прийме твою молитву й запише Тебе в книгу життя.

Але спасіння полягає не тільки на тому, щоб вирвати людину з пекла, як головешку з огню. Пекло — це тільки завершення погибелі, а дійсною причиною її є гріх. Це подібне до того, як коли б людина впала з високого дому. Вона остаточно вб'ється тоді, як вдариться об землю, але

вона вже є погибою в ту саму хвилину, як почала падати. Гріх — це падіння, і хто живе в грісі той падає, летить стрімголов у пекло. Щоб врятувати людину від пекла, треба її врятувати від гріха. Гріх — це хвороба, що спричинює духовну смерть.

Щоб врятувати людину від смерті, треба вілкувати її з хвороби. А тому й читаемо в Євангелії від святого Матвія 1: 21, як ангол сказав Йосипові про Марію, що вона вродить Сина і він дастъ Йому ім'я Ісус, бо Він спасе людей Своїх від їхніх гріхів. Це є сутність спасіння. По цьому й можна пізнати, чи людина спасена чи ні? Один із моїх знайомих, якому ця сутність спасіння ще не відома, сказав до мене одного разу таке: "Де ви маєте ту машинку, той термометр, щоб прикладти до людини і щоб він показав, чи людина спасенна чи ні. Цим термометром є наявність чи відсутність гріхів у житті людини. Ось, скажемо для прикладу, злодій краде, але пізнавши й прийнявши Христа, не тільки перестав красти, а ще й своїм ділиться з бідними. Це значить, що він спасений від гріха злодійства. Коли б він, однак, казав, що він пізнав Христа і є спасений, а продовжував би красти, то його свідоцтво було б неправдиве; він ще неспасений. Ось, скажемо, п'яница, блудник, злоріка, — пізнали Христа, покаялися, і дійсно залишили свої гріхи, стали тверезими, чесними, добромовними. Це є свідоцтво того, що вони спасенні від своїх гріхів. Але, будучи християнами, залишаючись блудниками, п'яніцями, злоріками, — такі християни не мають нічого спільногого з Христом. Вони ще не знають Христа, не мають спасіння; це — діти погибелі. Рак гріха точить їхні серця і вони скоро зближаються до остаточної погибелі. І нам не обов'язково треба бачити, щоб знати, чи людина пішла в пекло чи в рай? Ми це бачимо по гріхах. Коли людина щораз нижче падає в гріхи, вона падає в пекло і, навпаки, коли бачимо людину визволену від гріхів, яка щораз стає чистішою, свя-

тішою, вона, значить, підноситься до раю, вона спасенна.

Чи спасений ти вже, друже мій, від твоїх гріхів? Якщо ні, спіши скоріше до Христа, визнай перед Ним усі свої гріхи і проси, щоб Він їх простив і очистив тебе та відродив Святым Духом. Звільнівшись від гріха, ти зможеш бути цілком певним, що в пекло не підеш.

Гріх увійшов у світ через диявола, який і до сьогодні працює, щоб гріх розповсюджувати. Диявол ненавидить Бога і ненавидить людей, а особливо тих, що хочуть спастися. Диявол — це ворог спасіння; він на зло Богові, хоче погубити всіх людей. Читаемо в другому листі святого апостола Павла до Тимофія 2: 26, що він половив людей у свою сітку, щоб вони робили його волю. Диявол — це колишній херувим, ангол великої сили і жодна людина не вирветься сама ніколи з його сітки. Тільки Христос - Спаситель переміг диявола, а тому може визволити й людей. Диявол великий нахабник і насильник, він усіма засобами накидає людині свою волю. Але, як хто доручить свою долю Христові, то там диявол безсилий. Він манить людей, використовуючи їхні ж природні нахили й пожадливості, але Христос дає нам світло, щоб розпізнати диявольські спокуси. Ось на стіл по павутинці спускається павук. Він бере зернятко цукру, підносить його до своєї сітки, уміцнює там і сам ховається. Це — приманка для мух. Але горе тій мусі, яка дастесь зловити себе на ту приманку. Павук виссе з неї всю кров, усі соки, все життя. Так і диявол знає, кому яку приманку положити у своїй сітці. Там і розпуста, і п'янство, і танці, і розривки, і честолюбство, і грошолюбство, а над усе — самолюбство. І йдуть люди на ті приманки просто в зуби сатані та й гинуть тисячами. Диявол їх ограбить із усього святого, виссе, як той павук, усі духовні соки, знищить морально й фізично, а потім ще й укine в пекло на саме дно.

Отже, друже мій, рятуйсь у Христа від того

страшного губителя. Пекла ти боїшся, це я знаю, але гріхи тобі смакують, а в диявола ти взагалі не віриш і не підоэриваєш, що ти його невільник. А, однак, є написано в листі святого апостола Павла до Єvreїв, розділ 2 : 14 - 15, що диявол багатьох тримає в неволі. Коли ще існувало невільництво, то відбувались жахливі сцени. Ось пірати наловлять невільників, посадять їх до човнів і змушують веслувати і пливти до корабля. Нараз погоня; їхня рідня і друзі на своїх човнах гонять за ними щоб їх визволити. Тоді пірати б'ють невільників нагаями, погрожують мечами і змушують із усіх сил веслувати, цебто втікати від свого ж визволення.

Так робить і сатана. Він змушує свої жертви не тільки втікати від свого визволення, а навіть змушує гніватись на своїх доброзичливців, виступати проти них, бити їх і всіма силами боронитись від визволення. Сатана потрапив переконати свої жертви, що життя без гріха, це не життя, а божевілля, ненормальності; цебто для них твереза, чесна, некур'яща, добра людина — це ненормальна людина; а п'яна, задимлена тютюновим димом, зла, розпусна, скверна людина — це нормальнé явище. Тільки сатана потрапить так осліпити людську свідомість і занурити людину в таку духовну темряву, що вона не бачить цього. Для того ї написано в листі святого апостола Павла до Колосян, розділ 1 : 12 - 13, що Бог вчинив нас гідними участі в наслідді святих у світлі і визволив нас із влади темряви.

Поки нема світла, то людина може жити спокійно у моральному бруді, разом із усякою нечистю, не тільки з комахами, але й гадюками гріха, і людина собі тільки сміється з цього. Але чиє серце освітить світло — Христос, яка тоді разоча зміна повстає в поведінці такої людини. Така людина нараз зобачить усю погань, в яку запровадив її сатана й нераз буквально кричить до Господа: "Боже, рятуй мене з цього духовного бруду, ви-

тягни мене з цієї безодні! Очисти мене, Господи, від всілякої неправди і зла. Спаси душу мою від темряви сатанинської! Просвіти мене, Господи, Твоїм світлом правди".

Чи визволений ти, друже мій, від тієї духовної темряви, чи ще й далі, ще й досі сидиш у ній та світла Божого не бачиш?

Є ще один ворог у християнина, від якого він мусить бути спасеним, це світ цей. "Ось як! — скаже дехто. — То якщо треба спастися від світу, то чи не в монастир порадите йти нам?" — Ні, в монастирі є сатана також, є гріх, є темрява, є й неволя, словом — усе те, від чого нам треба бути спасеними. Від світу треба не в монастир ховатися, а сховатися у Христі. Про те, що ми дійсно маємо бути спасеними від цього злого сучасного віку, читаємо в листі св. ап. Павла до Галат, розділ 1 : 4. Під словом "вік" чи "світ" треба розуміти не землю, не природу, а людей з їхнім злом. В Діях св. Апостолів, розділ 2 : 40 читаємо: "Рятуйтесь від лукавого роду".

Цей світ, неначе великі луки, покриті квітами різних приємностей. І ви гонитесь за ними, захоплені запахом пристрастей, біжте все далі й далі в глибину світу. Ви не думаете про те, що може настути темрява і що в світі є й зрадливі місця спокуси, розпусти й всілякого іншого зла. Горе, горе вам буде, коли Сонце Правди сховається від вас і настане хвилина розрахунку.

Світ був відданий Богом людині, але диявол, опанувавши душу людини, опанував і її насліддя — світ. І він так його влаштував, що він стався пасткою для людини, і то тим більше небезпечною, що сатана переконав людину, що все, що в світі є для людини не є гріхом, мовляв, людина має право і повинна користати з усіх приємностей світу. І так, гоняться люди за тими приємностями й один за другим попадають у болото гріха, розпусти, пожадливостей, нестриманості й гинуть навіки.

Отже, скільки різних небезпек чигає на душі наші й кожна з них смертельна. Ні з одної ми врятуватись самі не можемо. Тож, негано, прийдіть до Христа і благайте Його, щоб Він вас спас. Христос спасає основно, від усіх небезпек відразу. Коли Він вирятує вас від погибелі, то очистить і від гріхів, звільнить від сітей диявола, розірве кайдани н'еволі, освітить темряву й захистить від спокусу світу. Довіртеся цілим серцем Спасителеві — і будете спасені. Нехай Господь усім у цьому допоможе!

Амінь.

СПАСИТЕЛЬНІ ДІЛА

Дорогі радіослухачі!

З ласки Божої чую сьогодні побудження від Духа Святого поділитися з Вами думками зо Слова Божого про так звані “Спасительні діла”. Від давніх давен у людини витворилося таке поняття, що, бажаючи бути спасеним, треба щось робити для цього, цебто треба спасіння заслужити. А тому, коли багатий юнак звернувся з цією проблемою до Христа, то питання своє зформував так: “Учителю Добрый, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?” Також в'язничний сторож, коли був зрушений справою спасіння, то апостолові Павлові поставив подібне питання, яке бриніло так: “Що треба робити мені, щоб спастися?” Отже, всі хочуть щось робити, щоб спастися. Якщо це бажання щире, то Слово Боже дає нам вказівки, що треба робити для спасіння.

Передусім, треба покаятись. Про це ми читаемо в Діях св. Апостолів 3: 19а. Це перший крок до спасіння і без цього першого кроку, ви не рушите з місця. Що ж то значить — покаятися? Може це висповідатись? — Ні, цього замало. Це значить прийти до глибокої свідомості свого упадку, своєї вини перед Богом, своєї негідності, а одночасно — міцна постанова вийти з цього положення. Покаятись, це не хвилевий жаль за вчинені гріхи, а це зненавидження гріха всім своїм еством, коли душа наша здрігається на саму думку про гріх. Покаятись, це зірвати з гріхом раз і назавжди. Цей процес покаяння невидимий для людей, він відбувається в душі людини і коли він дійсно від-

будеться, тоді тільки людина спроможна буде зробити другий крок до спасіння.

Другий крок — це навернення, про яке читаемо в тому самому місці Дії св. Апостолів 3 : 19. Навернення є наслідком покаяння і ніколи не може бути, щоб людина навернулась, не покаявшись. В земному житті може бути, що син чи донька залишать своїх батьків, але як горе їх притисне, то вернуться без покаяння. Але, однак, поки в їхній душі не зродиться покаяння, їхні взаємовідносини з батьками не будуть нормальні. В духовному життю навіть і таке щось неможливе, бо Бог просто не прийме непокаяного грішника. Що ж тоді, власне, є те навернення? — А це те, що все людство через гріх залишило Бога, відвернулось від нього, повернулось до Бога спиною. Відвернувшись від Бога, воно відвернулось від найкращого в світі: від неба, від життя вічного, від усього святого, відвернулося від усього того, що зв'язане з Богом: від церкви Христової. Людство керується в погибель, до сатани і до слуг його. І ось, на тій дорозі в погибель, нараз, хтось опам'ятається, як той блудний син. Душа такого, нараз, прозріє і він зобачитьувесь жах погибелі. Душа такая здрігнеться, заболить від одного передчууття вічних мук, затужить за спасінням, за рідним домом, за Отцем своїм Небесним. Спонукана всіма тими почуттями, душа така рішає вернутись до Бога. Вона робить крутий поворот на дорозі до погибелі. Повертається до неї плечима, а обличчям до Бога, до спасіння. Оце є навернення.

Але цього ще мало. Бо як би то виглядало, коли б такий грішник покаявся в душі і навернувся до Бога, прийшов би, так би мовити, перед Його обличчя і нічого не сказав би? Бог, правда, знає наші почуття, але Він хоче, однак, чути, що ми Йому скажемо. Словом, грішник має свое покаяння висловити перед Богом у молитві. Належить також просити прощення в Бога, хоч Бог прагне нас простити, а все ж таки є обов'язком

нашим, просити цієї ласки, бо ж ми грішники і заслужили на кару. Блудний син це добре розумів і коли опам'ятився і рішив вернутися до Отця, то він постановив також сказати наступні слова: "Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе. Недостойним я вже зватись сином твоїм; прийми ж ти мене, як одного з твоїх наймитів". І він дотримав своєї постанови і сказав ці слова, і вони були як найкраща музика в ушах батька, бо він бачив з них розкяну душу сина.

Грішнику любий, хто б ти не був, але якщо серце твое кається і ти рішив вернутися до Бога, то не мовчи, не соромся відкрити вуста свої, вилив у молитві і покаянних сльозах свою душу перед Богом і Він простить тебе, і здійме тягар гріха з твоєї душі. Він пригорне тебе, як той батько свого блудного сина, і дивним спокоєм наповнить твоє серце. Сльози покаяння змінятися на сльози радості, а свідомість погибелі зміниться на свідомість спасіння. Тому то й читаемо в листі св. апостола Павла до Римлян 10 : 13: "Бо кожен, хто покличе Господнє ім'я, буде спасений".

Отже, цих три кроки: покаяння, навернення і молитва цілком вистарчають до поєдання грішника з Богом. Однак, щоб усе було реальне і тривале, потрібна віра. Навіть у звичайних життєвих випадках перепрошені і примирень, потрібна віра. Ображений мусить вірити в щирість перепрошенні, щоб простити; а перепрошуваний мусить вірити в щирість прощення, щоб мати спокій сумління. Тим більше в духовному житті, де прішник не відчуває Бога зовнішнім почуттям, мусить його заступити віра. Бо "віра — то підстава того, чого сподіваємося, доказ того, чого ми не бачимо". "Догодити ж без віри Богові не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, що шукають Його, Він дає нагороду". Отже, грішник без віри не покається, бо не матиме свідомості своєї вини перед Богом; без віри не

навернеться, бо не матиме до кого навертатись, не віруючи в Бога; без віри не буде молитись, бо як молитись до Того, в Кого не вірює? Віра чинить відношення грішника до Бога реальним; вірою він сприймає ласку Божу: прощення і спасіння. Віра — це руки нашої душі, якими ми беремо собі Божі обітниці. А тому четвертий крок до спасіння — це віра в Бога і довір'я до Його святого Слова.

Накінець, ще одну річ обов'язково треба робити, щоб бути спасеним, це — визнавати Господа ПЕРЕД людьми. Про це навчав Христос Сам, коли сказав: “кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед небесним Отцем визнаю й Я. Хтож Мене відцуряється перед людьми, того й Я відцуряюся перед небесним Отцем Моїм”. Також апостол Павло написав до Римлян 10 : 10, такі слова: “Бо серцем віруємо для праведності, а устами визнаємо для спасіння”.

Людина, що не визнає Господа перед людьми, або соромиться своєї віри, чи боїться людей, а це означає, що така людина немає правдивої віри, що світ перемагає, і немає любові до свого Спасителя, Якого не бажає рекомендувати іншим, і не має любові та співчуття до людей, що гинуть у гріхах, щоб вказати їм на Спасителя. Словом, така людина немає Духа Христового, не надається на свідка Христового, а це значить, що вона й сама не спасенна. А тому визнавання Господа перед людьми є одною з найголовніших ознак правдивости християнина.

Отже, хто хоче щось робити, щоб спастися, то цих п'ять чинів є абсолютно необхідні. Без них спастися не можна. Кожен грішник мусить покаятися, навернутись до Бога, в молитві визнати перед Господом свої гріхи і попросити прощення, вірою присвоїти собі обітниці Божі й тоді вже, як щаслива дитина Божа, визнавати Господа перед людьми. Для спасіння власного цього вистарчає,

більше нічого не треба робити для власного спасіння, але для спасіння близьких наших, то треба багато ще дечого робити. Але це до нашої сьогоднішньої теми не належить.

Тому то, хто чує тягар гріха, хто жахається погибеллю, хто тужить за Богом, за спасінням, — зробіть оцих п'ять кроків і будете спасені. А милосердний Господь навчить Вас усього, що потрібно буде Вам чинити далі. Слава Йому за спасіння. А мінъ.

СПАСІННЯ

Шановні радіослухачі!

Напевно всі ви, хто хоч раз прочитав Євангелію, пригадуєте ту жінку, що слізми обмила ноги Христа, а волоссям голови своєї обтерла. Ця подія описана в Євангелії від Луки 7 розділ. Ось, до тієї то жінки Христос сказав такі слова: "Віра твоя спасла тебе, — йди собі за спокоєм".

Кожне це слово Спасителя є дорогоцінною перлиною, бо воно з'ясовує нам, як здобувається і що приносить нам в житті спасіння. Приглянемось до кожного слова зокрема: Отже, перше слово Спасителя — це віра. "Віра твоя спасла тебе". Чуєте? Віра спасла.

Ця жінка була грішницею і такою вона прийшла до Христа. Вона не сказала Христові ні одного слова, але Він бачив її змучену гріхами душу. Її просьба, покаяння і всі переживання вилились в гарячих нестимних слізах. Вона вірила, що Христос Син Божий, що Він має право прощати гріхи і що Він її, безперечно, простить. І Христос простив злідно з її вірою. Простив даром, без жодних заслуг, без жодних покут, за одну лише віру, що попхнула її до Христа, що спонукала її довіритись Його милосердю і ласці. І що це, безперечно, було так, бачимо зо слів Спасителя: "Віра твоя спасла тебе".

Цією заявою Христос і нам показує, що для того, щоб спастися, потрібна лише правдива, щира та жива віра. Бож спасіння — це є Божий дар, а віра — це рука нашого духа, що бере від Бога той дар і присвоює собі. Тому то, хто справ-

ді вірить, той спасений, бо, згідно зо словами Спасителя: "Віра його спасла його".

І справді, ця жінка не вчинила ще ні одного доброго вчинку, нічим ще вона не виявила свого відновленого життя, лише тільки покаялась, довіряючись милосердю Христовому, і вже була спасенна: Бож не сказав Христос: "Віра твоя спасе тебе", а "спасла тебе". Не колись спасе, а вже спасла. Так, дяка Господеві, що в ту хвилину, коли в нашему серці зроджується жива віра, яка приводить нас до Христа, в ту саму хвилину та віра спасає нас.

"Якто?" — запитає дехто, — то хіба можна спастися отак без жодних добрих учників, а тільки повірив і вже спасений! А чому написано, що віра без учників мертв'a?"

Дійсно, спастися не тільки можна без жодних добрих учників, але неспасенна людина навіть не може чинити добрих учників, хоч би й хотіла. Тому то, добре учники мають наступити після спасіння і мають бути доказом, що в нас справді є жива віра. Жива віра має ту особливість, що вона не тільки спасає, а, після спасіння, спонукує також до добрих учників.

Далі наступає слово "твоя", цебто "віра твоя". Це показує, що та віра, що має нас спасти, не може бути чиеюсь вірою, а вона мусить бути нашою, особистою. Це не може бути віра ані православна, ані католицька, ані баптистська. Це мусить бути твоя власна віра, мій неспасений друже. Що тобі за користь з чужого, хоч би й найкращого? Багато в місті є гарних домів, але вони не твої. Але, ось, хоч скромний домик, але про нього ти можеш сказати: "це мій дім". Багато є хороших матерів, але лише про одну ти можеш сказати: "це моя маті". Так само мусить бути мое спасіння. Тільки твоя особиста віра даст тобі особисте спасіння. Віра загальна робить і спасіння загальним, цебто ми кажемо: "Христос нас спас".

Але особиста віра каже: "Христос мене спас", "я спасений!"

Ось многострадальний Йов що мав свою віру в 19: 25-27, каже: "Я знаю, Відкупитель **мій** живий і Він у останній день підійме з пороху оцю розпадаючуся шкіру **мою**. І я в тілі **моєму** побачу Бога. Я сам побачу Його, мої очі, не очі когось іншого, побачать Його!"

Віра — це не є віровизнання. Мільйони людей мають віровизнання, але не мають віри. Бо коли б вони мали віру, то були б спасені, бо ж віра спасе. Ясно ж Христос сказав: "Віра твоя спасла тебе". Якщо ж людина не спасенна, то це найкращий доказ, що вона не має віри, хоч і має віровизнання.

Євреї в Палестині за часів Христа мали добре віровизнання, але не мали віри; а римський сотник в Капернаумі не мав доброго віровизнання, бож він був поганин, але він мав добру віру. Про нього Христос так був висловивсь: "Навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!" Віра — це є особисте довір'я кожної окремої людини до Бога і до Його слова. Віра буває велика, менша, мала; буває віра захищана, або її цілком втрачена. Багато людей може бути одного визнання але одної віри трапляються люди дуже рідко. Навіть віра наших батьків нам нічого не поможе. Ось що про це каже Господь через пророка Єзек. 14: 20: "Коли б Я послав на землю кару і почав вигублювати людей і коли б знайшлися там Ной, Данило і Йов, то живу Я, говорить Господь, не врятували б ці мужі ні синів ані дочок, тільки спасли б власні душі праведністю своєю".

Отже, цілком нерозумно опиратись на батьківську віру, якщо хочемо спастися.

Третє слово Христа, це — "спасла". "Віра твоя спасла тебе". Інакше її бути не може. Бо якщо наша віра нас не спасає, то навіщо така віра здалась? Уявіть собі, що витонете. І ось, замість

того, щоб до вас скочила жива людина, яка помогла б вам вирятуватись, вам кинули б мертвого трупа, що сам тоне і вас за собою тягне. Це ж ясно, що поки в вас буде свідомість, ви не будете триматися мертвого. Так і з вірою. Майже всі люди є віруючі по своєму, але віра величезної більшості людей є мертві. І та мертві віра, мов той труп, не тільки не спасає тих, що її тримаються, а ще й губить їх, топить в грісі.

Отже, правдива жива віра обов'язково спасає не тільки від пекла, але й від гріха. Тому, хто віруючий, той і спасений, а хто не спасений, той, в дійсності, і не віруючий.

"А чому, — запитає дехто, — є віруючі, ніби по Євангелії, а також грішать? Чому їхня євангельська віра їх не спасає від гріха?"

Нажаль, мусимо сказати, що таки люди мають лише визнання євангельське, але не мають живої віри. Або мають віру таку маленьку, що вона не всилі їх підтримати в спокусах. Але віра правдива, щира та жива безперечно спасає, бож Христос це стверджує, кажучи: "Віра твоя спасла тебе".

Четверте слово, це — "тебе", "спасла тебе". Отже, не когось спасла, а власне тебе. Що нам за користь, що чиясь віра спасла їх, але чи наша віра спасла нас? Ми мусимо знати, чи ми спасені, мусимо бути упевнені в спасенні. Ось, апостол Іван у першому посланні 3: 14 каже: "Ми знаєм, що ми перейшли від смерті в життя".

"Але як це можна знати? — питает дехто, — адже ж ми ще не в раю, а на землі".

Але зате ми знаємо, чи ми маємо віру; бо ж та віра є в нас, в нашому серці. Як є віра, то є й спасіння. Ми знаємо також, чи нас кортить грішити, чи ні? Якщо наша віра спасла нас від гріхів, то це ж ясно, що спасла і від погибелі. В тому то й міститься правдивість віри, коли ми віримо Христові на слово. Адже ж ясно написано: "Хто вірує в Сина Божого, той має вічне життя".

П'яте слово бринить "їди". Куди йти? Назад в те саме болото? Так, звичайно, роблять люди, що мають мертву неспасаючу віру. Вони йдуть до своїх священиків, сповідаються, цебто звільнюються від гріхів і йдуть назад просто туди, звідки й прийшли. Але кого віра справді спасла, той не піде назад в ту саму погибель. Бо ж та сама віра, що спасає грішника, вона й дає напрямок його життю. Коли в людини є велика віра, тоді й поступки та діла людини великі, великі подвиги, велика самопосвята і, навпаки, коли віра маленька, то й все маленьке, а як віра мертві, то й усі діла людини мертві і сама людина мертві для Господа.

Тому Христос навіть не сказав тій спасенній грішниці, куди вона має йти. А просто сказав: "їди". Він був за неї певний. Він знов, що вона тепер не піде туди, куди спасеному іти не належиться. Спасенна душа не потребує питати куди можна йти, а куди ні. Вона ніколи не піде туди, куди не пішов би її Спаситель. Тому Христове слово "їди" без жодних ограничень, означає повну свободу, але в Христі, і визначає Боже довір'я до нас. До цього слова можна додати тільки такі слова: "їди і більше не гріши", "їди і проповідуй Євангелію", "їди і клич інших до Христа".

Останнє слово Христа в нашему тексті бренить: "зо спокоєм", "їди собі зо спокоєм". Чому зо спокоєм? А чого ж трівожитись, коли людина прощена і спасенна. Трівога, неспокій походить від непевності, але в Христових обітницях є абсолютна певність. Тому, хто має віру свою, яка його спасла, той йде вже Божою дорогою і має правдивий спокій. Спокій від гріхів, спокій від сатани, спокій від цього світа, спокій від поганого товариства та його звичок, словом, спокій від усього, що може зашкодити спасенній душі.

Отаке то Боже спасіння. Нехай Сам Господь Духом Святым вияснить ще більше цю правду тим,

що ще не спаслись живою вірою в Сина Божого. Щоб і вони покинули стародавній блуд своїх визнань, а узбройвшись повним довір'ям до Христа і Його слова, навернулись би до Нього і стали б спасенними та щасливими дітьми Божими.

Амінь.

ЯК ПІЗНАТИ, що людина спасена?

Шановні радіослухачі!

Часто буває, що віруючі люди за Євангелією свідкують, що вони спасені й це сильно сердитьих, що самі того досвідчення ніколи не мали. Одні з моїх знайомих, навіть з насмішкою зажадав, щоб йому показати ту "машинку", яку можна було б приложить до грудей людини і яка могла б окреслити, чи та людина спасена чи ні? Для того мого знайомого мертві машина є більше авторитетніж свідчення живої, свідомої людини. А тим більше, що люди не винайшли ще навіть такої машинки, щоб вона всесторонньо окреслювала переживання тіла, то як вони можуть винайти таку машинку, щоб вона окреслила положення людського духа? Ці речі знає Бог і знає та людина, до якої це стосується, якщо Бог їй дасть Своє світло. А Бог не лише людини в темряві в цій справі. Він дав нам багато вказівок, по яких ми можемо доспесенні вони чи ні?

Ось, написано, що Христос сказав: "А того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть!" (Ів. 6 : 37).

Подумаймо про цю Христову заяву: Він не вижене; кого? Того, хто приходить до Нього! А може Він зробить якийсь вийняток, може Він добрих та справедливих прийме, а злочинних, упадлих та підліх вижене на перекір Своїй обітниці? На це Христос Сам дає відповідь в Єв. Мар. 9 : 13: "Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння". І ось, коли ми бачимо, що той чи

грішник, почувши заклик Спасителя, приходить до Нього, кається, визнає свої гріхи й благає прощення, то як ви думаєте, прийме його Христос, чи вижене геть?

Кожна щира людина скаже, що безперечно прийме. Але коли людина є прийнята Спасителем, то це ж і означає, що вона спасенна. Чому ж ми мали б ще сумніватись і ще якусь "машинку" шукати, щоб вона нас переконала? Чи нам не відповідає Христового Слова? Це ж тільки недовірок може ще міркувати, чи то прийме Христос чи не прийме того грішника, що кається? Але для віруючого обітниця Христова є законом і ми, що до Божого Слова, не маємо сумніву, нам тільки треба бачити, чи прихід грішника є щирий, а це видно в житті з плодів покаяння.

Навіть звичайний батько, коли його злочинний син покине, але потім вернеться, впаде йому до ніг, визнає свої гріхи і в слізах благатиме прощення, то чи батько не простить чи він вижене сина геть? Ніколи, простить і прийме, хоч би й який він був перед тим сердитий на сина. То як же міг би не простити грішника добрий Бог, Який любить грішника, хоч і не любить його гріха; Який кличе того грішника через проповідь Євангелії, жде на його прихід і обіцює, що не вижене геть?

Про те, як Бог приймає грішників, показав нам Спаситель, на прикладі блудного сина. І маючи таке упевнення зі сторони Господа, ми віrimо непохитно. Ми стоямо на обітниці Христа, як на скелі і нехай не тільки всі невіруючі кажуть, що не можна знати, чи прийняв Господь того, хто кається, але нехай всі демони з пекла переконують нас, що таки не можна знати цього, то слово нашого Спаса є для нас більш переконливе, ніж всі аргументи світу і пекла.

А ось ще інші слова Христа, що записані в Єв. Ів. 3 : 16, 36: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого однородженого, щоб **кожен**, хто вірує

в Нього, не згинув, але мав життя вічне". "Хто вірує в Сина, той має вічне життя".

Знов та сама ясність і рішучість: "щоб кожен (нема вийнятку), хто вірує, не згинув, а мав життя вічне".

І коли ми знов таки бачимо людину, яка приходить до Христа й цілім серцем своїм визнає Його за свого Спасителя, вірить у вистарчальність жертви Христової за її гріхи й вірить, що кров Христа очистила її від усякого гріха за Писанням, то хто ми, щоб заперечували словам Христовим і казали: "Так то так, та людина дійсно кається і широко вірить, а проте не відомо, чи має вона, оте обіцяне Богом, вічне життя?" Так може казати тільки недовірство. Бо коли Христос запевнює, що "Хто вірує в Сина, той має вічне життя", то як можна казати: "А от і не відомо, чи має?" Це означало б заперечувати Христові, говорити Йому наперекір.

"Добре, — скажуть неспасенні, — можливо, що хто вірить, той спасений і має вічне життя. Але чому то ви, присвоюете ті слова Христа тільки собі і вважаєте, що ви лише спасені, а всі інші — ні?"

Цей висновок, який часто роблять неспасенні, є абсолютно неправдивий. Бо ані Євангелія, ані ті, що тримаються Євангелії, ніколи ще й нікому не казали, що спасеними будуть тільки вони. Спасеним буде "кожен", хто до Христа прийде, покається, увірює й підпорядкується науці Христовій. Але це ж ясно, що така людина, яка приходить до Христа, мусить покинути свій людський релігійний хлам, який його не спас. Наприклад, всілякі забобони, людські релігійні вигадки та постанови, суперечні науці Христа, поганські та старо-єврейські обряди; яких Христос не навчав, а найголовніше, мусить залишити загально-світське життя, яке є християни різних церков не вважають за гріх,

хоч воно нічим не відрізняється від життя поган і безбожників.

Такі радикальні зміни в життю людини викликають, звичайно, здивовання інших людей, намагання вернути її назад в старе річище, а коли це не вдається, починають висміювати, ненавидіти та переслідувати; називати еретиком, відступником та порушником батьківської віри. Ясно, що такі люди віднаходять собі подібних, сполучуються в громади, які є цілком новими суспільними одиницями. Такі євангельські рухи постійно з'являлися в світі під різними назвами від того часу, коли бувша Христова наречена, увійшла в блудний зв'язок з царями земними і стала "великою розпусницею".

І ось, Господу було вгодно, що в наші дні такі спасені люди, почали об'єднуватись в громади, що їх назвали "євангельськими" від грецького слова "євангелія", що означає Добра новина.

Але людина стає спасеною не тому, що приймає євангельську релігію, а тому, що приймає Христа та Його науку. Людина спасається не тим, що вона визнає офіційно, а тим, що вона має в душі. Може людина мати навіть Христову науку, а не матиме Христового Духа, то їй не буде спасеною. Тому спасених пізнаємо не з їхньої релігійної назви, а з їхнього довір'я до Господа, з їхнього послуху Христовій науці та з святого поводження.

Іще читаемо в 1 Ів. 5: 10-12 такі слова: "Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі. А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його. Хто має Сина Божого, той має життя", хто ж не має Сина Божого, той не має життя".

Отже, як бачимо з повищого Божого Слова, що кожна віруюча людина, має свідчення в собі самому. Вона знає, що з нею сталося, коли вона довірилась Христові. "А чи це не буде самообманом?" — запитає дехто. А коли людина хвора, ї

нараз видужає, чи це самообман. Все ж наступне життя свідчить, що людина таки справді видужала. Вона встала з ліжка, почала ходити, робити; в неї з'явився апетит, на лиці появилися здорові рум'янці й людина почуває себе добре.

Але дійсно бувають випадки, що хвора людина з гарячки зривається з ліжка, кудись біжить, щось хоче робити, але нараз падає в знемозі або сміє.

Так буває й духовно, що людина ніби кається, малошо в істерiku не падає, ніби духовно встає й навіть щось робити хоче для Господа, але по короткому часі та людина знов падає в ті самі гріхи, в яких вона й була. Це було не покаяння, а свого роду гарячка. Але коли людина свідомо і з вірою приходить до Христа, з твердим рішенням краще вмерти, ніж вернутись назад в те болото гріха, з якого вилізла, то Бог поспішить на поміч такій людині й уздоровить її духовно. Тоді така людина дістає від Слова Божого силу, поправляється морально і в її поведінці, словах та ділах видно здорові об'яди уздоровленої душі. І така людина має свідчення сама в собі, має відчуття того духовного здоров'я. І це все бачать також посторонні люди і з того знають, що та людина спасенна.

Господь обіцяв, що хто прийде вірою до Христа, отримає Святого Духа, про Якого читаемо таке: "Сам Цей Дух свідчить духові нашому, що ми діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці..." (Рим. 8 : 16 - 17).

Отже, бачимо, що не тільки власна віра людини в Слово Боже і не тільки власне відчуття духовного здоров'я, дають вірючій людині упевнення, що вона спасена, але й Дух Святий свідкує духові нашому, що ми діти Божі.

Але ясно, що цих переживань не можуть знати ті люди, які їх самі не досвідчили. Хто ніколи до Христа не приходив, ніколи поважно й свідомо

перед Ним не каявся, ніколи правдивою й живою вірою не вглиблювався в Слово Боже і, накінець, хто ніколи не мав у серці Святого Духа, для того всі ті духовні переживання не існують так, як для сліпого не існує світло, а для глухого — звуки. Тому то таким людям хотілося б мати таку машинку, щоб означувала, хто спасений, а хто — ні? І така машинка є, але її треба не до грудей прикладати, а знаходитьсь вона в грудях і звесьма серцем. Коли в серці є віра, покора Богові, постійне змагання до святощі і є шире бажання славити Бога та служити Йому, то в такому серці є Дух Святий, що свідчить його духові, що та людина є дитя Боже.

Христос сказав був ще й такі слова: "Прийдіть до Мене всі, працею зморені та перетяжені, — і Я дам вам спочинок!" (Мат. 11 : 28).

Ясно, що Христос говорив не про тілесну втому, а про духовну. Мільйони людей тяжко працювали і працюють над своїм спасінням. Вони змorenі та перетяжені вимогами своїх релігій і сили не мають, щоб ті вимоги виконати. Це доводить їх до розпуки і зневіри. Більшість із них залишають всі зусилля і пливуть з течією світського потоку до погибелі. Ось всіх їх Христос кличе: "До Мене прийдіть і я дам вам спочинок і спокій душам". Чи правду Христос сказав, чи може Він дати спокій душам? Так, це правда. Кожна спасенна душа може посвідчити, яким невимовним спокоєм наповнюються ті душі, які приходять до Христа. Той духовний спокій є тим доказом, що душа спасена.

"Ну, припустім, — скаже дехто, — що сама людина про себе знає, чи вона спасенна, чи ні, але як інші можуть знати про це?"

Ми вже згадували, що всі внутрішні переживання видимі й назовні, але Господь вказує нам і на чисто зовнішні ознаки. Ось написано в Єв. Мат. 3 : 8 так: "Учиніть гідний плід покаяння".

Як бачимо, що саме покаяння, хоч би воно

було й як артистично виконано, навіть з правдивими слізами, воно Бога не ошукає. Можна людей ошукати, але й то не на довго. Покаяння мусить принести плід. Який? А такий, що людина, передусім, не повернеться назад до того, в чім каялась. І подруге, вона почне ревно робити те, чого вимагає Господь. То буде плід покаяння. Те саме стосується до віри. Люди мають віру, але історичну, мертву, замкнену в обрядах. А тим часом, віра має спонукувати нас до святого життя та до добрих вчинків. Писання каже: "Так само й віра, коли вчинків не має, мертві сама в собі". Вчинки віри — це плід віри і по тих плодах пізнаємо, яка в людини віра.

Або людина каже, що вона має Святого Духа. Це добре, проте Святого Духа ми не можемо бачити, але Його плоди може бачити кожен. Ось вони перераховані й названі по іменню в Гал. 5 : 22 - 23: "А плід Духа: любов, радість, спокій, довготерпіння, доброта, милострдя, віра, лагідність і здержливість".

I Сам Спаситель навчав: "По їхніх плодах ви пізнаєте їх,... бо кожне дерево добре родить і плоди добри, а дерево зле плоди родить лихі".

Оце й є та машинка, яку прикладаємо до людини й бачимо, чи вона спасенна чи ні? Якщо людина каже, що вона прийшла до Христа і покаялася у гріхах, то ми дивимось, чи не вертається вона назад у гріх. Якщо ні, значить, покаяння було шире й дає позитивний плід. А це також значить, що Бог гріхи тієї людини простив і вона спасенна. Ось людина вірить Богові й та віра має величезний вплив на життя тієї людини, воно визначається ряснотою добрих учинків. Значить віра тієї людини плодоносна, цебто жива; а людина з житвою вірою має життя вічне.

Так можна перевірити кожну сторону християнського життя. Відповідає людина євангельским вимогам, вона є спасеною людиною, а не відпо-

відає — не є спасеною без огляду на те, до якої релігії вона належить.

Отже, ще раз повторюємо, що таємниця, яку нам треба розгадати, чи людина спасена, чи ні, лежить не в Бозі, а в людині. З Божої сторони все ясно, а з людської — не завжди, бо люди бувають не щирі, лицемірні, а навіть зрадливі. Проте, щоб навіть цю людську таємницю виявити, то не треба чекати Божого суда, чи заглядати в Божі записи в небесах. Треба добре тільки пригляднутись як до себе, а також і до інших у світлі Слова Божого, і ми по плодах непомильно пізнаємо, що за дерево перед нами.

Нехай усім нам допоможе Господь бути спасеними і плодоносними.

Амінь.

САМОПІЗНАННЯ

Шановні радіослухачі!

Кожна людина хотіла б як найбільше знати, але найменше є тих людей, що хотіли б пізнати самих себе. А це є одне з найважливіших пізнань. Особливо мало є тих, що знають себе духовно. Я бажаю сьогодні порозуміти над проблемою, як піznати себе, чи ми є християнами?

Не один напевно зо здивованням подумає: "Та хіба це ще треба пізнавати? Адже ж кожен знає, чи він християнин, чи нехрист. А коли б кто мав сумнів, то нехай подивиться в метрику".

Але в цьому власне є глибина трагедії, що люди знають себе тільки за документами, а не з власного переконання та досвідчення, тому що ніяких власних досвідчень та переконань вони ніколи не мали.

Релігійна приналежність людей є переважно припадковою, узaleжненою від народження. Якого віровизнання батьки, то до такого й належать діти. І ті діти ніколи й не застосовляються над питанням, чи їхня релігія є правильна чи ні? Мовляв, батьки так вірять, то й я маю триматися батьківської віри. Тим більше, що керівники різних віровизнань спеціально впоюють своїм вірним, що не вільно перемінювати батьківську віру, бо то найбільший гріх. А тому, "в якій вірі вродився, в такій і вмирай!"

І не застосовиться така дитина, щоб глянути в минуле, чи її батьки тримаються також батьківської віри, чи може вони колись в історії змінили батьківську віру? А вони ж таки змінили, бо ж наші предки були поганами.

Друге питання, над яким не застосовлюються

потомки, а це, чи їх предки, змінюючи батьківську віру, зробили це з переконання, чи їх примушені прийняти таку віру, яка комусь була вигідна, щоб її накинути іншим? Отже, нашому народові релігія в такій формі, в якій вона проіснувала багато сот літ, була накинена силою тодішньою владою. Але історія виявила, що завжди те, що накидается силою, не прищеплюється правильно, а завжди у викривленій формі. Тому правдиве християнство, як ідея любові, завжди пропонується добровільно.

Тому питання далі стоїть, якого собі не завдають наслідники віри своїх батьків, чи їхні батьки не виміняли часом "шило на мило"? Чи те віровизнання є добре, яке прийняли їхні батьки, чи воно згідне з божественими принципами та з вимогами моралі і якщо воно є християнське, то чи згідне воно з науковою Христовою? Не треба навіть досліджувати історію християнства, вистачить уважно прочитати Новий Заповіт, як кожен не засплений зразу побачить, що наші предки прийняли не те і не так, як Христос навчав.

Тому ясно, що така ідея, що, ніби, треба триматися батьківської віри, є абсурдом. Не змінюють своїх переконань або генії, які зразу можуть забагнути правду, або нерозумні, які не можуть відрізити правду від неправди. Кожна ж пересічна людина, але думаюча людина, постійно змінює свою переконання в міру пізнавання різних правд.

Коли б дійсно було правдою, що людина повинна триматися батьківської віри, тоді наказ Христів іти по цілому світі та проповідувати Євангелію всьому створенню, не мав би сенсу. Бо навіщо було б проповідувати, якщо ніхто не міг би її прийняти та до неї застосуватись, бо ж це було б зміною "батьківської віри".

Зрештою ми згідні, що перемінювати саму лише форму релігії є справою абсолютно непотрібною й безкорисною. Зміна мусить наступити в ца-

рині духа, в обновленні розуму, а не тільки зовнішня зміна обрядів. І ми не виключаємо з під цього принципу і своє віровизнання. Бо хоч релігія, побудована на науці Слова Божого, має видимість правильну та розумну, але її вона не може відродити людину духовно та спасти її від гріха.

“То як же тоді пізнати, де є правда й де є правдиве християнство, якщо не по релігії?” — подумає не один з наших слухачів. На це дає нам відповідь Слово Боже, в якому читаємо в Мат. 7: 16-20 такі слова:

“По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги з будяків? Так ото родить добре плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родити добре дерево плоди лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Отож бо, — по їхніх плодах ви пізнаєте їх.”

Ось в цих словах Христос є й міра, й вага та всякий інший спосіб випробування всього існуючого. Бо цей спосіб можна застосувати абсолютно до всього, але сьогодні ми застосуємо його до християнства.

Христос прирівняв до дерев релігійних людей, але можна прирівняти також релігійні угрупування чи церкви. І ось, коли ми підходимо до якоїсь деревини, що родить плоди, то об'єктом нашого дослідження не буде зовнішня форма деревини. Нас не буде цікавити пень деревини, розташовання галуззя, та інші притаманні деревині прикмети. Ми головним чином звернемо увагу на плоди: якщо хороши плоди їх багато, то, значить, добра деревина. І навпаки, якщо дерево плодів не родить, а як вродить трохи, та плоди не смачні, то це означає, що те дерево погане.

Так і духовно, нам нема потреби дошукуватись догматичних чи навіть тільки формальних різниць поміж різними угрупуваннями християн. Нас, перед усім, цікавлять їхні духовні плоди. А

нам самим навіть не треба окреслювати, що під тими плодами треба розуміти, бо це є написано. В Гал. 5:22-23 читаємо так: “А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здережливість: закочу нема на таких”.

У цих названих дев'яти плодах містяться всі християнські чесноти. Людина, сповнена таких плодів, була б скорше анголом, ніж людиною. Чи таку людину треба було б питати, до якої вона належить церкви? Кожен відразу збагнув би, що подібна людина є, передусім, Божою людиною. І знову ж таки, коли ми візьмемо людину чи церкву, навіть найбільше зближену до Євангелії, але приглядаючись, ми переконаемось, що та людина чи церква приносить плоди не кращі від поган та безбожників, то ми без вагання зробимо висновок, що дане релігійне дерево є таке саме, як і безбожне. Бо, якщо одинакові плоди, то й сутність дерева є однакова.

І це ж факт, що більшість т. зв. християн, коли ви їх змішаєте з безбожниками та з різноманітними поганами, ви не зможете відрізнити їх по їхній поведінці. Чи не є це доказом, що таке релігійне дерево, на якому ростуть безбожницькі плоди, є справді безбожницьким деревом? Нас просто дивує, чому такі безбожні релігійники ворогують з безбожниками, а безбожники переслідують релігійників, якщо вони є ягдами одного дерева; цебто є рідними братами.

Нехай як хочуть силкуватися релігійні та безбожні люди доводити правдивість своїх поглядів та переконань, то одинаковість їхніх плодів беспомільно доводять, що всі вони є одне й те саме. Яка ж, наприклад, різниця, чи п'яницею, злодієм, або й убивцею є релігійник чи безбожник? Чи ж не одного дерева це плоди?

Більше скажу, наскільки різні релігії не відроджують людей, не приводять їх до єднання з Богом.

гом, не спасають їх від гріха, не спрямовують їх до небесного, настільки вони не є божественного походження. Всякі ідеї, релігії, світогляди та організації, які не ведуть людину до пізнання Бога та не спонукають до приношення добрих плодів, є безперечно інспіровані сатаною, щоб одурити людей, засліпити їм очі чи то релігійними обрядами, чи то ідеологічними аргументами, аби лише заспокоїти їх, ніби - то, виконанням свого обов'язку. Бо сатана не хоче, щоб люди шукали єднання з живим Богом, пізнанням волі та правди Божої, щоб, бува, не навернулись до Бога і не спаслись.

Отже, не релігія чи яка будь інша моралістична ідея потрібна людині, а Сам Живий Бог. Який прихиляється до людини не за для її релігії, а задля її віри. Лише жива віра спонукає людину повернутись до Бога, а релігія по більшій часті, відвертає людину від Бога. Віра дає людині духове прозріння, релігія, навпаки, духовно осліплює. Віра дає напрямок нашому поводженню, релігія ж гамує духовний розвиток. Є мільйони глибоко релігійних злочинців, але ви не спіткаєте злочинців глибоко віруючих. Правдива жива віра в Бога, це — охоронний щит проти всякого зла. Для релігійної людини міродайним є те, як поводять себе всі, принадлежні до тієї самої релігії. Вони кажуть: "Як усі, так і ми!" Для віруючої ж людини міродайним є лише те, чого Бог навчає через слово Своє. Коли б віруюча людина виявилась цілком осамітненою і проти неї став би цілий світ, то вона не завагається сама одною стати проти цілого світа, аби лише бути з Богом, ніж залишити Бога задля дружби зо світом. Релігійна людина абсолютно так само себе поводить у щоденному житті, як і безбожна. Але віруюча людина з пильністю та з любов'ю виконує волю свого Господа.

Правда, релігійна людина, ніби, також має віру, але мертву віру, а тé, що мертвe, то є як би й не існуюче. Тому мертвa віra не спонукає людей

поступати згідно з їхньою вірою. Тому, хоч вони й кажуть: "Ми віруємо", але живуть так само, як і безвірники. Такі релігійники сердяться, коли їх називати невіруючими, але в щоденному житті вони не практикують ані одного принципа своєї же власної віри. А це ж і є найкращим доказом, що в них є віра хіба тільки на язиці, а не в серці. Боже то було б неможливим, щоб хтось мав правдиву віру, а поводився б як безвірник. Релігійники можуть говорити про служіння Богові, а в дійсності в кожну хвилину свого життя вони, так само, як і безбожники, служать гріхові і сатані. Словом, плоди релігійників є точнісінько такі самі, як і плоди їхніх братів безбожників.

I Христос не організував нову релігію; Він ясно сказав: "Я є дорога, правда і життя." Отже, правдивий християнізм, то це — святе Христове життя, це — Христова правда і Христове поводження. Тому, звичайно, без цього зрозуміння Христової науки та без широї віри в ту науку, жодна релігія не приносить добрих плодів. Ось прогреміла страшна друга світова війна. У ній брали участь представники всіх релігій на світі і представники всіх клісових прошарків, і всі вони виявили абсолютно однакові плоди, цебто: ненависть, жорстокість, кровожадність, захланність, розпусту та садизм. І на привеликий жаль, ніхто не виявився крачим та шляхетнішим. Не помогла нікому ані релігійність, ані культура та цивілізація, ані різні ідеологізми. Уесь світ просто здичавів, озвірів, загубив усяку людяність.

I це й не диво, бо в душах людей Божественні чесноти зроджує тільки Дух Святий, якого приймають у серце свое тільки воїстино віруючі люди, і такі тільки приносять плоди Духа. Там, де люди чуються цивілізованою скотиною, потомками мавп, нехай ніхто не сподівється духовних плодів.

I ще раз хочу підкреслити, що людство в сві-

ті в очах Божих не ділиться на багато віровизнань, на багато ідеологій, на багато клас та партій, воно ділиться на дві лише чистини: на добре дерева, що приносять плоди добрі і на погані дерева, що приносять плоди лихі. Або ще можна й так поділити: на дітей Божих, відроджених Святым Духом і на дітей диявола, сповнених сатанинського духа. "По плодах їхніх пізнаєте їх", але також по плодах наших можемо пізнати й самих себе.

Отож, друзі мої, хто б ви не були, чи релігійники чи безбожники, пригляньтесь до своїх плодів і якщо вони в ваших очах є поганими, то якими ж вони мусять бути в очах Святого Бога?

Тому, покайтесь та наверніться до Бога, в імення Христової жертви за вас, просіть Його милості та прощення ваших гріхів. І Бог вас прийме, простить, відродить духовно, усиновить, дасть Святого Духа і тоді ви станете добрими деревами та принесете добре плоди, плоди Святого Духа. І коли ви свою духовну місію закінчите, Господь пересадить Вас у небесний рай для вічного життя.

Нехай Сам Господь розвіє темряву засліплення і нехай дасть нашим улюбленим слухачам по плодах пізнати, перед усім, самих себе та поспішити до Господа, щоб Він їх спас і переродив на добре дерева. Амінь.

ЩО БУЛО ВІД ПОЧАТКУ

Шановні радіослухачі!

Як підставу для сьогоднішньої проповіді прочитаемо один лише вірш зо слова Божого, з 1 Ів. 1:1, де записані такі слова: "Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки наші торкалися, — про Слово життя."

Отож, на словах "Що було від початку" ми й будемо основувати нашу промову. Всі, безперечно, розуміють, що говорячи про початок, апостол не мав на увазі початок світа, а початок християнства. А треба підкреслити, що від початку християнства, до писання цього апостольського листа, пройшло зaledве 35 років, а апостол вже чомусь нагадує про початок. Чому?

Очевидно тому, що апостол спостеріг якесь ухилення від простої Христової науки, або може зауважив лише тільки тенденцію до такого ухилення. Фактом є, що в усіх іdealістичних справах, де вимагається самопосвята та самопожертва, люди, не сповнені Святого Духа, не витримують довго. Вони спочатку можуть захопитись, спалахнути немов той солом'яний вогонь, а потім скоро гаснуть. А що вже казати про християнство, яке також може пригаснути через таку саму несталість людського духа; а ще ж до того воно має силу силенну ворогів, які всіма способами прагнуть погасити його святий запал.

Взяти хоч би отої початок: з якою лютістю вороги християнства накинулись на нього. Там були і ортодоксальні фанатики — фарисеї, і безбожні ліберали - садукеї, не бракувало там і фаль-

шивих політиків-іродіан, а всіх їх нацьковували на Христа та на християн заєдрісні та лицемірні представники офіційної релігії. Фактом є, що вони підбурigli навіть несвідому народню масу. Ну і на цьому ще не кінець, але Святе Писання нас навчає, що всім цим ворогам християнства давав надхнення ѹ й невидимий ворог сатана. Словом, увесь безбожний світ, зо всіма його засобами, був змобілізований на боротьбу з християнством. І які там тільки не вживалися заходи: і лестощі, і підкупство, і погрози та провокації, і наклепи та очорнювання, люті переслідування, грабунки та вбивства; все було вільно, аби лише знищити ідею та духа християнства. Ну, і часами дещо вдавалося. Адже, такого апостола Юду підкупили й він стався зрадником свого Господа. Первосявщеннники підмовили народ, щоб він кричав перед Пилатом, домагаючись розп'яття Христа. Римських вояків, що стерегли гріб Христів, також підкупили й намовили їх не казати, що Христос воскрес, а що учні Христові вкрали Христове тіло.

Ця сама метода підкупства, наклепів, підмовлень, провокацій, погроз і переслідувань стосувалась і пізніше до апостолів та перших християн, а також стосується ѹ по сьогодні. Але всі ці способи не багато шкодили християнству, бо кров мучеників ставалася насінням церкви. Тому, хоч християн тисячами винищували, церква від того не маліла, а зростала. Тоді отої найбільший ворог християнства - сатана, надхнув поганського римського імператора Костянтина, зробити християнство державною релігією. Досягнувши цього, імператор наділив провідників християнства певними привілеями та чинами, чим вирізвив їх перед рядовими членами, призначив їм державну платню, чим узaleжнiv їх від держави. Таким чином провідники християнства опинились на службі не в Христа, а в імператора. Мало того, то імператор почав спонукувати поганське населення держави

масово приєднуватись до християнства, від чого християнство розклалось цілковито і абсолютно втратило образ і подобу свого Основоположника-Христа.

І сьогодні безбожники тикають пальцями на те бувше християнство, насміхаються з його обрядів і форм, підкреслюють різні дуже великі злочини, доконані тим бувшим християнством в історії і з презирством відвертаються від нього.

І що ми маємо на це сказати? На жаль, ми мусимо погодитись з фактом, що в своїх оскарженнях, безбожники, по більшій часті, праві. Але ми, в свою чергу, оскаржуємо безбожництво, що власне воно зробило християнство таким, яким воно сьогодні є. Адже ж це є факт, що безбожництво у виді поганства римської імперії, вливши у церкву, споганило ѹ. То чого ж безбожники насміхаються з діла рук своїх? Адже ж на початку християнство таким не було. Нехай но безбожники візьмуть та почитають науку Христа та Його апостолів, вони переконаються, що більше світлої, чистої, високої, доброї та святої науки ніхто світові не дав. Ні один філософ чи мораліст, реформатор чи соціальний діяч не зміг піднестиша на віть до колін Христової науки. Але Христос не тільки дав людству найбільшу ідеальну та божественну науку, але Він, як Боголюдина, як Син Божий, має силу, якою Він відроджує душі, очищає їх від їхніх гріхів і чинить здібними жити за Його наукою.

Тому початок християнства був як ясний схід Сонця Правди, яким було оте Слово Життя, про яке ми читали в нашему тексті, а яке є Господь Ісус Христос. Но ж Христова наука - то не порожня формалістична релігія, то не релігія порожніх обрядів; ні, то цілковита, щира та добровільна віддача себе Господеві, то постійне святе, щоденне життя у Христі, то безперестанне служіння Госпо-

деві в усім нашім поводженні. Так було від початку.

Тоді не було того, що можна бачити сьогодні, коли людина, входячи до церкви, приймає вигляд побожності; немов маску накладає, а виходячи з церкви, негайно її скидає. Так не було на початку: тоді християни поводились вдома й поза дому, як у церкві, а в церкві так, як і в дома. Бо наука Христова суцільна й обов'язує християнина поводитись одинаково на кожному місці.

Це є правою, що сьогоднішнє християнство ані трохи не подібне до того апостольського християнства, яке було від початку. Але не безбожникам судити його за це, бо ж це вони його таким зробили. Тому, нехай вони не дивуються, що офіційне християнство тепер носить на собі не образ і подобу їхнього Господа, а образ і подобу безбожництва. Тому, це є фактом, що коли сьогоднішніх, так званих християн, змішати з безбожниками, то дивлячись на їхню поведінку, ви ніколи не відрізните християнина від безбожника. Отже, безбожна робота принесла свій гідний плід.

Проте, помимо всього, навіть найбільше безбожні християни, в яких не залишилося вже й сліду від того початкового апостольського християнства, не є гіршими від безбожників. При тім мусять знати одні й другі, що Господь окреслює людей не за їхньою офіційною принадлежністю, а за їхнім внутрішнім життям. Ось, наприклад, апостол Павло, говорячи про поган, каже, що вони були “без Бога на світі,” хоч вони не були атеїстами, а мали свою релігію (Еф. 2:12). Але той самий апостол, говорячи про християн, які грішили, зробив висновок, що вони “Бога не знають” (1 Кор. 15:34). У старому ж заповіті є сказано навіть про священиків, які поводились нечестиво, що й “вони Господа незнали” (1Сам. 2:12). Отже, перед Господніми очима не робить різниці, чи людина офіційно відкидає Бога, чи офіційно Його при-

нає, якщо ж вона живе безбожно, вона є таким само безбожником, як і атеїст. Тому, нема чого офіційним безбожникам показувати пальцями на гріхи неофіційних безбожників. Усі вони є плодом одного дерева. Якщо всі вони не покаються і не повернуться до того, що було від початку, то одинаково загинуть.

Є ще одна дуже груба помилка офіційних безбожників, що вони змішують те, що було від початку з тим, що є при кінці. Так робити не чесно. Бо коли релігійний безбожник чинить усякі гріхи з ненажерством, то це не означає, що всі щирі служби живого Бога є такими самими. Дяка Богові, що хоч маси бувшого християнства під впливом безбожників зійшли на безбожну путь, то в світі завжди було досить вірних та щиріх свідків Христових, які трималися того, що було від початку. Є їх багато на світі також і сьогодні. Можемо з радістю підкреслити, що власне сьогодні, коли відкрите відкидання віри в Бога поширюється по світі, то пропорціонально до того, поширюється також віра в живого Бога й побільшується число тих, які служать Богові за принципами, що були від початку, цебто згідно з Христовою наукою.

Який же висновок з цього всього? Отож, ми звертаємося, перед усім, до офіційних безбожників і просимо їх не критикувати Христової віри на підставі того, що вони бачать у викривленому, так званому, християнстві. А досліджуйте християнську ідеологію за першоджерелом, яким є Христова наука - Євангелія; досліджуйте згідно з тим, що було від початку. І ви переконаєтесь, що немає жодного іншого в світі, більше взнеслого, чистого, як життя за науковою Христа. Ви ж, різноманітні християни, коли не хочете бути згіршенням та змінююти безбожництво, то зробіть перевірку своїх духовних вартостей за взірцем того, що було від початку.

Ми розуміємо, що тяжко людині відмовитись

від того, до чого вона привикла з малку; цебто, до так званої “батьківської віри”. Але, Слово Боже нам свідчить, що ми від батьків перейняли якраз не віру, а марне життя. Дослівно цей текст бринить так: “І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягњати.” (1 Пет. 1:19). Отже, Бог нас кличе не до батьківської віри, або радше не до батьківського марнотного життя, а до Божої віри, що виявлена в Євангелії, за якою й жили віруючі від початку.

Тому то всіх, хто прагне спасіння від грішного та марнотного життя, переданого нам від батьків і хто хоче йти за Господом вірною дорогою, усіх тих закликаємо вернутися до того, що було від початку!

А Господь нехай усім в цьому допоможе.

ПОЛЕ ЧИ СКАРБ?

Шановні радіослухачі!

Віруючих за Євангелією часто докоряють, що вони змінили свою віру; цебто, інакше кажучи вони колись належали до інших релігійних угруповань, а тепер їх покинули, а приєдналися до евангельської чи баптистської церкви. За думкою тих обвинувачувачів, це є великий гріх, змінити свою віру. Але мусить ті обвинувачувачі знати, що вір є на світі більше, аніж їм здається, бо ж не всі мають одинакову віру навіть ті, що ходять до одної церкви.

Є ж, наприклад, багатенно людей, що мають безбожницьку віру, цебто вони вірять, що Бога нема і що людина є те саме, що й худобина. То, наваже ж і таку віру змінити гріх? Або, є люди, що мають злодійську віру, цебто вірять, що можна присвоювати собі чуже добро; або вірять, що можна зводити чужих жінок, заливатися горілкою, брехати, то й таку віру не можна змінити, бо буде великий гріх?

Ні, іх не тільки треба змінити, але треба це вчинити як найскорше і духовні це також добре знають, але проте впоюють своїм вівцям неправду для того тільки, щоб затримати їх при собі й не допустити до перевірки своєї віри та своїх духовних вартостей. А кожен повинен розуміти, що так, як у щоденному житті ми негайно замінюємо старі попсовані речі новими, більше придатними, так і в духовному житті. Навіщо людині така віра, чи радше вровизнання, яке ані трохи людини духовно не підносить? Воно не потрібне, а тому мусить бути негайно замінене.

Цю проблему Христос в Євангелії Мат. 13:44 вияснив такою притчею: “Царство Небесне подібне до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радості з того йде, та й усе, продає та купує те поле.”

Ясно, що цю притчу треба розуміти символічно чи духовно, на що нам вказують слова “Царство Небесне”. Під цим треба розуміти таке явище в духовному житті, де діють небесні закони та принципи, де царює Бог.

Що треба розуміти під словом “поле” то Спаситель також Сам пояснив у Євангелії Мат. 13:38 такими словами: “а поле- це світ”. Значить, цілий світ, це є велечезне Боже поле. Але те велике поле є поділене ще на окремі ниви, що виразно бачимо з листа ап. Павла до віруючих в Коринті, в якому він церкву в Коринті також називає “Божим полем.” (1 Кор. 3:9).

Отже, якщо церква в Коринті була “Божим полем”, то й церква в Єрусалимі також була тим “Божим полем”. І в Ефесі, і в Антиохії, і Солуні і в Римі, скрізь були ті окремі ниви Божі. З бігом часу, окремі церковні громади, об’єдналися в певні більші об’єднання, потворилися метрополії, епархії і, нарешті великих віровизнання. Сьогодні світ поділився на дуже багато різноманітних менших і більших духовних нив. І ось, десь на тому великому полі світа, десь на якійсь ниві, є схований скарб. Той скарб не лежить зверху, він “схований”. Його не можна отак зразу доглянути, його треба шукати, щоб знайти; але він десь є.

Що ж до самих полів, то можемо ще додати, що вони є різні не тільки по величині, але й по своїй врожайності та по загospodарюванню. Є ниви оброблені краще, а є й занедбані, є більше врожайні, а є й цілком безплідні. Все це треба розуміти духовно. І ось, серед тих різноманітних нив, десь на якомусь полі є схований скарб.

Що ж треба розуміти під цим скарбом? У Св.

Писанні є багато річей, які є дуже дорогоцінні, але ні одної з них дорогоцінності людина не може дістати, коли не матиме того основного скарбу. Коротше кажучи, ап. Петро 1 Пет. 2:7 пояснює, що тим скарбом для людства є Христос. А ап. Павло в листі до Рим. 8:32 пише:

“Той же, що Сина Свого не пожалів, але віддав Його за всіх нас, — як же не дав би Він нам з Ним й усього?” З цього ясно, що хто має Христа в своєму серці, той має все в Христі, всі духовні благословення. Отже, тим скарбом, схованим на якомусь полі, є Сам Ісус Христос, Син Божий. І, тому, цілком зрозуміло, що кожне духовне поле має тоді тільки вартість, коли на ньому є схований скарб. Коли ж на ньому того скарбу нема, то воно стає звичайним полем, таким самим, як тисячі інших полів. І не робить різниці, чи тим полем буде церква християнська, чи єврейська, чи магометанська, чи якась політична; якщо в ній нема Христа, то вона духовно є такою само безвартісною, як і церква найбільш примітивних поган — ідолопоклонників.

Але, ми свідомі того, що жодна християнська церква не признається, що вона не має в собі того скарбу — Христа. Навпаки, кожна буде твердити, що вона єдина й є посідачкою того скарбу. Добре, що є написано, що він, той скарб “схований”. Тому кожній церкві легко хвалитись, що, мовляв, я маю той скарб; цебто Христос є в нас, хоч ми Його не можемо показати, бо Він “схований”, Він є в “тайнствах.”

А проте, Христос сказав, що “людина знайшла той скарб.” Значить, не так він уже секретно й схований, щоб його цілком не можна було знайти. Ні, його можна знайти. Той же Самий Спаситель навчав: “Шукайте і знайдете!”

Отже, ввесь секрет тепер полягає на тому, як знайти той скарб, цебто, як знайти Христа в цер-

кві? На якому полі Його шукати; цебто, в якій церкві?

А справді, воно не є вже так дуже тяжко. Це ж факт, що хто володіє скарбом, той є багатим; він добре відживляється — тому добре виглядає, добре одягається, — тому гарно виглядає і може багато дечого робити такого, нащо бідар не може собі дозволити. Те саме й духовно. Церква Христова, в якій Христос пробуває, це є щось цілком відмінного від усіх суспільств у світі. Це люди, яких видно і про яких чути здалека. Вони повні живої віри в Бога, повні любові до Божого діла; люди повні Христових чеснот та добрих плодів. Вони, як написано: “всі ви, що в Христа охристилися, у Христа зодягнулися”. (Гал. 3:27). І дійсно, це люди, які носять в собі, в душі своїй образ Христа.

Звичайно, Христову церкву світ, не виключаючи й християнського, ненавидить, зневажає, очорнює, оббріхує і жорстоко переслідує. Але Христова церква, немов те золото чи дорогоцінне каміння, кидай її в болото, в огонь, вона все одно не втрачає своєї вартості, бо вона має скарб, має Христа в серці.

Отож, коли таку церкву зобачите; цебто духовно багату, приглянтеся до неї краще, докладно розвідайте, що є джерелом її духовного багатства і ви переконаєтесь, що там є отой “скарб, схований на полі.”

Є в Святому Письмі одне звернення Христа до одної церкви, до так званої “Лаодикійської церкви”, в якому є й такі слова: “ти кажеш: “Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого.” А незнанеш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!” (Об. 3:17).

Ось який може бути самообман: церква про себе каже, що вона багата і нічого не потребує, а Господь про неї каже, що вона нужденна, сліпа і гола. Чому таке непорозуміння, така розбіжність

в оцінці? Церква дивилась на себе з куту зору історії, теорії і зовнішності; а Господь дивився на неї з куту зору теперішнього її стану, практичного її положення і внутрішнього, цебто духовного її змісту. Ясно, що та церква колись була багатою, коли володіла скарбом і тому вона жила під враженням минулого. Але тепер Христос до тієї церкви каже: “Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду.” (Об. 3:20). Значить ясно, Христос опинився за дверима тієї церкви, а тому вона втратила свій скарб. Назовні цього не було видно, теоретично все було в порядку. Поле оброблялось, приносило певні плоди, господарка була належна, але скарб був за дверима. Все, що в тій церкві робилось, то робилось по інерції, за привичкою, але живої діючої сили Святого Духа вже там не було. Та церква духовно вмирала.

Так і сьогодні, ми навіть не кажемо, в якій власні церкві є скарб. Хоч певно не один подумає: “Так, ви то не кажете, але напевно думаете, що скарб є у вашій баптистській церкві й напевно хочете, щоб усі йшли до вас, на ваше поле, шукати того скарбу?”

Отож, так воно логічно мало б бути, бо ж само собою зрозуміло, що коли б ми не були переконані, що баптиський духовний світогляд є найближчий до науки Євангелії, то ми б самі його не тримались. Але й Лаодикійська церква була Христовою церквою й то з апостольських часів, коли ще багатенно еретицьких наук не ввійшло було до церкви, а проте та церква своїм духовним зваженням та упадком витиснула Христа за двері. Тому ми безперечно розуміємо, що ті живі в Господі баптистські громади, володіють тим скарбом, але є й такі баптистські громади, в яких Христос “за дверима.”

Тому, любі слухачі, наш купець не тому купив поле, що йому було потрібне воно. Подібних піль

він знайшов би багато. Він його купив тому, що він на ньому знайшов скарб. Задля скарбу він купив і поле. Так і ми не радимо вам шукати баптистського поля, як такого, але радимо пошукати на тому полі скарбу, який є Господь наш і Спаситель наш. Ми певні, що в тій громаді віруючих, де ви знайдете Господа, отої вічний скарб вашої душі ви, разом із тим скарбом візьмете й те поле, так, як це зробив наш купець і для того він усе своє продав, нічого не пожалував. Однак, не в полі суть рости будяки й кукіль, але це вас не огорчити, якщо ви знатимете, що там є скарб. Так і в громаді можна часами спіткati й Юд, і Діотрефів, і Дімасів і багато інших негативних елементів, але якщо в громаді є Христос, то це поле є добре й дорогоцінне.

Тому ми принципіально нікого не закликаємо до наших громад, принадлежність до громади не спасає й нікого духовно не збагачує. Спасає Спаситель Христос і Він збагачує вічними скарбами наше духовне життя.

Отже, шукайте не полів, а скарбу, "шукайте і знайдете," і тоді переконаєтесь, яка то розкіш володіти небесним скарбом Ісусом Христом. Бо ж тільки з Ним Бог дасть нам усе.

Нехай же Бог допоможе вам неодмінно знайти той вічний скарб!

Амінь.

ПОЛЕ ЧИ СКАРБ?

Шановні радіослухачі!

Як підставу для нашого розважання сьогодні візьмімо Єв. Мат. 13:44, де читаємо такі слова: "Царство Небесне подібне до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його,, і зрадості з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле."

Багатенно буває непорозуміння поміж усіма релігійними угрупуваннями тому тільки, що вони всю свою увагу звертають не на те, на що треба було б. Всі розуміють і цього не треба й пояснювати, що світ поділився на різні релігійні поля і всі розуміють, що цими релігійними полями є не земля, а люди, як і написано в 1 Кор. 3:9 "Бо ми співробітники Божі, а ви Боже поле." Тому, цілком природньо, що так як матеріально, кожен господар намагається своє поле побільшити, так і духовно кожна церква чи віровизнання намагаються своє поля побільшити і, ясно, побільшити на шкоду інших. Тому витворюється боротьба, перетягання душ, взаємне очорнювання і, одночасно, самовихвалення, висування своїх полів, як найкращих.

А справді, що ми в дійсності бачимо: бачимо тільки межі та деякі різниці в зовнішній системі оброблення тих полів. Але якоїсь різниці в приношенні овочів, ми майже не спостерігаємо. Ті самі будяки та той самий терен росте на всіх полях як на безбожницьких та на поганських, так і на християнських. І згідно Христової науки: "по плодах їхніх пізнаєте їх," ми й пізнаємо, що всім тим полям одна ціна.

Бо яка справді різниця, чи нам приходиться мати діло з різноманітними злочинцями з безбожного, поганського чи християнського поля? Всі плоди й зо всіх полів одинаково гіркі та отруйливі. Люди це бачать і щораз менше цікавляться тими різними релігійними полями, замикаються в собі, одягаються в байдужність і починають жити виключно для себе, своїм вузеньким самолюбним життям. I такі люди не думають, що цим самим вони знов таки творять нове поле, на якому росте не менше зла, як і на інших.

А тим часом, десь на якомусь полі, є проте скований духовний скарб, який, коли б його людина знайшла, стала б духовно дуже багатою. Бо й справді, великий, всесторонньо здібний людський дух, тому тільки так занідів, що згубив той скарб, згубив джерело своєї духовної сили та надіжності. О, коли б людськість могла знайти знову той свій духовний скарб, то світ ще міг би засяяти великими дорогоцінними чеснотами, яких тепер і зо свічкою не знайдете.

І ось, за наукою Христа, яку ми прочитали на початку, той скарб є проте на якомусь полі скований. Щоб нам легше було його знайти, мусимо насамперед злагнути, що це є той скарб. Є написано в 1 Пет. 2:7 такі слова: "Отож бо, для вас, що віруєте, Він коштовність." I про ту "коштовність" трошки вище в 4 віршові читаємо так: "Приступайте до Нього, до Каменя живого, дорогоцінного, що відкинули люди Його, але вибрали Бог."

Отож, кажучи просто, тим скарбом є ніщо і ніхто інший, як Господь наш Ісус Христос. Адже ж написано в 1 Пет. 1:18-19 "І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа."

З цього бачимо, що в матеріальній царині срібло і золото є скарбом, але він не в стані змі-

нити нашого життя, проте це може вчинити "дорогоцінна кров Христа."

I ще є написано в Рим. 8:32 "Той же, що Сина Свого не пожалував, але віддав Його за всіх нас, якже не дав би Він нам з Ним й усього?"

Цей текст показує, що Христос є основним нашим скарбом, все інше, - це тільки додатки. Той, хто має в своєму серці Христа, той має все у Христі, є наслідником Божим; хто ж не має Христа, той немає нічого й є найбіднішою і найнешастливішою людиною на світі. Духовне поле такої людини заросло бур'яном і не приносить для неї ніяких добрих плодів. Ті, що мають Христа, той скований скарб на своєму полі, вони є єдиними воїстино духовно багатими і вони тільки мають законне право називатися християнами. Ті ж, що Христа не мають, про що свідчить їхня духовна вбогість, моральна низкість та поганська поведінка хоч і називають себе християнами, але ними вони не є.

Ви не дивітесь на скромність циви. Був у своєму часі в Америці такий випадок: помер багатий фармер, не встигши поділити свого маєтку по між дітьми; а мав він трьох синів і доньку. Сини були світськими людьми та недовірками, а донька була глибоко віруючою й відданою Богові. Цю обставину й використали брати, коли ділили батьківський маєток: вони дали сестрі найгіршу частину землі, бо казали: "Вона все одно пороздає бідним." Таким чином вони жорстоко скривдили свою сестру й вона мусила багато молитись, щоб Господь дав їй ласку, простити братам,

Але незабаром приїхали до тієї околиці якісь люди, з якими машинами; почали щось шукати в землі, вертіти в ній діри. I виявилось, що на полі скривдженої сестри відкрили багаті джерела нафти. Так вона несподівано стала найбагатшою жінкою в тій околиці, бо на її, хоча й поганому полі, знайшовся скарб, тоді, коли її брати на кра-

щих полях залишилися звичайними фармерами.

Так і духовно буває, що деякі поля видаються кращими за інші, та й господарі на них не погані, але плоди на тих полях родять такі самі, як і на інших. Безперечно, що господарі з певних плодів унаслідок певних чисто людських впливів культури та цивілізації, можуть похвалитись деякими осягненнями. Вони вам скажуть: на нашему полі є школи, є шпиталі, є притулки для сиріт та старців, є розвинена широка доброчинність. Це все гаразд, якщо не згадувати, що діється поза лаштунками цього всього. Але ви попробуйте приглянутись близчче, навіть до організаторів тих шляхетних установ і ви скоро переконаєтесь, що вони є плодами не з Христового поля.

Отже, прийшовши до висновку, що скарбом на тому якомусь полі є Христос, нам уже не тяжко знайти й саме поле. Бо ж, ясно, що на тому полі скарбу не буде, де Христа не признають. Тому нам не треба й блукати по поганських нивах, по безбожницьких, ані навіть по християнських, де не бачимо плодів Христової науки. Шукаємо того скарбу на тих християнських полях, де спостерігаємо духовне багатство в щоденному житті людей. Проте мусимо бути обережні й не дивитись на поверхню, матеріальну розкішність ниви, а на те, чи на тій ниві дійсно є скарб — Христос. Там, де проповідують Христа та всю Його святу науку; де в Христі проповідують усі духовні скарби та чесноти, і якщо ті, що ту науку приймають, є дійсно духовно багаті, цебто мають високу мораль, святе та чисте життя, чеснотну поведінку та братерську любов, то сміло купуйте ту ниву без огляду на те, що це вас буде коштувати, бо там ви напевно знайдете скарб. Пізніше ви переконаєтесь, що оплатиться продати все, що ви мали й купити те поле.

Ясна річ, що все це тебе розуміти духовно. Бо ж у духовній царині ніякої такої продажі та

купівлі, де відігравали б ролю гроші, не може й бути. Бо ж кожен розуміє, що такого скарбу, яким є Христос, неможна купити за жодні скарби світу, і ми можемо його тільки прийняти вірою від Бога, як дар Божий. А також все те, що ми мали: нашу релігію, наші традиції, наше марне життя, передане нам від батьків і, накінець, нашу церкву, яка нам нічого не дала духовно, хто захоче це від нас купити? Віруючі не куплять, бо їм це непотрібне, а світські не куплять, бо вони це й самі мають.

А проте залишити оце все, в чому виховався від дитинства, в чому виріс та до чого привик, що вросло в нашу душу і що ми вважали за наш скарб, це не так легко. Це треба глибоко й свідомо злагодити вартість отого нового знайденого скарбу, щоб за для нього позбутись отого всього старого людського майна. Все те старе так легко не кидається, а нове так легко не сприймається.

Мене самого один професор був раз запитав, хто мене намовив покинути свою батьківську віру, а прийняти євангельську? Я йому відповів, що мене Євангелія намовила. Він був збентежений і не знав, що мені далі казати, але, після короткої розгубленості, він сказав, що я, очевидно, не добре зрозумів Євангелію. Я тоді вийняв Євангелію з кишень, подав йому й сказав:

“Пане професоре! Ось Вам Євангелія, покажіть мені з Євангелії, що я недобре зрозумів, або що я такого роблю чи кажу, чи навіть вірю, що було б незгідне з науковою Євангелії!”

Але на цьому наша дискусія й закінчилася, бо бідний професор не зізнав, як до тієї Євангелії й приступити; певно він тримав її в руках перший раз.

Отже, запевняю всіх, які думають, що віруючі люди є отакими легкодухами та легковірними, що їх так легенько можна намовити покинути одне, а прийняти друге, то вони глибоко помилюються. Кожна нормальна людина, вона тоді тіль-

ки буде готова залишити менше вартісне, якщо знайде більше вартісне.

Тому ясно, що тільки та людина, яка знайде Христа, а в Христі прощення гріхів, духовне відродження своєї душі, надію вічного життя, а також силу перемагати гріх, така людина все, що мала перед тим, залишить, аби мати отої духовний скарб.

Мій друже, чи ти вже коли шукав того духовного скарбу, чи може задовольнюєшся тим, що маєш! Що воно тобі дає? Чи воно підносить тебе щораз вище духовно? Чи провадить тебе до щораз більшої спільноти з Богом? Чи робить воно тебе щораз святішим? І чи дає воно тобі щораз більшу надію на вічне життя з Господом та зо всіма святыми?

Якщо цього всього воно тобі не дає оте, що ти маєш, то кидай його, друже, як непотріб та шукай правдивого скарбу — Христа, Спасителя твого. Бо інакше цілком зубожієш та занедіеш духовно, а вкінці загинеш навіки.

Шукай Христа - отого духовного скарбу. Спасай та збагачай душу свою, бо в цьому найголовніша мета людського життя.

Бог нехай усім у цьому допоможе. Амінь

НЕВОЛЯ Й ВІЗВОЛЕННЯ

Шановні радіослухачі!

Як основу для моєї сьогоднішньої промови бажаю прочитати кілька слів із Євангелії від Св. Івана 8:34, 36, які бринять так: "відповів їм Ісус: "Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха. Коли ж Син визволить вас, то справді ви будете вільні."

Може бути на світі всяке рабство, чи неволя. Неволя фізична, коли людина є в в'язниці, або на примусових роботах. Є неволя політична; це - коли один народ є поневолений іншим народом, або одна кляса є поневолена другою клясою. Наш народ ці поневолення дуже добре знає, бо ж пережив він і монгольське нашестя, і панщину, і різні окупації. І ось вже понад 300 літ не має повної незалежності, хоч і пролито вже море крові та сліз у боротьбі за волю. Є також неволя культурна; це коли якомусь народові накидається чужа культура та мова з метою вбити в народі національну свідомість, позбавити народ його національних особливостей та прикмет. Ось один чоловік запитав одного такого окупантського прогондиста, чи можна при цій новій владі бути лояльним до неї, але мати й свої думки. І той йому ясно відповів: "А ми тобі повернемо мозок, щоб ти по нашему думав!" Оце й є сутність культурного поневолення — повернати людям мозки та серця, щоб вони не по своєму думали та відчували, а по чужинецькому. Ще може бути моральна неволя, чи неволя сумління, коли людині забороняється навіть вірити в те, в що вона хоче. Скажім, забороняють навіть вірити в Бога. А це жахливо!

Бо здавалось би, що кому може перешкоджати віра людини? Це ж чисто внутрішнє, особисте перевонання. А отже, воно комусь перешкоджає! І не подумають ось такі поневолювачі людського сумління, як би то вони себе почували, коли б іх змушували вірити в те, в що вони не вірили б.

Всіляка неволя є страшна, але найстрашнішою є неволя духовна. Фізичну неволю, цебто ув'язнення, експлоатацію можна перетерпіти; Від політичної неволі можна втекти; культурну неволю можна перебороти; від неволі сумління можна сховатись в собі, але від неволі духовної нема рятунку людськими засобами. Духовне поневолення — це обезвладнення духа: "Хто чинить гріх, той раб гріха."

Ось, буває, живуть люди в найбільше вільних країнах світу, де є така всестороння воля, яка навіть не сниться народам інших країн. Однак, жаль, і ті вільні народи так само поневолені гріхом, як і всі інші. У різних газетах повно різних жахливих повідомлень: там побились, в іншому місці пострілялись; тут обікрали, ще десь ограбили, насилля, розводи, п'ятство, розпуста і безліч всіляких інших злочинів, а, накінець, самогубства, вистарчально показують, як гріх заволодів душами народу.

"Я знаю, що куріння мені шкодить" — сказав один молодий чоловік, — "але, коли б мені навіть довели, що воно скоротить мое життя на 15 років, то й тоді я не в силі був би від нього відмовитись!"

Який жах! Вільний горожанин вільної країни, а так поневолений низькою звичкою.

Може дехто скаже, що це молодий, то глупий, не упевнений в собі, то міг так сказати. А ось, старша дозріла людина, цього б не сказала, а коли б захотіла покинути куріння чи будь яку іншу привичку, то покинула б і все.

Не так воно є в практиці. Горда людина не раз сама собі не хоче признатись, що вона є ра-

бом гріха й не діє за своєю волею. Їй видається, що вона є вільною й може діяти, як захоче. Але нехай но вона попробує звільнитись від якого будь гріха, тоді вона зразу відчує, що вона є немов зв'язаною й неможе діяти вільно. З нею є так, як з тією твариною, яка йде вулицею немов би вільна, поки йде туди, куди хоче людина, що її провадить на вірьовці. Вона й не відчуває тієї вірьовки. Але нехай попробує звернути куди - не будь, тоді вона її зразу відчує.

Так сатана пов'язав грішників і веде їх, куди сам хоче. І ті бідні грішники так привикли з дитинства до тих диявольських кайданів, що й не відчувають їх і їм здається, що вони діють за власною волею. Але нехай попробують звернути на Божу путь, тоді вони зразу відчувають, що їх гріх міцно тримає.

Ось був видатний англійський природознавець Чарлз Дарвін, знаний цілому світові зі своєї теорії еволюції. Та людина не була глупа й небула слабовільна. Він був противником всього зайвого й до алкоголю відносився ворожо. А курити проте курив. Цієї гидоти він навчився ще студен том. І він не одобрював цієї звички й навіть пробував кидати, і не міг.

Щоб утруднити собі занадто часте курення, він тримав тютюн в найдальшій кімнаті від свого кабінету й за кожною папіросою він мусів іти через кілька кімнат.

Ось так, та надзвичайна людина, з великою енергією та волею, не могла однак перебороти в собі пристрасті до курення. І він розумів, що це обридлива й шкідлива привичка, хотів від неї відчепитись і не міг. Кайдани гріха виявилися сильніші від Дарвіна.

Або ось п'яниця, прокинувшись рано після випивки, відчуваючи біль голови та ослаблення в цілому організмі, її бачучи нужду родини, клене горілку й усі алкогольні напої, називаючи їх

“диявольською вигадкою, кров’ю сатани”, а під вечер знову приводять його мертвоп’яним. Гріх знову переміг, а людина виявилась рабом.

Але дехто може сказати, що ці приклади невластиві, бо никотина і алькоголь, це — наркотики, які руйнують людські нерви й ослаблюють волю. Гаразд, так ось у Франції був такий випадок: судили одного душогубця. Він виявив на суді, що доконав злочину без ніякої цілі. Просто прийшла йому думка, щоб кого небудь убити. Він два тижні боровся проти цієї думки, гонячи її від себе, але хтось невідчепно твердив йому: “Вбий! вбий!” і накінець він убив. Спокуса перемогла, людина виявилась невільником гріха.

Таких прикладів можна було б навести без кінця, але навіщо? Адже ж усі бачать і відчувають, що вони дійсно в неволі гріха, бо ж від найменшого грішка вони не можуть відчепитись. Правда, є багато й таких, що не можуть собі цього усвідомити. Вони подібні до того вояка, що під час першої світової війни попав до австрійського полону. Коли його запитали, чий він вояк, він гордо відповів: “Я вояк свого царя!” Тоді його знову запитали, кого він мусить слухатися та чию виконувати волю? Він, хоч сконфужено, але щиро відповів: “Мушу слухатися австрійського володаря!” “Отже, бачиш, — сказали йому, — ти вже не є вояком своєго царя, а невільником австрійського царя!”

Так є й з теперішніми християнами. Вони думають, що вони є слугами Христовими, але їхні вчинки та їхній послух гріхові показують ясно, що ними не Христос володіє, а гріх. Вони ревно й пильно день і ніч служать сатані, тому вони є слуги того, кому служать.

Але, дяка Богові, що є можливість рятунку. Спаситель наш Ісус Христос, Який Сам не вчинив гріха, а переміг сатану, Він тяжкими муками й ганебною смертю за нас заплатив за наші гріхи, від-

купивши нас від влади сатани та гріха. А тому Він має право й силу простити нам усі наші провини.

Деякі пробують самі, як ми вже згадували, відворитися з гріхом, а коли нічого з того не виходить, то вони обвинувачують Бога, чому Він їх не створив такими, щоб вони не могли грішити. На це Василь Великий, один з отців церкви, так відповідає: “Тому, що й ти не тоді признаєш своїх слуг справними, коли тримаєш їх пов’язаними, а тоді, коли вони добровільно й чесно виповнюють свої обов’язки. Тому й для Бога не є любе вимущене служження, але свободне, виконуване з любові. Хто ганьбить Творця, що не створив нас не спроможними грішити, той, замість розумної природи, воліє нерозумну й замість свободної волі та незалежної діяльності, воліє безвільності, яка не має ніяких стремлінь”.

І це справедливо, бо що за приємність Богоізія в таких слугах, які, немов мертві автомати, роблять те, що Він скаже тільки тому, що вони інакше не можуть. Бог кохається в добровільному та свідомому служенні. Тому, Він навіть тоді, коли нас прощає та відроджує Духом Святым та Словом Своїм, Він і тоді не позбавляє нас свободної волі, а лише робить нас здібними перемагати гріх. Він вкладає в нашу душу правдиву ненависть до гріха, а любов до чеснот. Він, прощаючи нам гріхи, звільняє нас від них. Тому то Він і сказав: “Коли Син визволить вас, то справді ви будете вільні!”

Яка це радість бути справді вільним! Усі знають, що наш великий поет Тарас Шевченко був кріпаком. Але ось, старанням шляхетних людей, маляра Брюлова, поета Жуковського та графа Вельзорського, які бачили в молодому Шевченкові великі здібності, в 1838 році 22 квітня, Шевченко був викуплений з кріпакства й отримав волю. Від щастя він просто не міг отяmitися. Він пробував братися за працю, але й праця йому не йшла. Від-

ложить, бувало, свою працю, візьме відпускного акта, перечитає його, помолиться, поцілує й заплаче з радості.

Так кожна дитина Божа, коли отримає визволення від пріха й сатани, радіє невимовною радістю. Так само, як Шевченко, читає й перечитує "відпускного акта" — святу Євангелію, і молиться, і плаче від переповні радості.

Дорогі друзі! У цьому відношенні нема винятку: усі поневолені гріхом, бо всі згрішили й поズбавлені слави Божої. До цих усіх належите й ви. Отже, й для вас є тільки один рятунок із цієї жахливої неволі — в обіймах Спасителя Христа. Тож приайдіть до Нього в сердечному покаянні, розкажіть Йому про свою неволю, вілійте перед Ним своє горе, відкрийте для Нього ваше серце і просять, щоб Він врятував вас. І Він, Син Божий, безпременно вас визволить. Бож Він Сам обіцяє: "Коли Син отже визволить вас, то справді ви будете вільні!" Нехай же Господь допоможе всім знайти ба жану волю від усякого гріха!

УСЕ З ЛЮБОВ'Ю

Шановні радіослухачі!

Читаючи листа ап. Павла 1 Кор. 16: 14, ми знаходимо там такі слова: "Нехай з любов'ю все робиться в вас".

Це надзвичайно чудова правда. Бо не вистатить тільки просто любити, а треба з любов'ю ставитись до тих, кого ми любимо, з любов'ю до них говорити і з любов'ю все робити. Інколи якась дрібниця, сказана або зроблена без любови, може допровадити до трагедії людей, які в дійсності люблять одне одного.

Ось, наприклад, стався одного разу такий трагічний випадок: В одному промисловому місті постала в копальннях катастрофа. Багато шахтарів було вбито й засипано землею. Тіла їхні викопали й винесли з шахти наверх. Над одним трупом нахилилася молода жінка і, вдивляючись в нерухоме обличчя мужа, гірко плакала. Із її грудей виривалися щораз розpacливі слова: "О, коли б я була до нього більше ласкава! О, коли б він хоч на одну хвилину ожив, щоб я могла йому сказати, що я таки люблю його!"

Виявiloся, що вранці перед катастрофою вона посварилася з чоловіком із-за того, що вона спізнилася зо сніданком і чоловік на неї трохи накричав. Але, хоч чоловік і не отримав сніданку, бо треба було спішити до праці, проте він зм'як перший і вернувся від дверей, щоб перепросити дружину. "Поцілуй мене на прощання, то ж ти любиш мене, пощо нам розлучатися в гніву?" Але жінка з гнівом відповіла: "Іди геть! Я ненавиджу тебе!"

Вона тоді відкинула любовну пропозицію му-

жа, щоб помиритись, а тепер, обнявши мертвє тіло його, шептала йому гарячі слова любові: "Скажи мені... скажи, що ти прощаєш, скажи хоч одне слово! Не лишай мене в такій розпуці!"

Але все було надаремно, — муж не відповідав...

Посварились із-за дрібниці, а яке вийшло з того горе для жінки через її гніливість. А вона ж таки любила мужа, але через гордість не говорила з ним з любов'ю й не віднеслась до нього з любов'ю.

"А може чоловік не мав слухності, докоривши жінці, може ж вона не навмисне спізнилась?" Усе може бути, але чоловік же й перший простягнув руку для примирення. Тому, улюблені слухачі, не будьте гніливі, не будьте горді та вперті, все в вас нехай робиться з любов'ю. Інколи треба трохи пожертвувати своїм "я", хоч може воно й слушно ворохобиться. Бо жертва завжди приносить солодший плід, ніж гнів. Є така думка російського поета Лермонтова: "Така любов нікому не принесе щастя, яка нічим не жертвує для тих, кого любить".

Ось, візьмімо під розвагу звичайне відношення, навіть без слів і без учників. Одна бідна вдова віддала свою маленьку донечку багатій бездітній пані, що забажала взяти дитя за своє. Поки дівчинка виросла, то й забула свою маму, називаючи так свою нову опікунку. Одного разу пані з дівчинкою проходжувалися в саду, мимо якого проходила якраз правдива мати, йдучи до міста. Побачивши свою дитину, її серце сильно защиміло від любові й тури за своєю донечкою. Вона аж затрималась, щоб краще приглянутися до донечки, а пані, що своїм жіночим серцем збагнула почуття матері, запросила її в сад. Жінки взяли дівчину за руки, одна з одного боку, а друга з другого, й так деякий час ходили по саду, розмовляючи, але не торкаючись правди про дівчину. Коли ж мати попрощалася і пішла, дівчина спіталася:

"Мамо, чому рука тієї пані така тепла, а твоя ходна?"

Ясно, що пані не сказала дитині дійсної причини, але вона відома. Гаряча любов, яка кипіла в серці правдивої матері, мов електричний струм, проходила по руці до рідної дитини, зогріваючи її руку й дитина це відчула... А пані, хоч була й доброю опікункою, то все ж таки, не була рідною матір'ю й не мала тієї палкої любові до дитини, яку мають матері.

О, скільки є на світі прагнучих любови сердець! Тому, любіть людей, особливо нещасних, осирочених, опущених. Нераз такі люди проходять біля наших молитовних домів, затримуються, читають вивіски і йдуть далі. О, коли б вони відчули, що їх там люблять, вони напевно зайшли б. Але люди мусять відчути оту теплоту. Їм не треба освідчуватися в любові; коли буде все з любов'ю, то кожен це відчує.

В Льодовитому океані випав із рибальського корабля чоловік. В холодній воді поміж қригами льоду, він змагався за своє життя. Товариші негайно кинулись його рятувати. Спостили рятувкового човна, а з човна подали йому весло, за яке він, однак, ніяк не міг вхопитися, бо руки зісковзувалися з обмерзлого дерева. Накінець, він знеможеним голосом крикнув: "Подайте мені теплий кінець!" Йому подали держак весла, зігрітий руками весляра — і він був врятований.

Як багато ми працюємо, спасаючи тих, що тонуть у холодних хвилях беззаконня. Через проповідь, через особисті бесіди, через розповсюдження духовної літератури подаємо ми весла тим, що тонуть, а вони все зісковзують. Чому? Тому, що, буває, подаємо їм холодний, обмерзлий кінець, цебто ведемо спасаючу акцію без любові. Треба більше палкої любові; дайте погибаючим відчути теплоту любові й вони будуть спасенні.

О, дорогі брати та сестри, ніколи й нікому не подавайте обмерзлих весел; зогрійте їх Христо-

вою любов'ю й тоді побачите, які чудові будуть наслідки!

Тепер візьмімо слова. Написано в Слові Божому: "Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю — то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий" (1 Кор. 13:1).

Отож, не поетична краса мови, не її духовна взнесливість діє на людей, а діє мова з любов'ю. Я сам зінав віруючих людей, простих селян, які висловлювались часами неделікатно, інколи навіть грубовато, а все ж ніхто на них не ображався, бо вони говорили з любов'ю, яка зм'якшувала та прикрашувала їх не ніжні та чевишукувані слова. І навпаки, приходилося зустрічати її таких, в яких слова м'якші оліви, а колуть, бо вони без любови говоряться. Той, що говорить із любов'ю, немовби в уста цілує.

Ось сидять собі на лавці двоє молодят: це — наречені. Гомонять про свої почуття. І коли прийшло до слова, то наречений каже: "Моя люба, коли б ти знала, як я тебе люблю: я для тебе пішов би в огонь і в воду!"

"Добре, добре, — відповідає наречена, — обов'язково прийди до мене в завтра".

"Безперечно, що прийду, якщо не буде дощу, — відповів готовий іти "в огонь і в воду" наречений.

Є і в духовному житті такі багатолюбовні, що на словах готові в огонь і в воду, а на ділі кілька краплин дощу можуть стати для них непереборною перешкодою до виконання іхніх любовних слів. Але любовними словами не можна довго ощукувати, люди скоро збегнуть, яку вартість мають іхні слова.

Далі, є написано ще ї так: "Якщо я роздам увесь свій маєток..., а любови не маю, нема мені в тому ніякої користі". З цих слів бачимо, що на вільте велика доброчинність, але без любови, губить свою вартість і моральну красу. Хтось сказав, що звичайна відмова не так тяжка, як суха й сурова

доброчинність. Але коли добро робиться з любов'ю, яке воно прекрасне та тепле, — як воно зворуше наші серця!

Ось, наприклад, відомий наш письменник В. Короленко, описав "Голодний рік". Під час того голодного року, багато приватних доброчинців і доброчинних організацій влаштовували в містах і селах безплатні їдалні для голодуючих. В одному селі таку їдалню відкрив і сам письменник. Біля дверей він зауважив гарного хлопчика, якого не було на спискові найбідніших, але він стояв і жадібно дивився на стіл, заставлений хлібом. "Спотяту я подумав, — каже письменник, — судячи по чистій сорочці й по зовнішньому вигляді хлопчина, що він прийшов сюди з цікавості, але бачачи, що він стоїть довго,увесь червоний, засормлений і готовий заплакати, я відрізав йому кусок хліба. Він майже скочив його, всунув за пазуху й пустився бігти з хати. "Почекай, куди ж ти спішиш?"

"Брат Ілля ще в мене є... плаче напевно", — відповів хлопець поважно. І він побіг, щоб погодитись з братом довгоочікуваним кусником хліба. Пішов..., щоб хоч трохи зменшити страждання голоду меншого брата.

Яка краса ось в такій правдивій та щирій братній любові, яка при власній біді, при власному терпінні пам'ятає про свого брата. О, коли б усі "брати" мали таку свідомість та співчуття до своїх братів, як той хлопчик, тоді на землі не тільки голоду не було б, а й не було б гострих недостатків.

"Любіте, брати мої, найменшого брата, нехай мати усміхнеться, заплакана мати"... — благає наш народ великий наш поет Шевченко. А святий ап. Іван просить усе християнство: "Улюблені, любіть один одного, бо від Бога любов".

Отож, дорогі слухачі, тож і ми благаємо вас: любіть один одного, бо любов, це союз досконалости. Любов — це душа християнства, тому без

люобви християнство є без душі, цебто мертвє. Тоді й усі прояви християнства, навіть найкращі, є також мертвими. Навіть найбільше фанатична релігійність і навіть найбільш старанне виконування усіх релігійних приписів, не є доказом, що людина є правдивим християнином. Тільки тоді, коли людина додержується принципів християнства та вимог Слова Божого з любови до Бога й до своїх близьких, тоді це буде й Богові, і людям любе та корисне. Але тому, що такої любови нема в людській природі, то треба навернутися до Христа, Який єдиний є джерелом тієї любові і Який Духом Святым може зродити подібну любов і в наших серцях. Все у вас нехай буде з любов'ю!

У ХРИСТИ

Шановні радіослухачі!

Бажання мого серця прочитати сьогодні слово Боже з Еф. 1:3 такі слова: "Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесних дарах у Христі."

З цих слів ясно бачимо, що всяке духовне благословення і всякі небесні дари ми маємо тільки у Христі. І не дає Бог Своїх благословінь тим, що не приймають Христа в своє серце. І дійсно, досліджуючи святе Писання, ми переконуємося, що вся Божа ласка, всі Його дари для людини, обумовлені прийняттям Христа. Тому, сміливо кажемо, що хто має Христа в своєму серці, той має все, а хто немає Христа, не має нічого. Ось давайте перевіримо хоч кілька таких дарів.

В посл. до Рим.3:23-24 читаемо, що всі згрішили, але дармо оправдуються ласкою, що в Христі Ісусі. Отже, щоб грішник міг оправдатись перед Богом, то нема для нього ніякого іншого способу, як тільки навернутись до Христа і прийняти Його в свое серце. Ми знаємо, що всі згрішили, але не всі однаково глибоко впали. Є грішники менші і більші. І ті менші грішники горді собою та думають, що, власне, тому, що вони країці трошечки від інших, то Господь буде з них задоволений. Тому вони й не каються, бо думають, що їм немає в чому каються і не приймають Христа в свої серця, бо вони добрі і без Христа. Але яке ж буде їхнє здивування, коли вони опиняться в пеклі, а ті, яких вони вважали багато грішнішими від себе опиняться в небі. А так воно, безперечно, й буде.

Бо оправдання грішника залежить не від рівня його гріховності, а від навернення до Христа. Хто прийме Христа, як свого особистого Спасителя, того Бог оправдовує, хто ж не прийме, той буде осуджений.

Далі, читаемо в 1 Кор. 6:9-11, що люди гріхом опоганені, а тому не наслідують Божого Царства. Але в Христі вони можуть обмітись і освятитись. І нема для цього інших засобів. Ви можете грішника христити, сповідати, причащати, святити, мати миром, це його ані трохи не освятить. Але присутність Христового Духа в серці людини, негайно змінює всю природу людини. Дух Христів відроджує людину і чинить її дійсно святою. Тому, маючи світло Господнього слова і маючи власний досвід, ми широко радимо кожній людині, навіть не пробувати освятитись якимсь способом, без навернення до Христа. Бо очищення і освячення ми маємо тільки в Христі.

Далі читаемо в Гал. 5:1, що Христос визволив нас з неволі. Ці слова, по-перше, показують, що кожен грішник є в неволі. І це правда; він є в ярмі гріха. І не може грішник визволитись сам. Мільйони пробували скинути те ярмо і надаремно. Інші знову шукали таких людей, які їм помогли б визволитись з гріха, але і це було даремно. Ще інші пробували звільнитись з неволі гріха за допомогою своїх церков та своїх релігій, але і це нічого не помогло. Були й є такі, що сковались від гріха в монастирі та в пустелі, але гріх з ними і туди пішов. Бо нема таких сил ні в людині, ні поза людиною, які могли б звільнити нас від гріха. Є Один лише, що гріх переміг, а тому може і інших звільнити від нього, це Господь Ісус. Тому, нема ніякої потреби чинити, нераз, розпучливі зусилля, щоб визволитись з гріха. Бо нічого не поможет. Треба просто прийти в покаянній молитві до Христа і вірою передати себе в Його святі і могутні руки, і Він визволить. І то визволить не на день, не на тиж-

день і навіть нена рік, а на завжди. І коли ми будемо постійно триматися Христа і втікати до Нього в спокусах, то ніяка ворожа сила не переможе нас і не забере нас назад до неволі. Пам'ятаймо, що Христос для волі нас визволив і тільки Він єдиний може визволяти.

Читаемо ще в Гал. 4:4-7, що через Христа ми приймаємо також усіновлення. Гріх усіх людей поробив Богові чужими. Більше скажу, поробив їх ворогами Богові, дітьми сатани. І про це є написано в Євангелії. Ось в Еф. 2:19 читаемо: "Оточ, ви вже не чужі..., а співгороджані святым і домашні для Бога". А це означає, що ми були **колись** чужі, але тепер вже не чужі. Також в Якова 4:4 читаемо: "чи ж ви незнаете, що дружба зо світом, то ворожнеча супроти Бога?" Або ще й так написано в Рим. 8:7 "думка юбо тілесна, то ворожнеча на Бога". Але тому, що всі люди стараються бути в дружбі зо світом і думают про все по тілесному, тому ясно, що всі є ворогами Богові. І, накінець Христос Сам сказав до людей і то таких, що в Нього ввірували, але ще не звільнилися з гріха, щебто не почкались: "Ваш батько — диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете." (Ів.8:44). З цих слів бачимо, що сама тільки формальна віра, без правдивого навернення до Христа, не чинить ще людину дитиною Божою. Людина є не тим, чим вона себе визнає а є тим, як вона поступає. Є люди, яких звуть ере-тиками, сектантами, навіть безвірниками, але вони поводяться по Божому, а є й такі, що вважають себе за правовірних, а поводяться по диявольські. Тому ясно, що люди є такими, як іх поведінка, а не такими, як вони себе величають. Наприклад, хтось нас буде запевнювати, що він **не** є злодієм, а чесною людиною, а одночасно тягне з кишені нашого гаманця. То якже можна повірити в чесність такої людини? Її діла заперечують її словам. Так і тепер є мільйони людей, що фор-

мально визнають Христа, але поведінкою своєю вони це визнання заперечують, а доводять, що вони є не тільки чужі Христові, але є ворогами Богові. Вони є правдивими дітьми диявола, що хочуть виконувати пожадливості свого батька.

Це жахливо трагічне положення, але не безвихідне. Бог готовий і навіть прагне тих ворогів Своїх простити і тих чужих Йому дітей диявола усиновити. Але це усиновлення, так як і попередні акти ласки Божої, доконується на тій самій умові, цебто у Христі. Бога не можна ошукати і Його умов не можна обійти. Бо не ми уласкавили Бога, не ми задоволили Його правосуддя. Це вчинив за нас Христос. Він прийняв на Себе наш гріх і прийняв також кару за той гріх, Сам бувши невинним. Тому, Бог проявляє до нас Свою ласку тільки через Христа і нема іншої дороги до Божого серця, як тільки через Христа. Тому й написано, що всі, що в Христа охристилися, повинні в Христа і зодягнутися, бо всі ми є синами Божими через віру в Христа Ісуса. Тому, хто не бажає бути Богові чужим, а хоче бути Його дитиною, нехай довіриться і віддастися Христові, то через Нього прийме усиновлення.

Але є немало пессимістів, які кажуть, що це все добре, але вони такі слабі, що не витримають, заломляться і впадуть. Але цей страх не від Бога, це сатана залякує людину, щоб вона й не пробувала навертатись до Бога. Ми ж читамо в 2 Кор. 1: 21 таке слово: "А Той, що нас з вами в Христі утвірджує — то Бог".

Отже, Сам Бог нас утвірджує, щоб ми не впали, але... утвірджує, знов таки, в Христі. В Христі Бог відкрив нам дворогу спасіння і тільки на тій дорозі Він нас утвірджує. Нехай хтось попробує іти до неба власною дорогою, як негайно впаде, кроку одного не зробить вперед. Але в Христі Бог просто тримає наші душі, як мати дитину, підкріплює нас, зрощує і утвірджує. Тому, та Божа

людина, яка в Христі, міцно стоїть на своїх духовних ногах.

Читаемо ще також в Юди 1: 1, що Христос Своїх послідовників береже. Нас кругом оточують спокуси та всяке зло, в яке нам легко впасти. Але Христос береже нас від спокус, як написано в 1 Кор. 10: 13 і від зла, як написано в Івана 17: 15. Тому, віруюча людина в Христі Ісусі забезпечена від упадку. І Христос є дійсною охороною, нетакою, як люди собі видумують. Ми вже згадували, що тисячі людей ховаються від зла за монастирські стіни, але надаремно, бо нахил до зла знаходиться в серці людини. Інші думають, що їх схоронити від зла хрестик на ший, або хресне знамення, вчинене рукою, або чудотворна іконка на грудях, чи якась частиночка мощей, чи якась інша свята річ. Але тексти зо Святого Писання, які ми навели, ясно нам свідчать, що береже наше серце, наш розум, нашу душу. Береже нас власне з тієї сторони, з якої сатана шикує напасті. І нам нема чого ані боятися, ані турбуватися, нам треба тільки бути в Христі. Всі ж інші мертві речі чи якісь дії з нашого боку не охоронять нас ні від якого зла.

І, накінець, ще читаемо в 2 Сол. 1: 10, що коли Христос прийде, то прославиться у святих Своїх. А тим самим Він прославить і тих Своїх святих. Так і написано в Кол. 3: 4, що коли явиться Христос, наше життя, тоді явимось з Ним у славі і ми. Це чудова перспектива для дітей Божих. Бо сьогодні нам приходиться переносити багатенно зневаг з боку дітей сатани і взагалі з боку цього світу. Але, з приходом Христа, положення зміниться. Тоді оті презрені еретики, що жили по Божому, нараз, з'являться в славі з Христом, а оті всі правовірні беззаконники підуть на вічну ганьбу.

Ось, так переглядаючи текст за текстом, ми можемо переконатись, що нема ніякого небесного дара, якого ми могли б отримати без Христа.

Абсолютно всі духовні благословення та всі даруються нам тільки через Христа. Він є для нас тією невичерпною духовною скарбницею, з якою ми нашою вірою беремо собі все те, чого потрібує наша душа.

Тому, зрозумійте це, друзі мої, і не ошукуйте себе різноманітними способами, хоч би і святими. Дорога до спасіння та до всіх Божих благословінь і дарів, тільки у Христі. Хто має Христа в серці той має все, хто ж не має Христа, той не має нічого. Тому, поспішіть навернутись до Христа віддатись Йому всією своєю істотою. Амінь.

ДОРОГА ХРИСТИЯНИНА

(Дія 18: 26)

Улюблени радиослухачі!

Лежить у мене на серці запропонувати усім нам план духовної подорожі. Бо ж є не тільки дороги, по яких порушується наше тіло, але є дороги й для наших душ. Проте, звичайно, всі ті дороги, видумані людьми їх є фальшивими, вони не приводять до мети, і люди ними справді не йдуть, а блудять наосліп. Правдивою дорогою є так звана "Господня Дорога", яку Сам Господь об'явив людям, а яка описана в Святій Євангелії. Ось, читаемо, наприклад, в Діях 18: 26 про одного мужа, що звався Апостолом, який знав початки Господньої Дороги, але дальші знання в нього були не докладні. Коли його в місті Ефесі почуло одне віруюче подружжя, то запросило його до свого дому й докладніше розказало йому про "Дорогу Господню".

Власне так докладно й написано в Діях 18: 26 "докладніше розказали йому про "Дорогу Господню", що нам показує, що та "Господня Дорога" дійсно є й що нам, якщо не хочемо блудити, треба її докладно знати. Чуєте, не якнебудь треба знати, а докладно. Отже, попробуємо розглянути науку Євангелії про ту дорогу Господню від початку.

Отож, читаемо в Мат. 7: 13 такі слова: "Увіходьте тісними ворітами, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, — й нею ходять багато-хто".

З цього бачимо, що Господня Дорога починається тісними ворітами. Ясно, що це мова сим-

волічна й тісні ворота означають покаяння та новонародження. А покаятися — це дійсно треба пройти через дуже тісні ворота. Це не те, що піти до священика та висповідатися. Це означає, призвати себе стовідсотковим грішником і визнати ті гріхи перед всіма тими, проти кого згрішили. Всіх треба перепросити й то широ, так щоб вони могли нам простити. Відтак, треба перепросити Бога в усіх наших гріхах, благати Його прощення й сили, щоб більше не грішити. Словом, треба вмерти для старого життя, а наново родитися для нового та святого життя. Тільки той, хто через ці ворота пройшов, знає, які вони жахливо тісні. Однак, їх обминути не можна. Ніякими іншими ворітами ніхто й ніколи на Господню Дорогу не ввійшов. А знову ж, хто на ту дорогу не ввійде, ніяким способом не ввійде до вічного життя.

Отже, подобається це кому чи ні, але хто хоче спастися й бути з Господом, той мусить пройти через ці тісні ворота покаяння та новонародження. Без цього кожен, без огляду на його церковну принадлежність, опиниться на широкій дорозі, що веде всіх до погибелі.

Коли ж ми ввійдемо через тісні ворота покаяння, ми опинимось на вузькій дорозі, про яку читаємо таке: “Бо тісні ті ворота й вузька та дорога, що веде до життя, — і мало таких, що знаходить її!” (Мат. 7: 14).

Варто звернути увагу, що цю вузьку дорогу мало-хто знаходить. Чому? Бо ми вже сказали, що на ній входиться тільки тісними ворітами покаяння, а на це мало є охочих. Потім сама ходня по вузькій дорозі не дуже то вигідна. Бож це означає самообмеження, покора Божій волі, а ці чесноти сьогодні не смакують. Сьогоднішні люди свавільні, незалежні, пожадливі, горді, ненависники, розпусні, словом, такі, що їм треба дуже широкої дороги. І тому ми читали, що широкою до-

рогою ходять багато-хто, а вузьку знаходять мало-хто.

Нехай це також вяснить любителям релігійних мас, що правда Христова якраз не там, де більшість, а там, де меншість. Бож маси йдуть широкою дорогою до погибелі, а лише дехто знаходить вузьку дорогу й відважується нею йти.

Тепер, знайшовши й назвавши Господню Дорогу, ми приглянемось, як нею треба ходити. Заглядаємо в Божий план, в Слово Боже й читаемо таке в Ефес. 5: 15: “Отож, уважайте, як маєте поводитись бережно, не як немудрі, але як мудрі”. Це значить, на Божій Дорозі треба поводитись бережно. Бо завжди вузькою дорогою треба обережніше ходити, ніж широкою. По-друге, тому, що та дорога веде до Бога, а це сатані та його слугам не подобається, тому вони роблять усі можливі заходи, щоб дитину Божу звести з тієї дороги.

Вони навіть ідуть на такі хитрощі, що чинять великі ознаки та чуда, щоб звести, якщо можна, їх вибраних. Про це попередив Христос і дав таке остереження: “А коли скажуть вам: “Ось він у пустині” — не виходьте, “Ось він у криївках” — не вірте” (Мат. 24: 23-26).

Ніякі сатанинські сили, ніякі чуда, ніяка людська велич чи людські маси, не повинні нас звести з Господньої Дороги. Слово Боже має бути єдиним авторитетним керівником на тій Дорозі.

Але, хоч на тій Дорозі вимагається обережність, подорож нею є впovні певна. Бо на ній не буває темряви, вона завжди освітлена. Читаемо про це в Ів. 8: 12 таке: “Ісус сказав: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не ходитиме в темряві той, але матиме світло життя”.

Чи це не чудово йти вслід за нашим Господом? Він є світло й коли дитина Божа стане перед якоюсь проблемою чи перешкодою на Божій Дорозі, вона тільки запитає себе: “А як Христос поступив би на мому місці?” і вона негайно от-

римає відповідь зо світла Христової науки як рівно ж зо світла Христової поведінки. Так, ідучи за Христом, ми є абсолютно певні, що ми на правильній Дорозі.

Далі в Іс. 35: 8-9 читаемо ще такі чудові слова про Господню Дорогу: "І постане там дорога, а тая дорога назветься дорогою святою; не ходитиме шляхом тим ні один нечистий. Хто ходитиме тим шляхом, той не заблудить, хоча б і який був недосвідчений... Ходити ним будуть самі лиш спасені".

Отож з цього тексту Слова Божого, ми бачимо кілька дуже характерних ознак Божої Дороги. По-перше, вона буде зватись святою дорогою, але не просто тільки зватись, вона таки буде святою тому, що нею не ходитиме ні один нечистий. І, навпаки, нею ходитимуть самі тільки спасені. По-друге, на тій дорозі ніхто не заблудить, навіть прості та недосвідчені люди. Отже, вона є абсолютно безпечна. Є багато причин, чому не можна заблудити на тій дорозі, хоч вона вузька й ходити по ній треба обережно. Про одну причину ми вже згадували, а власне, що Христос її освітлює Своїм прикладом. На тій дорозі є, так би мовити, сліди Христа й ми йдемо слідами Його, як написано в Євангелії. Друга причина є та, що ми маємо докладний план тієї дороги, це Біблія, в якій абсолютно точно описана її означена Господня Дорога. Третя причина, що Дух Святий провадить усіх тих, що йдуть тією дорогою. Ну, і накінець, той факт, що нею не ходять нечестивці, а лише спасені, є також дуже яскравою ознакою.

Але, ці причини не тільки пояснюють, чому на Господній Дорозі не можна заблудити, але вони також пояснюють, що та дорога не є ані якоюсь релігійною системою, ані якоюсь видимою церквою. Бо в кожній релігії та в кожній церкві ви знайдете людей добрих і поганих, а тут ми бачимо, що Господньою Дорогою не ходять погані, а тільки спасені. Значить, під цією дорогою тре-

ба розуміти особисте взаємовідношення людини до Бога. Інаке кажучи, якщо людина дійсно пройшла через тісні ворота покаяння і стала на вузьку дорогу послуху Богові, а тим самим стала спасеною й далі вона йде тією дорогою обережно, в світлі Слова Божого та в світлі Христового прикладу, то така людина є дитиною Божою. Кілька чи кільканадцять таких людей творять громаду, а всі ті люди та громади, розкидані по цілому світові, є тією Христовою церквою, що складається зо спасених. Отже, члени правдивої Христової Церкви, це виключно ті, які йдуть Господньою Дорогою, а не ті, які лише офіційно належать до такої чи іншої церкви.

Життя таких правдиво спасених людей цілком змінюється під благодатним впливом спільноти з Господом і, як написано в Рим. 6: 4, вони ходять в обновленні життя. Вони не кульгають духовно, не крутять, не збочують, а ходять просто, як написано в Євр. 12: 13. Вони ухиляються від злого, навіть не торкаються до нечистого, а навпаки ходять в добрих учинках. Такий є благословений наслідок ходження Господньою Дорогою.

Ну, і наостанок, як ми вже згадували, що та дорога приведе до вічного життя. Це саме вже варте того, щоб тією дорогою йти.

В свому часі голосно говорилось про те, як кілька відділів українських партизан, вирвавшись з оточення в Карпатах, пробились через Чехословаччину аж до Західної Німеччини, де допіро американський військовий владі віддали зброю.

Щоб чогось подібного доконати, то треба було не тільки великого геройства, але також неймовірного зусилля. Вони не могли йти, кудою попало, широкими просторими дорогами через села та міста. А йшли вони вузькими дорогами, глухими полями, прорізаючись лісами й усе це для того тільки, щоб врятувати тимчасове життя.

А що вже казати про вічне життя! Чи не варто йти хоч би й найтруднішими дорогами, аби

лише його осягнути? А, тимчасом, те життя буде не тільки вічне, а буде блаженне та радісне. Є між багатьма описами того життя, й такі слова: "Чого око не бачило й ухо не чуло, й що на серце людині не впало, те Бог приготовив тим, що люблять Його" (1 Кор. 2: 9). Чи інакше сказати, що жодна людська уява не в стані уявити собі того, що Бог приготовив для тих, що Його люблять. То чи ж може бути якась дорога занадто тяжкою до такого життя? А тим більше, що Господня Дорога цілком не є вже такою тяжкою. На ній ми зустрічаємо багатенно потіхи та радості. Бог оточує особливою опікою тих, що йдуть нею, благословляє їх, помагає в утомі, дораджує, зміцнює в боротьбі з різними споکусами. Словом, для тих, що цілим серцем довірились Богові й безповоротно рішили йти Його дорогою, є велика духовна розкіш у тій мандрівці.

А головне, що тут вибору бути не може, бо є лише дві дорозі: широка та вузька, сатанинська та Божа; кінець широкої дороги — вічна погибель у пеклі, а кінець вузької — вічне життя з Господом.

Тому, коханий друже, вибрati собi одну з цих доріг, означає підписати собi вічну долю. То чи ж можна байдуже до цього ставитись? Чи можна, махнувши рукою, казати: "А, що вже буде всім, те буде й нам!"

Жахайся такої байдужої думки. Бо ти проте не скажеш: "Ну, що ж? Вішають інших, нехай повісять і мене!" Ні, ти до останньої хвилини будеш пильно стежити за тим, як би то втекти і коли це вдастся, то будеш радіти невимовною радістю, не дивлячись на те, що твоїх товаришів проте повішали.

Так і тут, хто бажає йти широкою дорогою до пекла, то він вільний це робити, але хто не бажає в пеклі бути, той мусить повернути на Господню Дорогу.

Бог нехай кожному в цьому допоможе!

ВІЛЬНИЙ ВХІД В ЦАРСТВО

Шановні радіослухачі!

Кожне явище на світі, кожне діло й навіть кожна ідея мають свою мету. Яка ж є остаточна мета християнства? Кажемо "остаточна" тому, що християнська наука дуже широка й глибока, її має багато чого на меті. Наприклад, християнство повинно ширити вістку спасіння по цілому світові, ушляхетнювати культуру народів, викликати корисні реформи і, взагалі, поширювати богоспілкування та боголюбство і бути зразком нового життя у Христі.

Кожна з цих дій може бути метою, але не остаточною. Остаточна мета названа апостолом Петром 2 Пет. 1:11 такими словами: "Бо так вільно відкриється вам вхід до вічного царства Господа нашого І Спасителя Ісуса Христа".

Отже, остаточна мета християнства, це допровадження людини до "вічного царства Господа". І кожна людина, щоб вона там не говорила, то однак у глибині свого серця, хотіла б у тому царстві бути. Бож навіть і безбожникам не хочеться безслідно згинути, піти в небуття. Така перспектива никого не захоплює. І також усі інші цілі мають особливий сенс, коли понад ними присвічує людині ота остаточна мета. Бо хоч правда, що поки людина молода та здорована й поки її здається, що вона житиме ще довго, довго, то різні цілі можуть її захоплювати; але, коли смерть загляне в очі, то всі ті побочні цілі зникають як марево, а залишається одна велика проблема, одне настрілив питання: А що як є безсмертя душі, то де я буду?"

І в тайні серця всі хотіли б бути в раю; ніхто не хотів би бути в пеклі, хоч за життя більшість лю-

дей не хочуть про рай і думати. Вони кажуть: "побачимо, якось то воно буде! Де будуть усі, там і ми". А тихенько в душі думають: "А добре було б проте бути в раю!"

І так видеться що той рай, те Царство Христове якось вони таки унаслідують; щось вони перед смертю зроблять такого, що тес "щось" відкриє їм те Царство, дарма, що вони ціле життя його відкидали. А коли невдається нічого зробити, то вони постараються, немов той, що топиться, схоптись хоч за соломинку; а тією останньою соломинкою рятунку, є сповідь та причастя. Ось це може якось пропхнє їх у те царство.

А Бог має свою дорогу і свої способи вільного входу до Його царства, і ніхто іх обійти чи замінити не зможе.

Наприклад, в Мат. 7:13 написано: "Увіходьте тісними ворітами, ...бо тісні ворота і вузька дорога веде до життя, — і мало таких, що знаходять її".

Ясно, що це лише приклад, який треба розуміти духовно. Але з нього ми бачимо, що в дорозі до царства Божого не може бути сваволі, широких можливостей, мовляв, як захочу, так і скочу. Ні, Бог має Свої вимоги, Свій план спасіння, який хоч є дуже легкий, але для грішної гордої людини, є дуже тяжкий. Головне, що треба насамперед щиро покаятись, а це жахливо тісні ворота для гордих самолюбців.

В Ів. 10:9 читаємо: що Христос сказав про Себе: "Я - двері: коли через Мене хто ввійде, той спасеться". І ніхто тих дверей оминути не може, щоб попасті в царство Господа якимись іншим дверима. Хто Христа не приймає в своє серце, того ніхто і ніщо не спасе. Нехай людина висловідається та причаститься навіть у найвище поставленої особи, але без прийняття вірою Христа, загине без жодного сумніву. Бо ніяка в світі людина не є Спасителем і ніяка людина не є дверима до спасіння, крім Христа. Тому надаремні всі людські

комбінації, щоб обминути ті Двері й якоюсь іншою дорогою пролізти до Царства Божого.

А при тім, Христос не тільки двері, а в Ів. 14:6 написано, що Він і дорога й виразно підкреслено, що ніхто не приходить до Отця, якщо не через Нього.

Отож, що до дверей, то це міг би хтось фальшиво уявити собі, що треба хоч раз на рік звернутись до Христа, попросити прощення, а решту часу жити по своєму. Але дорога на це не дозволяє. Бож дорога, це той відтинок простору, який провадить нас до певної мети. Так і духовно. Наша мета — царство Боже, а початок подорожі, це — перехід через тісні ворота покаяння та прийняття Христа. А вся дорога — це постійне ходження в Христі, постійне перебування в Ньому. Іншої дороги до царства Божого нема.

Але хтось може сказати, а як це прийняти Христа, що це означає бути в Христі? Отож, на це слово Боже так відповідає: "Бо до Його відпочинку ввіходимо ми, що ввірували..." Це означає, що наша віра є тим чинником, який сполучує нас з Христом. Про Мойсея написано, що він вірою був непохитний, як той, що Невидимого бачить. Отже, віра - то підстава того, чого сподіваємось, доказ того, чого ми не бачимо. І коли ми отакою живою вірою довіряємо Христові з дня на день, то ми в Ньому перебуваємо, в Ньому йдемо і так зайдемо аж до Його царства. Але хто в Христіходить, то ясна ж річ, що така людина не піде туди, куди Христос не пішов би і не буде робити того, чого Христос не зробив би. І нехай ніхто себе не ошукує, що він може жити без Христа, ходити в тріхах та сваволі, робити, що йому тільки здумається, цебто, просто жажучи, йти дорогою сатани і, нараз, опинитися в небі. Таких чуд не може бути. Але якою дорогою йдеш, туди і зайдеш.

Про Христа читаємо ще й таке в Євр. 10:19: "Отож, браття, ми маєм відвагу входити до свя-

тині кров'ю Ісусовою". Це означає, що ніякі наші заслуги не дадуть нам тієї відваги, бо прощення гріхів міститься не в наших заслугах, а в жертві Христовій за нас. Тому й написано, що кров Ісу-са Христа очищає нас від усякого гріха. Хто цієї тайни не збагне і в це не повірить, той ніколи не буде мати відваги, щоб увійти в Божу святиню, та його там і непустять. Христова кров, за нас пролита, це наша запорука, що вступний квиток до Царства Божого.

Написано ще й так, що до Царства Божого не ввійде ніщо нечисте, ані той, що чинить гидоту й неправду, але тільки ті, що записані в книзі життя».

Кожен напевно розуміє, що до книг життя записують народжених, померлих записують до книг померлих, так і духовно, Господь записує до Своїх книг життя тільки тих, що для того духовного, святого та небесного життя вони народились. Починаючи від Адама, всі люди знаходяться в духовній смерті, але хто приймає Христа, той народжується для нового життя, і того записують в небі. І там не помиляються й нікого з мертвих там не запишуть, а хто там записаний не буде, той туди і не ввійде.

Ще є сказано в Мат. 7:21: "Не кожен, хто говорить до Мене: "Господи, Господи!" увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі".

Воля Небесного Отця, ще — наш закон, а закон мусить бути виконуваний. Навіть хто порушує людські закони, то це може відкрити йому свободний вхід хіба тільки до в'язниці. А яким же чином думає попасті до Царства Божого той, хто ціле життя прожив наперекір законам того царства? Чи ти хоч думав коли, друже мій, про волю Божу? Чи пробував ти її пізнати? Ніколи. Твоя власна воля була твоїм законом. Ти волею Божою ніколи не цікавився, ти її навіть незнаєш, то як же ти

мав би бути допущеним в те царство, де воля Божа виконується абсолютно? Ні, друже мій, ти можеш бути навіть релігійною людиною, навіть досить докладно виконувати свої церковні приписи, але як ти не будеш виконувати волі Божої, то в царство Боже не ввійдеш. Воля ж Господня виявлена в слові Божому, в Євангелії. Чому ти не поцікавився словом Божим?

Ще є написано в Мат. 25:19-21, що Господь жадає від слуг Своїх духовної праці, щоб вони вірно вживали ті таланти, які їм Бог доручив. І тим, що це чинити мути, скаже: "Гаразд, слуго добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, — увійди ти до радошів пана свого". Але до невірного слуги скаже: "А слугу непотрібного викиньте до темряви зовнішньої, буде плач там і скреїт зубів!"

Тож, друже мій, ти багато переробив всілякої своєї роботи, виконав багатенно різних людських обов'язків. Але що ти зробив для Господа? Ти, можливо, послужив навіть для своєї земної батьківщини, може для неї життям своїм ризикував, але що ти зробив для Божого Царства? Можливо, що ти навіть не знаєш, що для нього треба робити? Ти ніколи ним не цікавився, то як же тебе туди пустять? Ти прожив ціле життя за законами світу цього, ти ввесь просякнутий духом цього світу, що ж би ти почав робити в Божому царстві? Ти, чого доброго, захотів би там завести цього-госвітній лад? А тоді прийшлось би тебе викидати з неба, як колись Бог викинув сатану. Але цього не буде. Ті, що про царство Боже не дбають, для нього не працюють, вони його й не побачать.

І, накінець, є ще й так написано в Мат. 25:10: "І готові ввійшли". Отже, ці слова ясно свідчать, що припадкового входу в Царство Боже не буде, а мусить бути солідна підготовка, і то не поверховна. Бо наведені слова, взяті з проповістки про 10 дів, з яких 5 було мудрих, а 5 нерозумних. От-

же, ті нерозумні також були приготовились зустріти небесного жениха. Вони відповідно одягнулись, взяли, за звичаєм, лямпади та й пішли зустрічати молодого. Пізніше, коли молодий забаривсь, а діви поснули, то, як їх побудили, вони "наготовили" лямпади свої. Отже, все, як ніби, гаразд. Але тут виявилась трагедія: їхнє приготовлення було тільки зовнішнє, а в лямпадах небуло оліви і вони погасли.

Отаке буває й з тими, що ціле життя духовно сплять. Нараз приходить смерть, а з нею пробудження. І людина тоді хапається "наготовляти свою лямпаду, щоб зустріти Молодого. Кличе священника, сповідається, причащається і думає, що все гаразд. А в душі як було пусто, так і залишилось; там оліви Святого Духа чे�ма і лямпада життя не світиться. Найкращим доказом цього є те, що коли така людина, після цих приготовлень, ще якийсь час поживе, то вона виявляє ту саму нетерпливість, ненависть, незадоволення, нарікання, як і перед тим. Нема й сліду духовного світла. А коли така людина видужає, то так само поводиться, як і перед тим. Все це ясно показує, що всі ті видумані людьми приготовлення, є чисто зовнішніми і перед Господом Богом не мають жодної вартості.

Підготовка мусить бути основна, внутрішня, мусить настутити зміна світогляду, зміна серця. Словом, як ми сказали, людина мусить увійти тісними дверима на вузьку дорогу, якою є Христос, іти цією дорогою аж до кінця, вірою присвоювати собі заслуги і смерть Христа; очиститись від гріхів кров'ю Христовою; народитись духовно, щоб нас записано до книг життя; виконувати постійно волю небесного Отця; бути вірними в праці для Господа і бути внутрішньо готовими; тоді відкриється нам свободний вхід в Царство Христа.

Амінь

НЕПРАВИЛЬНІ ДУМКИ

Шановні радіослухачі!

Дуже багато залежить в житті від того, як людина думає. Вже буддійська мудрість каже: "Наше життя, це — наслідок думок". А рос. письменник Толстой сказав, що "погані думки зроджують погані поступки". Ці думки згідні з правдою, бо і слово Боже їх підтверджує. В Прип. 23:7 читаємо: "Бо які думки людини, така й вона".

Отже, коли людина думає правильно і про хороші речі, притім, частенько перевіряє свої думки, така людина буде хорошою і світлою. І, навпаки, коли людина думає неправильно та про погане, і перевірити себе не хоче, така людина зайде на манівці. І це стосується до всіх ділянок життя.

Читаємо, наприклад, в Мат. 3:9 такі слова: "І не думайте ви казати в собі: "Ми маємо батька Авраама". Кажу бо я вам, що Бог може підняти дітей Авраамові з цього каміння".

Ці слова проказав до фарисеїв та саддукеїв Іван Христитель. Цим він виявив, фальшивість їхньої думки, що до походження їх самих та їхньої релігії. Вони знали, що Авраам була людина глибоко віруюча та вірна Богові. Авраам так любив Бога, що готовий був для Нього на найвищу жертву. Щоб виявити Авраамову віру і любов до Бога для майбутніх поколінь, Господь тяжким випробуванням випробував Авраама. У нього був син — одинак, якого Авраам любив понад життя і про якого Бог сказав Авраамові, що від нього повстане великий народ. Авраам у все це повірив і тішився Божою ласкою до себе та до свого сина. І, нараз, Бог зажадав, щоб Авраам приніс того

сина в жертву. Це було таке страшне досвідчення, що переходить всі людські сили. Але віра Авраамова була правдива і жива, тому він не захитався. Він без вагання взяв свого улюбленого сина і пішов на вказане Богом місце. Там він спокійно побудував жертівника, наклав на нього дров, тоді зв'язав сина, поклав на жертівник і підніс руку з ножем, щоб заколоти сина. Авраам не зінав, що Господь його тільки випробовує, не зінав, як закінчиться ціла ця страшна драма, проте рука його не тримтіла, бо він вірив в Божу обітницю, що з Ісаака повстане народ. Тому, йому прийшла думка неймовірна та небувала, на ті часи. Він зрозумів, що Бог воскресить Ісаака з мертвих. Це записано в листі до Євр. 11:19. Якщо батьки та матері хочуть збагнути переживання Авраама, нехай поставлять себе на його місце. Не легко було йому всадити ножа в серце рідній дитині, яку він так гаряче любив, а, притім, дитині єдиній. Проте Авраам більше любив Бога, ніж єдиного сина і готовий був віддати його Богові, та ангол Господній в останню хвилину затримав руку Авраама. Тому, не диво, що Бог його назвав "другом Своїм", та "батьком усіх віруючих".

Деякі люди гіршаться, чому Господь вибрал єврейський народ, щоб через нього розповсюдити світло пізнання Бога по всьому світові. Вони кажуть, що, мовляв, євреї є найгіршим народом у світі. Але це не є правдою. Вони навіть тепер не є найгіршим народом, а колись вони були таки особливим народом. А головне, що ні один народ не дав світові такого Авраама, Йосипа, Давида; таких пророків, апостолів; ні один народ не дав Біблії. Правда, деякі нерозумні з призирливістю та гордістю кажуть: "Ми Біблії не хочемо, бо то жидівська книга!" Але і це неправда, бо Біблія Божа книга, але дана світові через жидівських святих пророків та апостолів.

Отже, найвизначнішим мужем, щодо віри та

вірности Богові, був на світі Авраам. За для нього Бог вибрал і все його потомство, яке було б носієм Божої правди. Тому євреї це й по сьогодні чваниться, що вони потомки Авраама. А за часів Христа вони це підкреслювали при кожній нагоді.

Одного разу, в бесіді з Христом, Юдеї сказали: "Авраамів ми рід..." А Христос їм відповів: "Знаю Я, що ви рід Авраамів, але хочете смерть заподіяти Мені, бо наука Моя не вміщається в вас. Ви робите те, що бачили в батька свого". Тоді вони знову сказали: "Наш батько Авраам". Але Спаситель відповів: "Коли б ви Авраамові діти були, то чинили б діла Авраамові. Ваш батько — диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете". Це все записане в Ів. 8 розділ.

Отож, помилка євреїв була в тім, що вони думали, що коли вони рід Авраамів, то всі благословіння, якими Бог благословив Авраама, автоматично переходятять і на них. Вони не дбали про те, щоб чинити діла Авраамові, але з Авраамових привілеїв хотіли користати. Вони думали, що якщо вони потомки "друга Божого", то щоб вони самі не коїли, то Бог мусить заховувати до них ту саму дружбу, яку Він мав до Авраама. Словом, вони мали помилкову уяву про походження їхньої релігії та їхньої духовної суті. Їм видавалось, що коли вони мали добрий початок, добру основу, то цього для них досить. Їм видавалось, що як вони скажуть: "Ми Авраамів рід, наша віра від Авраама," то це такий аргумент, що вже більшого не треба. І справді, якщо Авраам був другом Богом, а їхня віра від Авраама, то хіба може бути ще ліпша віра? Чи не буде то зрадою Богові і Авраамові, коли покинути цю свою батьківську віру, а прийняти науку якогось молодого вчителя — Ісуса з Назарету?" Ні, така думка невміщалась в них. Він еретик, його треба вбити.

Ця помилка євреїв витворилася на підставі фальшивого зрозуміння, так званої "преємствен-

ності" цебто спадковості. Вони зрозуміли, що раз Бог дав Авраамові ласку і обіцяв її його нащадкам, то та ласка так і пішла автоматично з батька на сина, з сина на внука і так на все потомство без огляду на його духовний та моральний рівень.

Це фальшиве поняття зауважив вже Іван Христитель, тому остеріг: "І не думайте казати в собі: "Ми маємо батька Авраама". А Христос ще сильніше підкреслив: "Ваш батько — диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете".

Цим Спаситель назавжди вияснив, що автоматичного спадкоємства нема, особливо в царині віри та духа. Бо можуть люди почати Авраамом, а закінчити Хамом; можуть мати золоті фундаменти, а побудувати на них хліва для свиней; може бути в землі хороший здоровий корінь, але на ньому прищіплений найгірший гатунок овочевої деревини.

Ось, випливає з джерела чиста, кришталева, холодна вода. Тече вона невеличким струмочком, в який по дорозі впадають інші струмочки з менш якісною водою. Твориться невеличка річка, яка все побільшується, приймає в себе щораз нові і то різні потічки, а з ними багатенно бруду, помий і всілякої нечисті. Накінець, з того чистого струмочка повстає велика ріка, але в ній нема вже й сліду тієї первісної чистоти води; її майже неможливо пити.

Оце саме сталося і з тим "родом Авраамовим" і те саме стається зо всіма віровизнаннями.

Абсолютно те саме сталося також із християнською релігією. Коли християнська наука вийшла з уст Христа, вона була чиста, як та джерельна вода. Перепливаючи маленьким струмочком через уста апостолів, які промовляли Духом Святым, та наука все ще заховувала свою кришталеву чистість та відроджуючу силу.

Але настали спадкоємці апостолів, і вони

вже впровадили до струмочка науки Христової деяку каламуту. Пізніше "отці церкви" помутили ту науку ще більше. Але коли римський імператор Костянтин в 313 році впустив до християнської річки брудний потік поганства, він скаламутив Христову науку так, що трудно було вже й розібрати, де було християнство, а де поганство. Пізніше, через постанови різних Соборів, багато ще чужого нехристиянського було введено до тієї вже великої християнської ріки. Так християнство почало розливатися по світі, але вже не чистими оживляючими струмочками, а бурхливою, брудною, всепотоплюючою рікою. В ньому не залишилося і сліду з тієї першохристиянської чистоти та простоти у Христі.

Але притенсія залишилась та сама, що й у єреїв до Авраама. І сьогоднішні великі церкви кажуть: "Наша віра від Самого Христа; наші духовні є спадкоємцями апостолів". Вони так далі пішли в своїй зарозуміlostі, що тільки себе уважають за церкву, а всі інші віруючі, без порівнання країці від них, є тільки сектантами — еретиками. Вони, опираючись на догмат "єдності церкви", твердять, що поза їхньою церквою, нема християнства, нема дарів Св. Духа, а тому нема і тайнств. Тому всі тайнства, які чинили чи чинять еретики, є безблагодатні. Навіть спасіння поза їхньою церквою нема.

Але притягаючись до життя та поведінки членів тих церков, приходиться сказати те саме, що сказав Іван Хреститель та Христос єреям: "Ч не думайте казати в собі, наша віра від Христа? Вона від імператора Костянтина, а не від Христа. І не Бог ваш Отець, а той, якого пожадливості ви виконувати хочете".

Не обманюйте самі себе, перевірте но добре церковну історію та дослідіть пільно євангелію і ви забачите, звідки та ваша віра походить. Зрештою, хтож то не знає, що християнство, в його

первісній формі, походить від Христа так само, як і євреїство від Авраама. Але, ані єреї, ані християни не втримались на тому рівні, на якому були їхні основоположники, тому вони втратили своє право на Господні благословіння.

Хочете напитися чистої води Христової науки, то йдіть не до каламутної ріки теперішнього християнства, а до джерела Христової Євангелії. Тільки в Євангелії ви знайдете науку Христа та Його апостолів, чисту і не пофальшовану. Тільки Євангелія може випровадити вас з лабіринту людських вигадок та постанов. Тільки вона освітить та відродить вашу душу і поверне вас до живого і правдивого Бога. Всі пізніші постанови, догмати й канони різних соборів, це та каламута, що вливалась до Христової науки і забруднювала її, роблячи її непридатною до вживання. І всі ви бачите, що сьогодні, після майже двохтисячної історії християнства, воно, замість того, щоб охопити увесь світ, валиться саме в собі. Чому? Тому, що його наука перестала бути Христовою наукою, тому вона стала непотрібною. Бо світові потрібна Христова Євангелія, а не споганщене християнство, яке не тільки не є кращим від паганства, а ще далеко гіршим.

Тому, нехай ніхто не думає, ми християни, але краще перевірте за Євангелією, які ви християни. Ми самі переконалися, що правда тільки в Євангелії, яка є дійсною і чистою науковою Христа, тому кличмо всіх, верніться до джерела Христової науки. Покиньте бруди людських вигадок. Не бійтесь, що читання Євангелії вам зашкодить. Ні, воно вам тільки допоможе розібратись, де правда. Воно роз'яснить неясне, освітлить фальшиве і випровадить з духовної темряви. Воно дасть правильний напрямок вашим думкам і приведе до пізнання Бога та до вічного спасіння у Хресті.

Тому, не будьте байдужні, не обманюйте себе,

як ті єреї, а скоріше беріться за слово Боже, за Євангелію. Щоб Христос міг сказати про вас: "Знаю Я, що Ви правдиві послідовники Мої, бо наука Моя вміщається в вас".

Нехай усім допоможе в цьому Господь.

Амінь

ЯК ВРОДИВСЯ, ТАК І ПОМРУ

Шановні радіослухачі!

У Святому Письмі є один вірш в книзі Еккл. 5:14, в якому знаходяться такі слова: "Як вийшов нагим із материної утроби, таким і відходить, і з усього, що придбав працею, не візьме". Цю саму думку можна висловити ще простіше, а власне так: "Яким вродився, таким і помру".

Отже, ці останні слова мільйони людей повторюють дуже часто тоді, коли їм пропонують покаятися в пріяхах своїх і прийняття Христа в своє серце. В таких випадках ті люди, звичайно, кажуть: "Залишіть нас в спокою! Ви маєте свою віру, а я маю свою. Мої батьки й діди так вірили і я так вірю. Тому я не хочу бути зрадником батьківської віри. В якій я вірі вродився, в такій і помру!"

І сказавши таке, людина думає, що висловила велику мудрість і виконала великий обов'язок по відношенню до своєї батьківської віри. І справді такі люди живуть і вмирають такими, як породились; щебто, породились без віри, живуть без віри і умирають без віри. Бо ж віра не родиться разом з людиною, а прищіплюється пізніше через науку та духовне виховання. Тому ясно, що яку дитина отримає науку, така буде й її віра. В Святому Писанні в листі до Рим. 10:17 написано: "Віра від слухання Слова Божого". Отже, якщо дитина навчається віри зо Слова Божого, то вона матиме правильну віру, якщо ж та сама дитина буде навчатись віри з людських вигадок, то вона матиме забобони замість віри.

Колись турки дуже вороже відносилися до християн, називаючи їх "невірними собаками".

Але найжорстокіші відділи того турецького війська, яке звали "яничарами", фрекрутувались власне з християнських хлопців, яких турки ще дітьми забирали в полон і виховували по своему. Не мало між тими яничарами було й українських хлопців, але ніхто з них не мав найменшої свідомості свого християнського походження. Всі воїни були запеклими магометанами — фанатиками, що кипіли лютою ненавистю до всього християнського. Може не один з них зарізав пізніше власну маму або тата, вважаючи їх за "невірних собак".

Як же це сталося? Де ж поділась їхня віра, в якій вони породились? Адже вони не родились магометанами, а християнами. Чому ж та вроджена віра не дала тим хлопцям знати про себе, не шепнула одному чи другому: "Хлопче, то ж ти вродився християнином! Чому ж ти так лютуеш проти того, в чому сам вродився?" Та нічого такого не сталося і ні в одному яничарові не проявилася свідомість свого християнського походження. А це є доказом, що людина ні в якій вірі й ні з якою вірою не родиться, а пізніше сприймає те, що її, як дитину, навчають та в чому її виховують.

Але хтось може сказати: "То чому ж ви, проповіднику, прочитали на початку такого вірша, з якого ж самі зробили такий висновок, що людина якою родиться, такою й помирає?"

Певно, але це відноситься до матеріальних здобутків людини. Так, як людина нічого в світ не принесла, так нічого й не візьме з собою з того що здобуто працею. Але духовно людина не може вмерти такою, якою родилася, хіба що вона вмерла б зараз після народження. Звичайно ж усі люди вмирають далеко гіршими, ніж родяться. Бо, жиучи, люди не стають кращими, а духовно падають. Немовля народжується принаймні без свідомості гріха, а, вмираючи, вже яко доросла

людина, є обтяжена неймовірного кількістю свідомих гріхів.

Взагалі, така заява "яким вродився, таким помру," є нерозумна, нелогічна й непослідовна. Бо ж люди в усіх відношеннях намагаються не бути такими, як породились. Вони хочуть рости, кріпшати, виховуватись, вчитись; словом хочуть всесторонньо розвиватись. Одну тільки душу хотіть тримати в пеленках. Душу вони не хотіть ні кормити, ні виховувати, ні вчити. І та бідна їх душа, занедбана й голодна поступово духовно вмирає. І, власне, з цього духовного куту зору, люди дійсно вмирають такими, якими породились; цебто породились без свідомості, без віри, без знання Бога, так і вмирають нічого про ці речі не знаючи.

І що було б, коли б так усі люди говорили й уперто своїх заяв тримались? Тоді і християнства не було б. Бо апостоли не послухали б Христа і, взагалі, люди не прийняли б Христової науки, бо ж вона не була токою самою, як наука їхніх батьків. Вони всі заявили б Христові, що вони хочуть в такій вірі померти, в якій породились і Христос залишився б сам. Але учні Христа так не казали, а почувши живу і святу науку Христову, покидали свої батьківські передання, а прийняли Христову науку. І проте ніхто їх відступниками та зрадниками батьківської віри не називає; навпаки, вважають їх за героїв і за святих. А що було б, коли б так великий наш князь Володимир та наші прадіди сказали: "в якій вірі ми народились, в такій і помремо," тоді ми всі ще й по сьогодні були б поганами. Але вони покидали батьківські забобони, а прийняли християнство; цебто віру, яка була чужа їхнім батькам. А проте ми Володимира не тільки не звемо зрадником батьківської віри, а ще православна церква величаче його рівноапостольним.

Чи ж не ясно з цього, що покинути погане та

фальшиве не тільки не є гріхом, а таки треба його конечно покинути, хоч би й перед тим цілі покоління його тримались.

Один чоловік сказав до проповідника: "То ви радите мені перемінити мою віру?" "Безпечно, — сказав проповідник. — Бо якщо ваша віра до цього часу не перемінила вас і не зробила вас кращим від інших, то необхідно треба таку віру перемінити. Бо навіщо здалась така віра, яка не впливає на людське життя й не формує його по волі Божій. Вона є мертвa, а тому непотрібна."

Але, коли б, накінець, людині і вдалось, умерти такою, якою вона вродилася, то й тоді не буде б у тому жодної користі. Бо ж людина родиться тілесно, як написано в Євангелії Ів. 3:6, а "тіло і кров одідичіти Божого царства не можуть," як навчає апостол Павло в 1 Кор. 15:50. Потім в книзі Йова 25:4 читаемо: "Як може бути чистим, хто від жінки родився?" А нішо нечисте в царство Боже не ввійде, як написано в Об. 21:27. І ще написано в Пс. 51:7, що людина родиться в грісі іхто не повірить у Христа, як в свого особистого Спасителя, той так і помре в гріяхах.

З цього бачимо, що людина родиться тілесно, нечистою і грішною; цебто якраз такою, що не надається для царства Божого. То який же сенс вмирати таким, як вродився?

В 1 Цар. 15:25-26 читаемо слідуєчe: "Набат же Єробоаменко став царем над Ізраїлем і чинив таке, що Господеві не до вподоби й ходив по дозорі батька свого й у гріахах його."

Яка ж чеснота була в Набата, що він тримався батьківської віри і батьківських гріхів, та чинив не до вподоби Господеві? І чи ж не те саме чинять і сьогодні послідовники своїх батьків, що переймають не лише батьківські релігії, але й батьківські гріхи? Звичайно так буває, що хоч у батьків є щось доброго, то діти не переймають батьківських чеснот, а лише їхні гріхи. Так іде з по-

коління в покоління, народ все більше псується й накінець витворюється таке духовне положення, про яке Господь так сказав через пророка Єрем. 16:10-12: "Батьки ваші покинули Мене і не додержали закону Мого. Ви ж коїте ще гірше від батьків ваших і живете кожний по упертості ледачого серця свого, не слухаючи Мене."

Як бачимо, що Бог не докоряє єреїв за те, що вони покинули релігію. Ні, вони релігії ніколи не кидали. Але, тримаючись релігії, вони покинули Бога і чинили гріх.

Накінець, ще є написано в Еф. 2:2-3, що люди родяться, як "діти гніву". Що це означає? А це те, що вони так поступають і так поводяться, що викликають у Божому серці тільки гнів. Кожна їхня думка, кожне почуття, кожне слово і чин такого характеру, що постійно гнівлять Бога. І поки вони не шокуються та не приймуть Христа в свої серця, Який є ублаганням за гріхи наші, то гнів Божий так і перебуває на них. Тому вони діти гніву, і такими вони вже родяться.

Тому ще раз підкреслюю, що немає ніякої користі в тім, що людина родиться від батьків такого чи іншого віровизнання. Вона віри своїх батьків не одідичить, хоч би вони її й мали. А що вже казати, якщо батьки самі не вірні Господеві. Навіть коли батьки спасені, то їхнє спасіння не передається дітям автоматично. Вони мусять самі безпосередньо прийняти Господа.

Тому, нема чого опиратися на батьківську віру, хоч би вона була й правильна, але якщо батьки самі погрузли в болоті гріха, то яку вони віру можуть передати дітям? Читаємо в Св. Письмі в книзі 2 Пар. 30:7 такі слова: "Не будьте такі, як батьки ваші, що вели себе беззаконно перед Господом". А в 1 Пет. 1:18 читаємо, що Христос викупив нас від марного життя, переданого нам від батьків.

Беручи все попереднє під увагу, стає ясно,

що ні одна людина такою чи втакій вірі, в якій родиться, не вмирає. Бо людина навіть не може мати такої віри, як її батьки. Тому, що кожна людина має іншу віру. Бо ж віра ще не релігійна система форм, обрядів та ритуалів; це — не віровизнання, а ще шире сердечне і розумове признання Бога, смирене довір'я Йому та підпорядкованість Його волі. Люди можуть мати одинакову релігію, але не одинакову віру. Бували випадки, що люди мали добре віровизнання, але цілком не мали віри, як садукеї та фарисеї і навпаки, були й такі, що мали не добре віровизнання, як жінка хананянка, капернаумський сотник, самарянка і інші, а мимо того, мали велику віру. Буває, що батьки мають віру, але їхні діти переймають від них лише форму, лише релігію, але не віру. Тому написано: "А праведний буде вірою своєю жити." (Аgg. 2:4)

Отже, зауважмо "своєю вірою буде жити," не батьківською, не вірою його духовних провідників, а своею власною. Той, хто сам свою віру матиме і то віру живу й діяльну, той помре не таким, як вродився, а далеко кращим, народженим другий раз. Бо як ми вже довели, що кожен рождається тілесним, а вмерти може духовним, відродженім від Святого Духа. Родився нечистим, а може померти очищеним кров'ю Ісуса Христа, яка очищає нас від усякого гріха. Родився грішним, а може померти спасеним та прощеним ради жертви Христової за наші гріхи. Родився дитиною гніву, а може померти дитиною Божою.

Тож, друзі мої, не ошукуйте самих себе такими нерозумними ідеями, що, мовляв, я хочу бути вірний батьківській вірі й змінювати її не буду; яким вродився, таким помру. Умри краще в Христовій вірі і не таким, яким вродився від тіла, а таким, яким вродився від Духа Святого. Тоді будеш мати певність, що передйдеш від смерті у життя вічне.

ПЕРЕДАННЯ

Шановні радіослухачі!

Часто нас обвинувають, що ми не признаємо то одне то друге, а тому ми не є правдивими християнами. Одне з таких обвинувачень говорить, що баптисти не признають церковного передання. Це відчасти правда, але ті обвинувачувачі не пояснюють, чому баптисти його не признають, а чому знов інші признають і, взагалі, навіщо воно є потрібне? Бо ж коли отак собі просто без пояснень сказати чи написати, що "для баптистів не існує церковного передання," то створюється враження, що баптисти без жодної підстави, свавільно не признають ніякого передання, що є великою святынею і є дуже потрібне. Але так не є. Кожен може перевірити й переконатись, що, якщо баптисти чогось не признають, то на це мусить бути дуже поважна причина. Так є із церковним переданням. Якщо баптисти його не признають, то це недля того, щоб таким чином відрізнили себе від інших, а для того, що передання не згідне ні з словом Божим, ні з людською логікою.

Мусіли б знати наші обвинувачувачі, що передання були вже й за часів Христа і єреї їх пильно дотримувались, і навіть докоряли Христові, що Він та Його учні не дотримуються тих передань. Про це читаемо в Мат. 15:1-2. Христос же, навпаки, докоряв єреїв, що вони своїми переданнями нівечели слово Боже, про що читаемо в Мат. 15:3-9 і Мар. 7:7-9,13. Ніде в св. Письмі нема такого наказа, щоб додержувати людських передань, але є дуже багато текстів, де наказано досліджувати, пізнавати та додержувати слово Боже. Наприклад, в розмові з садукаями, Хрис-

tos кинув їм такий докір: "Помиляєтесь ви, незнавши письма, ані Божої сили" (Мат. 22:29).

Тож бачимо, що ані одним словом Христос не докорив садукаїв за незнання передання, а за незнання Писання. Бо передання вони знали, але Писання не знали, тому помилялись. Отже, ясно, що коли хто передання незнав і його не виконує, то це не біда, але горе тому, хто Писання не знає, той обов'язково зблудить з Христової дороги. Або візьмім ще такі слова: "Дослідіть но Писання, бо Ви думаете, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!" (Ів. 5:39).

Отож, тут бачимо те саме, що і в попередньому тексті. Нема найменшого натяку на передання, а тільки ясний наказ, щоб дослідити Писання, бо не передання, а Писання правильно свідчать про Христа і не через передання, а через Писання можна мати вічне життя.

Не тільки Христос цілковито зігнорував передання єреїв і ані словом ніде не натякнув, що їх треба додержувати, але те саме й учинили апостоли. Ось, апостол Павло сам про себе свідчить так: "І я перевищував був у юдействі багатьох своїх ревесників роду моого, бувши запеклим прихильником моїх батьківських передань" (Гал. 1:14). Але тих передань він ніколи не проповідував і їхнього знання від інших не вимагав. Пишучи 2 Тим. 3:15-17 він написав і такі слова: "І ти занеш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння в Христі. Все Писання Богом надхнене і корисне до навчання, до докору, до правди, до виховання в справедливості, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова".

Отож, бачимо в апостола ту саму послідовність, що й у Спасителя. Він так освітлив святе Писання, що передання стає цілком непотрібне. І дійсно, Якщо Писання є надхнене Богом і приво-

дить людину до спасіння у Христі та до всіх християнських чеснот, так що чинить її досконалою, то що мало б додати до цього ще передання? І нацо воно те якесь темне та сумнівне передання? що невідомо, від кого воно й походить? Невже ж людям забракло Писання? Невже ж прихильники передання виконали все Писання і його для них стало за мало, тому вони шукають ще передань? В тім то й горе, що ті любителі своїх людських передань, подібно старозаповітним саддукеям, цілком не знають святого Письма, тому й блудять.

Погляньмо ще, що другий апостол Петро каже: "І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці..." (2 Пет. 1:19-21).

Отже, та сама послідовність. "Слово пророче певніше" ніж всі людські передання. Маючи таке слово, то навіщо нам непевні передання? "Слово пророче" є світильником, але передання дуже часто затемнюють правду Божу. І апостол каже: "Ви добре робите, що на нього вважаєте," цебто на те "слово пророче". Так і ми радимо всім, що хваляться переданням, а Євангелії святої ще й в руках не тримали, покиньте ваші людські, непевні передання, а зверніться краще до абсолютно певного слова Божого і воно, мов той світильник, освітить вам всі непевності.

Крім ось таких текстів, яких ми не в стані всіх приточити в короткій радійовій промові, але які показують, що Господь і Його апостоли абсолютно зігнорували передання, то Господь просто таки заборонив що будь додавати до Св. Писання. Ось одна така заборона зо Старого Зап. 5 Мойс. 12:32 каже: "Усе, що заповідаю вам старайтесь сповнити; нічого не додаси і нічого не відіймеш." Тепер одна заборона з Нового Зап. Об. 22:18-19: "Свідкую я кожному, що чує слова

пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть, то наложить на нього Бог карі, що написані в книзі оцій. А коли хто відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Господь частку від дерева життя..."

Ясно бачимо, що Бог не бажає, щоб люди Його шоправляли, бо ж це є зневагою для Бога.

Так виглядає, що Бог забув дещо об'явити пророкам та апостолам. Отже, прихильники передань рішили поповнити ті прогалини і додали свої передання. А тим часом, ті додатки вийшли не тільки непотрібні, а явно шкідливі, бо суперечать слову Божому. Бо ж навіть коли б передання говорили те саме, що й святе Писання, то й тоді вони були б зайві, бо навіщо передавати те, що є написане в незмінному слові Божому? Адже ж куди є певніше пізнавати правду з написаних Божествених документів, ніж дошукуватись тієї самої правди з непевних передань. А тим більше, якщо ті передання перечать слову Божому чи викривають євангельську правду; то їх треба відкинути без вагання.

Віруючі люди можуть прийняти лише такі передання, які є нейтральні, цебто не можуть мати ніякого впливу на нашу віру та на духове життя. Наприклад, є передання, що апостол Андрій проповідував на українських землях. Невідомо, чи є правда чи ні, але це не змінює ані нашої віри чи наших поглядів, і немає жодного впливу на духовне життя нашого народу. Тому, такі передання не є шкідливі, хоч би були й неправдиві. Ми можемо в них вірити чи не вірити, це не змінить нашого пізнання євангельської правди. Але передання, що навчають нас таких речей, які порушують науку Євангелії та змінюють наше віровизнання, наближуючи нас назад допоганства, мусять бути відкинені негайно.

Господь не тільки заборонив додавати та відіймати від слова Божого, але кидає прокляття

на тих, що змінюють благовістя Христа. Читаемо в Гал. 1:6-12, де апостол Павло каже, що він прийняв Євангелію не від людей, а через відкриття Ісуса Христа. Тому, коли б хто небудь, навіть ангол з неба почав благовістити не те, що апостоли благовістили, нехай буде проклятий!

Отже, тут ясно, що не вільно не то, що додавати щось недобре, але й "благовістити" не те, що було проголошено апостолами після зіслання Святого Духа і що було записане в Новому Заповіті. Сам Спаситель дав учням таку обітницю: "Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець вишиле в ім'я Мое, Той навчить вас усього, й пригадає вам усе, що Я вам говорив" (Ів. 14:26). І нараз люди уявили собі, що Дух Святий не "всього навчив" і не "все пригадав" апостолам, а тому вони себе вважають за покликаних чити та пригадувати те, що забув зробити Дух Святий. Подумайте, шановні радіослухачі, чи це не абсурд мати таку відвагу, щоб уявити собі, що Бог не про все подбав і не всього навчив, і тому треба до Святого Письма додати ще й передання? Ми вже сказали, що передання просто непотрібне при наявності Біблії, а тим більше воно не може бути толероване, коли воно перечить Біблії. Тому не можна нічого доказувати на підставі передання, якщо те щось заперечується Біблією. Для прикладу візьмім один епізод із книжки митрополита Іларіона, що звється "Іконооборство". Там на сторінці 126 читаемо таке: "Коли цар Лев Вірменин нагадав патріярхові Никифорові, що в Святому Письмі нема заповіді про іконопочитання, той рішуче заявив, що джерелом віри служить не тільки Святе Письмо, але й священне передання."

Отже, хіба це аргумент? Це признання лише факту, що певна церква вважає науку Христа та Духа Святого, що діяв через апостолів, невистарчальною для себе і тому мусіла поповнити її

ще й своїми людськими переданнями. І з бігом віків та церква цілком залишила Святе Письмо, а оперлась виключно на переданнях. Святе ж Письмо вона уживає лише, як авторитетну ширму для прикриття свого відступництва. І ми вдячні Богові, що ми за джерело нашої віри можемо мати тільки Святе Письмо, а не людські вигадки.

Це далеко ще не всі аргументи, які ясно показують, що є безглуздям шукати правди в переданнях, коли є святе Письмо. Але вважаємо, що їх аргументів є досить, щоб прихильники передань зрозуміли, що відкидаючи передання, ми не робимо це свавільно, а маємо на це Біблійні підстави. Ми хочемо бути вірні Богові і науці нашого Спасителя, а тому не бажаємо впроваджувати в своє віровизнання чужих Богові елементів. Ми не боїмся того, що ми згрішимо, коли відкинемо людські вигадки, навіть і гарні, аби лише Господь дав нам сили, щоб ми дотримувались слова Божого. Наука Христа є абсолютно вистачальна, щоб допровадити людину до неба, про що засвідчив апостол Христа Іван такими словами: "Багато і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записані. Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його ви," (Ів. 20:30-31).

Отже, щоб мати спасіння, вічне життя, а навіть бути досконалими, то до цього вистарчить св. Письма. То що нам ще може додати передання? Чи воно освятить нас більше, чи наблизить до Бога? Ні і ще раз ні. Воно тільки затуманить чистоту Христової науки, засліпить видюючих і запровадить людину на манівці.

Тому геть з людськими переданнями, а назад до слова Божого! Тільки в науці Господа ми можемо чутися цілковито духовно безпечними. Нехай же Господь допоможе нам триматися Його святого слова. Амінь

ПЕРЕШКОДИ ВІЛЬНОГО ВХОДУ В ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

Вельмишановні Радіослухачі!

Моя тема сьогодні має довгу назву, але я постараюсь не розтягувати її занадто довго. Бринить вона так: "Перешкоди вільного входу в Царство Небесне".

Святий апостол Петро в другому листі, розділ 1: 3-11 описує, що треба робити, щоб відкрився вільний вхід у те Царство, а я, на підставі деяких текстів зо Слова Божого хочу показати, що люди роблять, щоб не ввійти в те Царство. Притім, люди ще роблять із такою думкою, що, може, якимсь чудом, вдастся їм всетаки увійти в нього. Тож, щоб люди себе не обманювали, я рішився вказати на ті перешкоди, які ніяк не впустять у Царство Небесне тих, що не оберігаються тих перешкод.

Перше, це є ходження широкою дорогою. Читайте Євангелію від святого Матвія, розділ 7: 13-14 і ви забачите, що є лише дві дороги: вузька і широка. Вузька веде в Царство Христове, у вічне життя, а широка — веде до погибелі. Широка дорога — це дорога сваволі, духовної анархії, бунту проти Бога, нехтування усіма Божими постановами. Тією дорогою йде вся маса людства на світі. Питання тільки стойти перед вами, друзі, якою дорогою йдете ви? Чи йдете широкою дорогою також? Якщо так, то ви ніколи не ввійдете в Царство Христове, тому що та дорога туди не веде. Широка дорога веде до загибелі й усі, хто нею йдує, зайдуть тільки в загибіль, незалежно від того, до яких релігійних віровизнань належать. Люди на тій дорозі Богові неслухняні й невіруючі.

Читаємо про це в листі св. апостола Павла до Єvreїв, розділ 3:18-19. Служити Богові їм не хочеться, а тому вони найменші перешкоди вважають за вистарчальні для виправдання, щоб не служити Богові. Ось, маленький хлопчина впав і плаче. Мати каже: "ходи до мене, я пожалію тебе!" Хлопчина встав і почав іти, але нараз затримався і став ще більше плакати. "Чого ж ти плачеш? Ходи!" — кличе мати. "Не можу — каже хлопчина. — Тут перешкода!" Яка перешкода? Де? — питает мати. "О, тут", — відповіло мале ї показало на соломинку на підлозі. Ось, такі власне є майже всі люди, що йдуть широкою дорогою. Їм одного кроку зробити для Бога є тяжко; однієї проповіді вислухати про Бога вони не можуть. кожна соломинка для них є поважною перешкодою, щоб навернутись до Бога. І так ідуть вони за тією масою по широкій дорозі просто в загибіль.

Слово Боже називає таких людей не тільки неслухняними та невіруючими, але їй нечистими й неправдивими. Про це ми читаємо в Об'явленні святого Івана Богослова, розділ 21:27. Ясно, що це треба розуміти духовно. Бо фізично ті люди часто аж занадто вже дбають про свою чистоту. Є люди, що кожного дня беруть ванну та надягають чисту сорочку. Це добре, але що з того, що вони тіло миють, пудрять, малюють, а душа в болоті. "Але, чиж вже аж в болоті?!" — скаже дехто. "Хіба всі люди злочинці якіс, чи що?" О, ні, цього я не кажу. Щоб бути брудним, не обов'язково треба зануритись у болото з головою; вистарчить, коли людина полежить у болоті, або хоч ніколи не буде митися. Так і духовно. Є люди, що дійсно валаються в болоті гріха, але більшість є таких, що ніколи не миють своєї душі слізми свого каєття та кров'ю Ісуса Христа, яка власне й пролита була на очищення нас від гріхів наших. От і назбирався на їхній душі гріховний бруд і вони нечистих непускають у такі місця,

де чисто. Уявіть собі, що якийсь сажотрус або вугільник забажав би ввійти так немитий і непередягнений до театру чи до залі танців. Чи впустили б його? Ясно, що ні, бо ж він усіх там вибудував би. Так і Царство Христове є місцем абсолютної духовної чистоти і ніщо нечисте туди не ввійде. Тож, треба навернутись до Христа і благати Його, щоб Він очистив гріхи наші, тоді зможемо вільно ввійти в Його Царство.

Рівно ж читаемо в Євангелії від святого Іvana, розділ 3: 5, що хто не народиться згори, це бо від Слова Божого й Духа Святого, ті й не зобачить Царства Небесного. Чому? — Бо вони не є діти Божі, не народжені від Бога. Їхня духовна природа світська, тілесна, гріховна. Для них все духовне й святе противне її правдиво-євангельську науку вони називають глупотою. Правда, вони також мають свою релігію і дехто з них щонеділі йдує до церкви, але на тому їхня служба й ограничується. Дві години на тиждень вони погоджуються посвятити для Бога, щебто терпеливо прослухати Службу Божу з тим заміром, щоб ані слова з тієї служби не прийняти до серця. Решту часу вони віддають на службу своєму правдивому батькові та панові — сатані. З якої ж рації, після такої служби вони мали б йти за нагородою до неба? Ні, це ж ясно, що хто кому служить, до того й піде за нагородою. Отже, кожна така людина мусить щиро звернутись до Бога, відродитись, отримати нову духовну природу, стати правдивою дитиною Божою, тоді тільки для неї відкриється вільний вхід у Царство Христове. Бо ж роботи — ще не люди й ті, що в деяких випадках поступають по християнськи, ще не християни. Християном є той, хто завжди, постійно всюди й у всьому вірний Христові і Його нафіці, та йде за Ним, не дивлячись на наруги з боку невідроджених.

Є ще й люди самоправедні. Це новітні хрис-

тиянські фарисеї. Вони в своїх очах є найкращі від усіх. Їм немає в чому каятись, бо вони ж не грішать. Вони живуть чесно, чужого не хочуть і свого нікому не дадуть; вони нікому не роблять жодної кривди, але, ясна річ, що й не поможуть нікому. Словом, це люди, до яких причипитись нема за що, — вони цілком праведні: віддають Боже Богові (так їм відається), а кесареве — кесареві, і живуть, як то кажуть, як Бог приказав; хоч у дійсності, так жити Бог ніколи й чікому не приказував. Словом, ці люди думають дістатись у Царство Христове у своїй одежі праведності, забуваючи про те, що вся наша праведність, як поваляна одежа. І ось, власне, ця їхня власна праведність їх і погубить; бо маючи праведність власну, вони неприйняли праведності, що від Бога через спасіння в Христі Ісусі, Який сказав подібним фарисеям жидівським: “Митники і блудниці вперед вас йдуть у Царство Боже”. Так, ця самоправедність є великою перешкодою до покаяння, до відродження, а тим самим і до входу в Царство Христове. Треба всім зрозуміти, що всі згрішили і позбавлені слави Божої, а тому всім однаково треба покаятись і прийняти Христа, як свого особистого Спасителя, і зодягнутись в Його праведність. Тоді відкриється нам свободний вхід в Царство Христове.

Далі читаемо, що не тільки ті, що йдуть широкою дорогою не ввійдуть у Царство Христове, але й ті, що силкуються йти вузькою дорогою, але не щиро й не від цілого серця. Виявляється, що будуть християни, які не будуть готові на прихід Христа. Отже, неготовість чи неприготованість затримає їх і вони не ввійдуть у Царство Христове. Про це читаемо в Євангелії від святого Матвія, розділ 25:10 - 12. Христос прийде, а християни не будуть готові. Друзі мої, чи ви є вже приготовлені до приходу Христового?

Будут також християни неправдиві, щебто, не

то, що цілком неправдиві, такі, як, наприклад, світські люди. Ні, вони ж християни і, як такі, мусить бути іншими, ніж світські люди. Однак, їхня праведність не перевищує праведності книжників і фарисеїв, тому вони й не ввійдуть у Царство Небесне. Наша праведність — це Христова праведність, це праведність, яку Дух Святий творить у нашому серці, а тому вона повинна дорівнювати Христовій праведності, а не бути навіть нижчою від праведності книжників і фарисеїв. А яка ваша праведність, друзі мої: Христова чи фарисейська? Якщо Христова, то вам свободно відкривається вхід у Царство Христове; якщо ж фарисейська, то ви в нього не ввійдете.

В Євангелії від святого Матвія, розділ 7:21 читаемо, "що "не кожен, хто говорить: "Господи, Господи!" увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Отця, що на небі". Отже, є люди, що звуть Бога своїм Отцем, але про волю Його, про виконання її цілком не дбають. Ясно, що вони в небо не попадуть. Бо коли віруюча людина Богоїв не послушна, то це ознака, що вона намарно увірувала, що її віра мертвія, як така, не потрапила збудити любові до Бога. Люди з такою вірою, звичайно, не свідомі і вони можуть молитися, співати, слухати проповіді, але ніколи не задумуються над своїм духовним станом і ніколи не дбають, щоб дійсно виконувати волю Божу. А тому, їхнє життя майже таке, як і світської людини. Чи ви, друзі мої, вважаєте Бога за свого Отця й чи стараєтесь виконувати Його волю? А може ви навіть не знаєте, що є Його воля? То, якщо вас не цікавить воля Божа на землі, то що ви будете робити на небі, де все мусить бути згідне з волею Божою? Там не вільно буде виявляти свавілля. А може ви думаете, що смерть змінить ваш характер? Ні, помиляєтесь. Характер може змінити тільки відродження і до неба треба вже тут приготуватись і волю Божу треба

навчитись уже тут виконувати.

Є віруючі люди, що не витримують спокус. Одного тягне в світ горілка чи пиво, другого тютюн, третього — розпуста, четвертого — видовища і так без кінця. Ось невіруючий батько манить свою віруючу доньку на баль і обіцяє їй купити гарну розкішну суконку. Християнка на баль не хотіла б іти, але гарну суконку хотіла б мати. І спокуса перемогла, донька піддалась. Пішовши на баль, вона покотилася немов би прірву. Вона почала танцювати, а навіть і трохи випила вина. Розігрівшись, вона необачно вийшла надвір і сильно простудилася. Зараз по поверненні додому, вона лягла, щоб ніколи не встати. Коли вона відчула, що буде вмирати, вона просила батька, щоб приніс ту суконку, в якій вона була на балю. Побачивши її, вона скрікнула: "Ось, за цю суконку продала я душу свою!" Друзі мої, за що ви продаєте ваші душі? Які спокуси стоять вам на дорозі в Царство Небесне?

Читаемо також у Євангелії від святого Матвія, розділ 25:24-30, що християнин має працювати для Господа. Хто ж свій талант закопує в землю, є лінівим слугою і буде покараний на рівні з невірним. Одного разу перевізники перевезли на поромі одного пана разом із кіньми і бричкою. Ale той пором був збудований у такому місці, що не надавався для перевозу возів, бо з однієї сторони був занадто високий берег і таку бричку треба було на руках виносити на гору. Отже, перевізники тягнуть бричку вгору, а пан дивиться й стогне, ніби він сам її тягне. Є немало й таких християн, що тільки вдають, що їм діло Боже дороге. Вони над ним стогнуть, а самі й пальця не прикладуть до нього, а жадають, щоб інші все зробили й щоб добре зробили, щоб благословіння було. Ясно, що такі лінівці лукаві не ввійдуть у Царство Христове. Вони про нього нс дбали, вони для нього не працювали, вони на

нього не жертвували, словом, вони його не були, а це означає, що вони його не любили, то вони його й не побачать.

Не ввійдуть у Царство Боже також і ті, що взагалі не роблять жодного добра білянім своїм. Про це ми читаемо в Євангелії від святого Матвія, розділ 25:41-45. Така людина є самолюбна й доля інших її не обходить. "Але ж вони зла че роблять!" — скаже дехто. Служно, але вони також і добра не роблять, а це також гріх. Бог прирівнює віруючих людей до деревини в саду, яка повинна приносити овочі. Деревина, що не приносить овочів, вирубується. Ось хлопчина питає вчителя: "Пане вчителю, чи ви покараете мене за те, що я не зробив?" "Ні" — каже вчитель. "Ну, то я не зробив моїх лекцій!" Чи ж не заслуговує на кару таїй учень? Тим більше заслуговує на кару християнин, що хотів би мати вічне життя в раю, а сам у собі того райського життя немає, що воно є — любов і милосердя.

Ось, як багато є тих різних перешкод, що загороджують вільний вхід у Царство Христове. Але всі ті перешкоди ми можемо самі віддалити через правильне відношення до Нього, дозволяючи Духові Святому відродити нас. А тоді в покорій послуші будемо вірно служити Йому, виконуючи Його святу волю; будемо оберігатись спокус, удосконалюватись у праведності та в учинках милосердя, і щоденно готуватись до Його святого приходу, то так і відкриється нам вільний вхід у Царство Христове.

Нехай Господь Бог усім нам у тому допоможе!
Амінь.

ЯК МОЛИТИСЯ?

Лежить у мене на серці прочитати сьогодні одного вірша з Євангелії від святого Луки, розділ 11, вірш перший, який так бринить: "І сталось, як моливсь Він у місті одному й коли представ, озвався до Нього один з Його учнів: "Господи, навчи нас молитися, як і Іван навчив учнів своїх".

З цих слів ясно бачимо, що учні Христові не вміли так молитися, як Він молився. Хоч вони вміли молитися так, як їхні батьки їх були навчили. Пізніше їх вчили молитися в школі та в синагозі. Отже, молитися так, як молилися батьки, рабіні, книжники й фарисеї, вони вміли, але так як Христос молився, то вони не вміли.

Так воно й сьогодні є. Мільйони людей моляться так само, як і колись учні Ісуса Христа молились, щебто проказують перед Богом ті самі молитви, яких ще з дитинства навчились, але, як би їм прийшлося помолитися так, як Христос молився, або так, як Євангелія вчить, то вони не вміли б так само, як не вміли й учні Христові молитися.

Як же належиться молитися згідно з Євангелією? Передусім, треба молитися своїми власними словами. Читаемо в листі до Филип'ян, розділ 4, вірш 6-й, де говориться так: "Ні про що не турбуйтесь, а в усьому нехай виявляються Богові ваші прохання молитвою й просльбою з дякою". Тож, прошу, зауважте слова: "nehaj vijavljayutsja Bogovi v a shi prohanja". Не чужі прохання, не інших людей, не прохання навіть святих людей, а ваші. Бог прагне чути не тільки ваш голос, яким ви декламуєте чужі прохання, але Бог прагне

чuti вашу душу, ваш розум, ваше серце. Він хоче, щоб ви виявили свої потреби, свої бажання і то своїми словами. Молитва, яку ви знайдете в молитовнику, може бути надзвичайно гарна, дуже змістовна, але вона буде чужа. Вона не містить у собі якраз власне вашої потреби, не виявляє вашого бажання. Так як для тата ѹ для мами далеко миліше лепетання їхньої дитини, яка власними словами щось від них просить, ніж коли б та дитина продекламувала їм гарного вірша. Бо з декламації батьки чують лише голос дитини, але про її потреби і бажання довідатися не можуть.

Ось беруть до війська неписьменного юнака. Батьки просять зо слізми: "Сину, напиши до нас хоч одного листа на місяць". Син є розчулені обіцяє. Але на ділі це виявляється доволі трудним. Бо коли б він сам умів писати, то сів би і написав би, що було б на серці й годі. А так ходи, проси товаришів. А вони не хотять чужих листів писати, бо не цікаво. А часами й насліхуються з найциріших почувань сина до мами. Аж ось він попадає до одного офіцера за денщика. У того офіцера він знайшов у шуфляді бюрка багатенно листів. Як близькавка майнула думка, щоб попросити трохи тих листів, тоді без клопоту було б що посылати батькам. Не довго застановлюючись, він іде до офіцера, вяснює йому свою потребу і просить у нього тих готових листів. Можете собі уявити, як сміяється той офіцер і яким зніяковілим і збентеженимчувся наш бідний солдат. Накінець, офіцер заспокоївся, зрозумів трагедію неписьменного юнака і вяснив йому, що чужі листи не зможуть задоволити його батьків, бо в них нема ніякої згадки про нього, їхнього сина, про його життя-буття, про його переживання й думки.

Отак воно і з чужими молитвами. Вони можуть бути без порівняння кращі, ніж наші власні, але в них нема нічого про нас. А тому Слово Боже навчає: "нехай виявляються Богові ваші

прохання". Бог не бажає, щоб ми повторювали Йому молитви Григорія Богослова, Івана Золотоустого, Єфрема Сіриянина чи інших. Їхні молитви були добре для них і коли вони самі молилися, то Богові було любо їх слухати. Але ми маємо свої бажання виявляти Богові.

Далі — молитися треба без зайвих слів, про що читаемо в Євангелії святого Матвія, розділ 6: 7-8 так: "А як молитесь, то не проказуйте ви зайвого, як ті погани, — бо думають, ніби вони будуть вислухані за свое многомовство. Отож, не вподобляйтесь їм".

Дивне розуміння витворилося в людей; їм відається, що Бог любується їхнім шептанням молитовних слів. У Польщі перед війною в різних урядах були написи: "залагодь свою справу й відходь". При залагоджуванні справи вимагалося говорити коротко й речево. Всілякі проосьби вимагалося писати коротко. Чому це все? — А тому, щоб урядовцям не забирати зайвого часу балакання ѹ не затримувати праці та не перешкоджувати іншим інтересантам. Англійський драматург Шекспір сказав був так: "Хто мудрій і говорить мало, з тим я готовий розмовляти". І це досвідчення мав не тільки Шекспір. Кожен із нас готовий просто втікати від людей, які забагато говорять. Я сам одного разу мав сусіда, який міг годинами сидіти і без перерви говорити і майже кожен раз те саме. Кілька разів я змарнував цілі години, слухаючи його, а потім я перестав його слухати. Він прийде й говорити, а я роблю своє діло, не звертаючи на нього найменшої уваги.

Так само й Бог не бажає цілої хмари молитовних слів. Бог навіть зайвих слів не хоче. Наші молитви мають бути короткі й речеві. Треба в молитвах висловлювати тільки те, чого ми справді бажаємо й словами тільки такими, які у виста-чальній мірі виявляють Богові наші бажання.

Далі читаемо в першому листі святого апостола

тола Павла до Коринтян (14: 14), що треба молитися духом і розумом. Що це означає? — Молитися Духом, ще означає, що в молитві мають прийняти уділ не лише наші уста, але й наш внутрішній чоловік, наше серце, наши почування. Латинське прислів'я каже: “Якщо серце не молиться, надаремно працює язик”. Або є ще й така думка: “Бог часомчує молитву серця і без слів, але ніколи нечує молитви без участі серця”. Отже, до Бога має пориватись передусім наше серце, наш дух, уста ж мають лише висловити те, чого бажає наш дух. Був випадок, що одній бідній, але віруючій жінці треба було відрізати ногу. Її поклали на операційний стіл, дали наркозу й нараз почули, що та жінка щось говорить. Прислушались, а вона цілком виразно і розумно молиться: “Господи, Ти знаєш, що я бідна і мушу працювати, а тому не можу обйтись без ноги. Тож не дозволь лікарям відрізати мою ногу. Дай їм, о, Господи, можливість знайти інший спосіб, щоб вилікувати мою ногу”. Жінка була під наркозою, отже була в несвідомості, ясно, що тут уже молився її дух. Почувши цю незвичайну молитву, головний лікар рішив відкласти операцію і попробувати ще один засіб лікування, який йому прийшов на гадку власне під час молитви жінки. І той засіб виявився добрим і нога скоро почала гойтись. Щасливий той, хто духом живим і серцем щирим шукає Бога.

Однак, у молитві мусить приймати уділ і наш розум. Він мусить оформлювати думки духа, і почуття серця, контролювати їх і тоді вже пропускати на язик. Така молитва, яка виходить із серця й проходить в уста через розум є і сердечна і розумна. Навіть людей порушує така молитва і Господь її з приємністю слухає.

Далі Христос навчає, що найкраща та молитва, коли людина молиться на самоті. Це й зрозуміло. На самоті з Богом ми можемо визнати Йому всі наші гріхи, з риданням благати прощення,

і ніхто не буде гіршитись. Є в нас також потреби, які свідки ще завжди належно могли б зрозуміти і могли б висміяти нас чи навіть зневажити. Але Бог не висміє і не зневажить. Він знає добре наші потреби. Молитва на самоті є також звичайно щирою молитвою. Є не мало людей, що прилюдно моляться, а на самоті — ні. Це лицемірство. Одного разу двох жідів, подорожуючих гандлярів, попросились на нічліг у чужому селі. Господар охоче прийняв їх, накормив і постелив їм у кімнаті, в якій ніхто більше не спав. Ця готовість господаря збудила певне підозріння в старшого жида, чи часом господар не думає їх обікрасти. А тому, він запропонував молодшому, свому синові, не спати до півночі, а пізніше збудити його, щоб так всю ніч бути на сторожі. Але молодий жід поглянув через дірку від ключа в дверях, що господар, закінчивши все, став на коліна й почав молитись, і сам ліг спокійно спати. Він був певний, що чоловік із злочинними замірами не буде молитись на самоті. Навіть у практичному житті ми любимо часом поговорити де з ким на самоті. Так і з Богом нашим, ми, діти Його, любимо мати спільність без свідків.

Однак, є й такі випадки, що треба молитися і прилюдно. Наприклад, коли ми сходимось як церква, як громада віруючих, дітей Божих, тоді з тромадою ми маємо молитись однодушно, про що читаемо в Діях святих Апостолів, розділ 4: 24. Одна свічка світить, але десять свічок світять значно краще. Одне поліно якось там блимає по-маленьку, але багато дров горять весело й сильно. Так і однодушна молитва цілої громади немов великий костер підноситься до Бога, пориваючи з собою й душі та інших.

В молитві належиться бути наполегливим, чи навіть, до певної міри, впертим. Сам Спаситель навчав: “стукайте й відчинять вам”. Отже, як довго належиться стукати? — Ясно, аж поки відчинянь. Цим Христос дав до зрозуміння, що про од-

ну й ту саму річ належиться молитися так довго, аж поки отримаємо прощене. Тоді треба подякувати Господеві й не просити більше про те, що вже отримали. Наприклад, ми просимо за якусь душу, щоб вона навернулась до Бога і вона, за деякий час, навернулась. Тож не розумно було б і далі благати Бога, щоб Він навернув ту саму навернену душу. Або ми молимось, щоб Бог уздоровив нас і ось ми вже здорові. Чи ж не ясно, що безглуздям було б далі просити уздоровлення. Навпаки, тепер треба дякувати за уздоровлення і просити Бога охороняти нас у майбутньому.

Ми розуміємо, що в цій одній проповіді наука про молитву далеко ще не вичерпана, але й цих кілька вказівок дають нам уже певні розуміння, як належить молитися згідно з науковою Євангелією святої.

Нехай же Господь дасть нашим любим слухачам Своє духовне світло, щоб ми цю правду про молитву збагнули докладно. Тож відтепер будемо молитися власними словами, виявлючи Богові наші бажання. Але будемо молитися без зайвих слів, не як погани, а коротко і речово, висловлюючи тільки те, чого ми справді потребуємо, бажаємо та відчуваємо. Будемо молитися духом, цебто від серця, будемо молитися і розумом. Будемо молитись на самоті, але також і між людьми. Будемо молитись про ту саму річ лише так довго, поки Господь відповість нам і ми отримаємо її. Тоді дякуймо Господеві.

Нехай Господь милосердний усім допоможе навчитись правдиво молитись. Амінь.

ЯК МОЛИТИСЯ

Вельмишановні радіослухачі!

Сьогодні лежить у мене на серці говорити на тему: “Як молитися?” Бо ж коли учні Христові просили Господа свого навчити їх молитися, то це означає, що молитва не така то проста річ і щоб уміти молитися, то не вистачить вивчити молитву напам’ять із молитовника. Є люди, що завжди шепочуть молитви напам’ять або із книжки, але вони ніколи не моляться. Вони лише деклямують або читають чужі молитви, але своєї молитви вони не мають. У їхніх молитвах приймають удеї тільки пам’ять і язик, але їхній розум і серце мовчить.

Тож, як саме належиться молитися, щоб наша молитва була Богові приемна і щоб Він її вислухав і відповів? Читаемо в першому листі Петра, розділ 3: 12 такі слова: “Бо очі Господні на пра-ведних, а уші Його — на їхні прохання”... Отже, дитя Боже, коли стає на молитву, то насамперед усвідомлює собі, що Бог її слухає, цебто, що уші Господа скеровані до її прохання. Кожен промо-вець добре знає, що тільки тоді він має надхнення говорити, як е кому слухати. Не можна добре говорити до стін, до порожніх лавок і до каменя, навіть коли б він і мав людську подобу. Але коли ми маємо перед собою живого й розумного слухача, який пильно слухає нас і його очі виявляють зацікавлення нашим оповіданням, тоді є охота говорити. Те саме і з молитвою. Коли ми знаємо, що Бог нас слухає, тоді хочеться Йому все розказати; відкрити перед Ним своє серце, каятися, просити, дякувати, славити Його, словом — говорити те, що в нас у ту хвилину є на серці. Одного разу на кораблі сталася така пригода: один невіруючий, проходячись по пок-

ладі, зауважив бідну жінку-емігрантку, яка сидячи спала, а обидві її руки були відкриті. Він рішився пожартувати над нею й поклав їй в обидві руки по одному помаранчеві й сам пішов далі. Йдучи назад, він побачив, як та жінка з особливою насолодою їсть помаранча.

“Видно, вам смакують помаранчі” — зауважив він. — “Навіть дуже” — відповіла жінка. — “Уявіть собі, я захворіла на морську недугу і не могла нічого їсти. Мені дуже захотілось помаранча, але в загальній ідалні їх не дають, а купити не маю защо. Ось я вирішила відкрити свою потребу Небесному Отцю, бо ж Він такий добрий, що слухає мої біdnі молитви. Після молитви я заснула, а коли проснулась, то в руках у мене з’явилось дві помаранчі. О, я так вдячна Господеві, що Він слухає і виконує наші молитви!”

Невіруючий зо здивованням зрозумів, що він стався несвідомим знаряддям у Божих руках для виповнення потреби бідної жінки, що надіялася на Бога і знала, що Він вислуховує її молитви. Через той випадок невіруючий мужчина почав вірити в живого Бога, який має й уші й руки відкриті для синів людських, що надіються на Нього.

О, так, коли людина свідома, що Бог її слухає, то не буде декламувати Йому хмару слів, що не мають нічого спільного з нашою потребою, а скаже тільки те, що дійсно лежить у неї на серці.

Друге, без чого молитва не має ніякого значення, це — віра наша. Читаемо в Євангелії від святого Матвія, розділ 21: 22 такі слова: “І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите”. Уявіть собі, що ви знали б людські серця й думки. І ось, ви побачили б, що до вас іде людина просити грошової допомоги. Але та людина приблизно так про вас думає: “Я знаю, що то перший скіптар і дістали від нього щось трудніше, ніж з каменя води. Власне, я не хотів би його й знати, а не то, що просити в нього, але біда заставляє, ю муїшу попробувати. Може як-

раз перевернеться цього разу в нього в серці — і дастъ. А не дастъ, то нехай він від них і загине”. Скажіть, була б у вас охота допомогти людині, яка про вас подібно думає?

Коли люди нам не вірять і це нас ображає, то тим більше це ображає Бога, про Якого не можна навіть ні на одну мить допустити, що Він несправедливий, безсердечний і скупий на ласку.

Віра — це крила нашої молитви, на яких вона підноситься до Бога і це, одночасно, наші духовні руки, які беруть дароване від Господа. В одного проповідника в Америці був приятель, що називався Лінк Браун, що вирізнявся побожністю й силою молитов. Одного разу в проповідника захворіла донька так сильно, що лікарі втратили надію на видужання. Тоді проповідник послав телеграму до свого друга Брауна з проханням молитись за його доньку. Браун з жінкою взяли телеграму, замкнулись у кімнаті, розгорнули її перед обличчям Господнім і молились до того часу, поки не отримали переконання, що молитва їхня почула.

На другий день Браун зустрів пресвітера своєї церкви, який сказав: “Брате Браун, я отримав сумну вістку, що донька нашого спільногого приятеля померла; ось телеграма!” Браун спокійно взяв телеграму і пішов додому. Він знову пішов із своєю дружиною до кімнати і знову розгорнули перед Господом цю другу телеграму й молились у страшному змаганні духа. Після довгого змагання Браун, накінець, був переконаний, що з цією телеграмою щось не в порядку, бо Господь дав йому впевненість, що донька проповідника жива й видужує.

Виявилось, що хтось із домашніх, почувши виrok лікарів, що дівчина незабаром помере, повірив у це і послав телеграму згаданому пресвітерові, що вона вже померла, маючи певність, що вона таки дійсно помере, поки телеграма досягне призначення.

Але не такий був Браун. Він скоріше не повірив очевидній телеграмі, ніж мав упасті в сумнів у Боже упевнення, яке отримав у молитві. Якої то віри треба, щоб не захистатись у такому випадку? Той чоловік повірив наперекір усім очевидностям і Господь не посorомив його. Отже, молитва з такою вірою чинить чуда, перемагає світ, відганяє сатану і нищить гріх. Хто з такою вірою молиться, той отримує те, що просить.

Далі, читаємо в Діях Апостолів, розділ 12:5, що треба молитись горливо, цебто не лінуватись у молитві. Був випадок, що один місіонер у Швеції, ідучи потягом, дав своїй сусідці брошурку духовного змісту. Вона глянула на брошурку й, чемно її звертаючи, сказала: "Я невіруюча й ця брошура нічого мені не допоможе". Але місіонер вірив у силу молитви і сказав: "То може ви мені дозволите молитись за вас, щоб Господь учинив вас віруючою?" Дівчина засміялась і відповіла: "О, це я вам дозволяю! Адже ж мені ваша молитва не зашкодить. Але, щоб вона мене зробила віруючою, то шкода надії". — "Це вже буде моя втрата", — сказав проповідник. "Однак, я ще одне осмілююсь попросити у вас. Ось вам моя адреса і коли Господь вас наверне, повідомте мене про це". "О, я охочо про це повідомлю, обіцяю це вчинити, якщо дійсно таке чудо з мною станеться, — я з приємністю напишу вам".

На цьому розмова їх закінчилася, бо місіонер мусів висідати на найближчій станції, а невіруюча його співподорожня поїхала далі.

Минуло після того вісім років, на протязі яких місіонер кожен день по кілька разів засилав до Бога свої благальні молитви за ту невіруючу душу. Аж по восьми роках він, нараз, отримує листа, який починався так: "Дорогий у Господі Братьє! Смію тепер так вас назвати. Різноманітними й тяжкими дорогами провадив мене ваш і тепер мій Господь (бо тяжкі дороги безбожника), але тепер я вже вірю в Бога. Більше того, я вірю,

що Він мене врятував, простирав, прийняв, як ту блудну доньку. Лише тепер я знайшла зміст і мету життя, і тепер у Його обіймах знайшла спокій бідна душа моя..."

Місіонер читав того листа й плакав з радості, що Господь вірний у Своїх обітницях. Однак, як бачимо, що й місіонер той виявив не абику горливість. Аджеж він мусів молитися вісім довгих років, щоб отримати відповідь на свою молитву. Але, власне, такі молитви досягають мету.

Є ще така правда Ісуса Христа, що належиться молитися невідступно, цебто докучаючи Богові. Читаемо про це в Євангелії від святого Луки, розділ 11: 8. Ті, що не моляться, оправдуються тим, що вони, мовляв, не хочуть докучати Богові. А тут Господь Сам радить, що маємо доМагатися так довго, аж поки не отримаємо прошеного. Відомий опікун сиріт Джордж Мюллер був також великим борцем за рятунок грішних душ. Але не покладався він на свої сили, а тільки на Божу допомогу. Він мав звичку записувати те, про що він починав молитися й віднотовував те, на що отримував відповідь. Одного разу записав імення свого неспасеного друга й від того часу не переставав молитись за нього. Проминуло 50 років і великий змагун молитви — Мюллер помер, а його друг так і не навернувся. Здавалось, що щя молитва Мюллера була надаремна, Бог її так і не вислухав. Але не так. Через рік після смерті Мюллера його приятель таки навернувся і Господь у небесах у вінеч Свого вірного слуги вправив ще одну зірку, як нагороду й за цю душу. О, тільки сильні, віддані Богові й вірні душі, здібні на такі подвиги! Подумайте тільки, молитися 50 років за одну душу та не бачити жодних ознак хоч би наближення її до Бога й не знемогтись і не залишити молитись, це великий змаг віри. Отака невідступна молитва, звичайно, добивається свого.

Однак, не всі такі сильні духовно, як Мюллер

і не на всі молитви Господь дасть відповідь. Були будуть молитви в устах найвірніших слуг Божих, яких Господь не виконував, бо вони не згідні з волею Божою. У таких випадках Спаситель радить не падати духом, як читаемо про це в Євангелії від святого Луки, розділ 18: 1. І дійсно, чого падати духом, краще перевірити себе й свою просьбу, чи згідна вона з волею Божою? Якщо так, молитись далі, якщо ж ні, залишити молитись про річ, якої нам Бог дати не може.

Наприклад, був один такий безувір, що, нараз, прийшло йому до голови молитись про таку мудрість, яку мав Соломон. І не подумав він про те, що написано, що такого, як Соломон, не було й не буде, а тому Бог не міг іти проти власного слова. Не отримуючи ж Соломонової мудrosti цей безувір почав сваритися з Богом і зневажати Його, шажучи: "Господи, чи Ти совісти не маєш? Я Тебе стільки прошу Соломонової мудrosti, а Ти не даеш!"

Далеко мудрішою від нього була одна дівчина, яка також вірила, що Бог відповідає на молитви. Але одного разу і їй трапилося просити в Бога про одну річ і пройшло багато часу, а Бог не відповідав. Дівчина продумала добре справу і переконалась, що їй про те молитись не треба та й перестала. А її сестра, хоч також віруюча, але хотіла трохи докорити своїй, як їй видалось, зарозумілій сестриці й вона сказала: "Ось, ти казала, що Господь завжди тобі відповідає на молитви. А тепер, бачиш, Бог не відповів?" "Якто не відповів?" — здивовано запитала дівчина. "А що ж Він тобі сказав?" — спіталася та. — "Сказав: Не треба!" І слушно. Дитина розсудила правильно.

Коли б Господь відповідав на всі людські прохання і молитви, то світ давно вже обернувся б у пекло. Навіть молитви віруючих людей і молитви, видавалося б, згідні з волею Божою, не можуть бути всі виконані. Наприклад, молитви про здоров'я і видужання. Коли б усіх їх Гос-

подь вислуховував, то ніколи ніхто з віруючих не хворів би і не вмирав би. А це не є можливим. Також молитви про навернення людей до Бога. Коли б усі були вислухані, то давно вже весь світ був би навернений. Бо ж цього всі віруючі бажають і Сам Бог хоче, щоб усі люди спаслись і прийшли до пізнання правди. Однак, є тисячі випадків, що це чомусь неможливе. Є такі закаменілі серця, що їх нічого порушити не може, навіть співчуття Самого Бога. Тому Господь, Який знає всі таємниці, вислуховує й виконує тільки ті молитви, які згідні з Його волею і з Його вищим Розумом.

Тож будемо молитися зо свідомістю, що Бог нас слухає і будемо вірити, що Він учинить те, що ми просимо. Молитись будемо з серцем, горливо і невідступно, аж до перемоги. Буває, що Божий час не відповідає нашому, а тому треба нам довго чекати, однак відповідь прийде своєчасно. Коли ж у нас нема ясного переконання, що наша молитва слухана, передвірмо її на підставі слова Божого, і коли вона виявиться незгідною з волею Божою, залишімо її. Так молячись, будемо мати радість бачити плоди наших молитов і будемо мати за що сердечно дякувати Господеві.

Нехай Сам Господь навчить нас молитися належно і нехай буде прославлене Його святе Імення. Амінь.

СТИКІСТЬ У ВІРІ

Дорогі радіослухачі!

У 1 Кор. 16: 13 написані такі слова: "Пильнуйте, стійте у вірі, будьте мужні, будьте міцні".

Кожний священик чи пастор вимагає від своїх вірних, щоб вони стояли у вірі, яку він їм проповідує. Вимагав цього, як бачимо з прочитаного тексту Слова Божого, і апостол Павло від тодішніх християн. І це слушно, бо кожна річ поки стоїть, то стоїть, а коли зачне хилитися, то впаде. Навіть Сам Господь не любить тих, що хитаються у вірі, бо таке хитання веде до загибелі (Євр. 10: 38-39).

Але, що то означає "стояти у вірі", то, напевно, більшість духовних самі добре не знають і вони часто під цим розуміють своє віровизнання, цебто свою релігію, тоді, як у дійсності, від віровизнання до віри так далеко, як від землі до неба. Можна мати навіть найкраще віровизнання, а не мати й крихітки віри, і навпаки, можна мати й погане віровизнання, а мати добру віру. Сьогодні можна зустрінути тисячі таких релігійних атеїстів, які хоч ревно відвідують свої церкви й навіть виконують церковні приписи, але справді не мають ніякої віри.

Отже, щоб устояти в вірі, треба передусім мати віру. Бо ось ми читаемо в Марка 4: 40, що учні Христові не мали віри тоді, коли віровизнання вони мали добре. Те саме читаемо про юдеїв, які також мали добре віровизнання, але не мали віри (Ів. 5: 44-47; 8: 45). Натомість римський сотник, як поганин, мав недобре віровизнання, але зате мав добру й велику віру (Мат. 8: 10). Також хананейська жінка, яка була поганкою, рівно ж

не мала доброго віровизнання, але віру мала велику й сильну (Мат. 15: 28). Отже, хто дійсно має віру, той повинен у ній стояти, хто ж не має віри, тому й стояти нема в чому.

Треба також знати свою віру, мати в ній якесь досвідчення. Бо ж як написано в 2 Тим. 3: 8, є люди, які є "неуками, щодо віри". Вони гордяться своїм віровизнанням, уважають його за найкраще зо всіх, а в дійсності вони самі нічогісенько не знають про своє власне віровизнання.

Я сам мав такий випадок: на одному великому евангелізаційному зібранні один чоловік зухвало мене запитав: "А чому то ви не хреститесь рукою?" Він думав, що ось зловив мене і я не зможу йому дати відповіді. Я ж, бачучи його задиркуватий та самовпевнений вигляд, сказав йому: "Добре, я вам це поясню, але перед тим я вас запитаю: "Чому ви хреститесь рукою?" Лице його сильно почервоніло і він безпомічно, озираючись туди й сюди, шукав, очевидно, підмоги у своїх співвизнавців. Але вони тільки сміялися та приказували: "А що, попався? Ну, відповідай тепер, нехай ми всі довідаємося, чому ми хрестилися рукою?" Накінець він збентежено сказав: "Не знаю!"

Още й є трагедія мільйонів так званих християн, що вони цілком не тімущі у вірі й не знають навіть значення тих проявів культу, які самі щоденно практикують. То якже стоятимуть вони в такій вірі, якої вони не знають? А віруючі ж мусять знати, в Кого вони вірують (2 Тим. 1:12); Кому вони вірують (Дії 27: 23-25); в що вони вірують (Дії 16: 31, 1 Ів. 5: 13); як вони вірують (Дії 8: 37); для чого вони вірують (Івана 20: 31) і на якій підставі вони вірують (Рим. 10: 17). Коли віруюча людина на цих кілька основних питань не може дати ясної відповіді, то вона своєї віри не знає, вона є "неуком щодо віри".

Маючи ж віру і знаючи її, треба будуватися в ній, як написано в Еф. 4: 29 = Юд. 1: 20. Віра

має надавати людині напрямок у життю й формувати саме життя. Християнське життя — це є та будівля віри. Яке твоє життя, така й твоя віра. Нехай ніхто не хвалиться правдивістю своєї віри, якщо їхнє життя не є правдиве. Мільйони хвальяться правдивістю своєї віри, а подивившися на їхнє життя й нічого з прикмет віри не видно; ніякої будівлі віри нема. Може дехто має хоч фундаменти, але їхня віра нічого на них не збудувала. Є й такі, що хвальяться, що вони у вірі не падають, а справді там нема й чому падати, бо там навіть ще й фундаменти не заложені. У євреїв був збудований величний храм. Він довше стояв, ніж їхнє духовне життя. Але коли їхнє духовне життя остаточно впало, то впав і їхній храм. Зовнішня релігійність не має для Бога ніякого сенсу.

Щоб стояти твердо у вірі, треба глибоко запустити коріння в ґрунт Господнього Слова (Кол. 1:23). Добре закорінене й утверджене дерево витримує найбільші бурі, навіть стоячи одинцем десь на полі, а мало утверджена деревина падає навіть у лісі, оточена іншими деревами. Так і правдиво віруюча людина не заломиться й не впаде навіть у бурях найстрашніших переживань.

Бувають люди з досить сильною вірою, а проте падають. Чому? Вони не мають здорової віри, як повинно бути за словом Божим (Тит. 1: 13). Вони вірять шептухам, ворожкам, чародіям; вірять в амулети та фетиши (Амулет — якась річ з таємничими написами і знаками, яка охороняє від недуг і нещастя. Фетиш — божок, обожуваний предмет). Вірять зайцям, котам, жінкам з порожніми відрами, що, ніби, буде зло, якщо вони дорогу перейдуть. Вірять у числа, що 13 число є нещасливе, і що певні дні є нещасливі. Навіть у самій релігії в них більше забобону, ніж віри. Вони з нечистою силою, яка є духовною, пробують боротися матеріальними засобами. Сатану вони виганяють святою водою та хрестом, дерев'яним чи металевим, або й рукою накресле-

ним. Але таке марновірство допроваджує нераз до страшних речей.

Ось марновірці палять святого Яна Гуса, чеського реформатора, а старенька побожна бабуля й собі в'язочку дров несе і, з молитвою на устах, підкладає на костер, щоб краще спалити того “проклятого еретика”. Отже, та бабуля безперечно побожна, але то забобонна побожність. Бо як правдива Христова віра може містити в собі почутия ненависті й спрагу мученичої смерті для іншої людини? Таке щось може зміститись тільки у марновірстві. Це не здорова віра й люди в ній встояти не можуть; вона спричинює нераз велики нещастя, не тільки духовні, але й фізичні та матеріальні.

Ось грім запалює хату й такі марновірці не гасять “Божого вогню” й так згоряє все село. То знов у родині захворіла дитина. Шептуха порадила зловити живого бузька й вирвати йому з крил по перу та підкурити ними хвору дитину. Коли ж бузька зловили й почали рвати пера, це йому не сподобалося і він з усієї сили дзьобнув око здоровій дитині, що притглядалася цій операції. Дитина із страшим криком упала на землю, а батько з переляку випустив бузька, але бажані пера були вже вирвані. Хворі дитя підкурили, але нічого не помогло, а друга дитина, що не була перед тим хворою, лишилася без ока. Ось до таких наслідків приводить нездорова віра. Тому, стояти в вірі можуть і повинні тільки люди із здоровою вірою.

Щоб віра була міцною, вона мусить мати певні вправи, щебто мусить бути чинною. Правдива віра є чинна любов'ю (Гал. 5: 6). Віра ж без учників — мертві, а людина з мертвовою вірою не може стояти. Стоять у вірі тільки люди з діяльнією живою вірою, доброчинці в вірі, люди повні діл любові. Якщо ти думаєш, друже, що твоя віра добра і ти в ній стоїш, то подумай, на які чини вона тебе побуджує? Чи можна ті твої чини

закваліфікувати як овоч Христової любові? Якщо так, то ти стоїш у вірі, а якщо ні, то ти лежиш у злі разом зо своєю вірою.

Здавалося б, що правдива віра повинна мати тільки друзів, але так не є, більшість людей є ворогами правої віри й вона мусить з ними боротися. І Святе Писання навіть закликає віруючих до боротьби за віру в Євангелію (Філ. 1:27). Але "віра у віру з гармат не стріляє", як висловився наш письменник В. Короленко. І тому можна з певністю сказати, що там, де провадяться релігійні війни, там не тільки віри, але й релігії нема. Віру не можна прищепити насилиям, кулями чи зброєю. Цими способами віра, звичайно, нищиться, але не обороняється. Правдива віра бореться засобами моральними та духовними: любов'ю, терпеливістю, переконуванням і виясненням Слова Божого. Хто цими засобами бореться, той стоїть у вірі та є добрым вояком Христовим.

І справжній християнин стоятиме у вірі аж до смерти, як написано в Євр. 11: 13.

В стародавніх часах, коли ще існувала римська імперія, а її границі охороняли легіони, стався один такий випадок. Кесар видав розпорядження очистити легіони від християн, яких змушували відрікатися від Христа, або в іншому разі, казнили. Це діялось зимою й один з легіонів на півночі імперії кватирувався в місті над якимось озером. Озеро замерзло. В загаданому легіоні знайшлося сорок християн. Отже, коли вони не виявили бажання відректися від свого Спасителя, їх посадили до в'язниці, продержали сім днів без їжі, а на восьмий роздягнули їх цілком і поставили на льоду озера. На березі тимчасом насмажили великий котел м'яса, запах якого вітерець ніс до засуджених та дратував їхні апетити, що так нестерпно докучали ім після семиденного голодування. Приготовили також одежду і заявили засудженим, що той, хто прийде до котла з їжею, тим самим підтвердить своє відречення від

Христа й отримає прощення. Він буде одягнений і накормлений. Хто ж відмовиться, той загине на льоду.

Сорок мучеників схилили коліна на льоду й гаряче молились: "Господи, нас сорок борців стоїмо ось тут перед Твоїм обличчям. Ми змагаємося у смертельному бою за Твою євангельську віру. Господи, зміцни ж нас силою Твоєю і допоможи встояти. Просимо особливо, щоб до кінця нас позосталося сорок!"

Коли вони встали, один, немов на глум, з опущеною головою, пішов до котла. Старшина виконала свою обітницю, але вояки зустріли його свистом і глузуванням. Та, нараз, сталося щось непередбачене. Сам начальник легіону, людина чесна і в душі побожна, здав команду легіоном своєму заступникові, роздягнувшись цілком так само, як і тамті осуджені й пішов на лід до мучеників. Прийшовши до них, він промовив: "Браття мої, я давно вже придивляюся до вашого життя. Я бачу, що ви інші люди, ніж усі. У вас є духовна сила, у вас жива віра, а тому й ваш Бог мусить бути живий. Я вірю у вашого Бога, моліться, щоб Він прийняв мене разом з вами. Я не хочу заставатися, коли вмирають найкращі люди з моого легіону!"

Знов полились гарячі молитви за спасіння нової душі й сердечна подяка Богові за вислухання попередньої молитви, щоб число їхнє не зменшилося. Минуло ще пару тяжких годин замерзання й на льоду озера лежало сорок трупів, а їхні душі полинули в небеса до свого небесного Вождя по нагороду. Вони встояли до кінця й померли у вірі.

Ось так виглядає стійкість у вірі, стійкість усе життя аж до смерти і то, часом, мученичої. Чи готовий ти, християнине, на це? Переглянь своє життя від самого початку й перевір, чи маеш ти взагалі хоч маленьку віру, чи може тільки саме порожнє віровизнання? Чи знаєш ти свою віру

і чи в ній ти будуєшся? Чи може як ти почав колись у дитинстві, то так і залишився несвідомою дитиною у вірі? Чи ти вкорінівся в вірі чи тільки в релігії, і чи ти перебуваєш у ній повсякчасно, не дивлячись на бурі тяжких досвідчень і переслідувань? Чи твоя віра є здорована чи хвора забобонами і чи діє вона постійно тільки любов'ю чи може фанатичною нетерпимістю? Чи бореться твоя віра проти духовного зла зброєю Святого Духа чи може засобами інквізіції?

Отже, якщо твоя віра має всі повижчі євангельські ознаки і ти готовий навіть померти у вірі, то ти стоїш у ній і з Божою допомогою, встоїш до кінця. Якщо ж тих прикмет віри в тебе нема, то й хвалитись тобі нема чим. Ти лежиш тоді в болоті гріха разом з твоєю релігією й сам ніколи не встанеш. Благай Господа і Спасителя твого, щоб Він підняв тебе. Бо Він єдиний може поставити тебе на ноги віри та укріпити духовно так, що зможеш все перебороти і встояти у вірі аж до кінця. Бог нехай усім в тому допоможе.

ЧОМУ ТРЕБА БУТИ СВЯТИМ?

Шановні радіослухачі!

Бажання моого серця сказати дещо сьогодні на тему: "Чому треба бути святым?"

Проблема святости є не тільки цілком занедбана в сучасному християнстві, а навіть висміювана та переслідувана. Але, мимо того, ми мусимо з цілою рішучістю підкорислити, що християни мусять бути святыми, бо інакше вони не матимуть права й називатися християнами. Ось, в слові Божому сказано, що "Бог вибрав нас у Христі перш заłożення світу, щоб були ми перед Ним святі й непорочні" ... (Ефес. 1: 4).

Ці слова показують, що в Божому пляні споконвіку стоить, що ті, хто в Христі, цебто правдиві християни, мають бути святі; а тому ясно, що несвятих християн не може бути. Правда, кожне християнське віровизнання хвалиться, що воно має святих, але ті святі — то одиниці в масі візантіїв даного віровизнання і вони не становлять християнства. Християнство — це оті несвяті маси, що живуть точнісенько так само, як і погани й безбожники. А такого християнства в плані Божому не було. Значить, таке християнство не є "в Христі", а тому воно не є християнством. Ось ап. Петро пише: "Але ви — вибраний рід, священство царське, народ святий" ... (1 Пет. 2:9). Звернім увагу, що апостол не каже: "одиниці святі", або "дехто з вас святі", а каже: "народ святий". Отже, всі християни, ціле християнське суспільство, цілі громади, увесь християнський народ — святий. Інакше й бути не мо-

же, бо то був би недопустимий абсурд, припустити навіть, що християни могли б бути й не святі. Адже ж Сам Христос святий, Його наука свята, Його Дух святий і, нараз ті, які повірили Христовій науці, прийняли Христа в своє серце й сповнилися Його Духа, виявляються не святі. Яким чином? Чи ж не ясно, що тут щось не в порядку з такими християнами? Бо це ж неможливе, щоб свята наука Божого Сина та спільність зо святым Божественным Вчителем і словення Його Святым Духом, не освятили людини. Тому нема сумніву, що всі ті мільйони так званих несвятих християн, не мали ніколи нічого спільногого ні з Христом, ні з Його наукою і ні з Його Духом, інакше кажучи, вони нічого Христового в собі не мають, а тому й християнами вони не є.

Ця правда дуже часто і дуже виразно підкреслюється в усьому Святому Писанні, але ми звернемо увагу на кілька текстів, які вказують на те, чому християни мусять бути святыми? Ось, в 1 Петра 1: 14-16 читаємо такі слова: "Як діти слухняні, че застосовуйтеся до попередніх пожадливостей вашого невідання, але за Святым, що покликав Він вас, будьте й самі ви святі в усім вашім поводженні, бо написано: "Будьте святі, — Я бо святий".

Оце й є головна причина, чому треба бути святыми. Християни в наведеному тексті названі "слухняними дітьми", розуміється, Божими дітьми. Отож, діти завжди подібні до своїх батьків, тому й Божі діти мусять також бути подібні до свого Батька, а Він — святий. З усього ясно, що й діти мусять бути святі. Таких тільки Бог вибирає й покликує до Себе та їм наказує: "Будьте святі, — Я бо святий". Бог не бажає мати спільноти з несвятыми, на них Він гнівається (Римл. 1: 18, Ефес. 2: 3; 5: 6), і їх соромиться (Марка 8: 38; Євр. 2: 11).

Написано також: "Бо це воля Божа, — освячення ваше" (1 Сол. 4: 3). Воля, це є бажання і

пожадання. Отже, Бог хоче і жадає, щоб християни були святі. Тому, якщо християни не дбають про освячення, вони йдуть проти волі Божої і, таким чином, стають Божими противниками, дітьми гніву, що готовлять собі кару. І чи ж може людина називатися християнином, противитись Богові, не дбаючи про своє освячення? Це було б доказом, що така людина не є християнином, а звичайним грішником, що служить дияволові, а не Богові. Коли ж християнин хоче бути правдивим християнином, виконавцем волі Божої, він мусить бути святым.

Слово Боже також навчає, що християни є Божим храмом. Читаемо про ще так: "Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храма, того знівічить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви" (1 Кор. 3: 16-17). Отже, християнин — це Божий храм, в якому пробуває Дух Святий. Бог не може перебувати в несвятом храмі. І, якщо християнин не є святым, він не є Божим храмом і Дух Святий не перебуває в ньому, й тим самим він не належить Христові, бо написано: "Коли хто не має Христового Духа, той не Його" (Рим. 8: 9). А хто Христові не належить, той і не є християнином.

Коли б хто хотів заперечувати цьому, то нехай прочитає науку Самого Христа, Який навчав, що навіть ті, які вважатимуть Його за Господа, будуть Його іменням пророкувати й навіть чуда чинити, але не будуть святыми, а чинитимуть беззаконня, Він їх не забажає й знати (Мат. 7:21-2).

Всі християни сподіваються колись побачити Бога. І дійсно, така обітниця є (Об. 22: 3-4). Але, щоб побачити Бога, треба бути святым, бо написано: "Пильнуйте про спокій зо всіма й про святість, без якої ніхто не побачить Бога" (Євр. 12: 14). Цей вислів "ніхто" не залишає ніякого сумніву, щодо Божої справедливості. Не робить різниці, ким буде грішник і яке становище він зай-

матиме, якщо він не подбає про своє освячення, він не побачить Бога. Він може бути на цьому світі навіть царем, чи президентом могутньої держави; мільйони людей бажали його побачити. Але якщо він сам не буде святым, то йому Бог не дозволить Себе побачити так само, як і звичайному грішникові. Більше того, навіть коли люди будуть не просто християнами, а християнськими духовними, монахами, єпископами, патріярхами чи папами; будуть називатися "найсвятішими" чи "преподобними", але якщо вони не матимуть отієї правдивої святоності в своїх серцях та в своєму щоденному житті, вони ніколи не побачать Бога. Це саме підкреслив і Христос, коли сказав: "Блаженні чистого серця, бо вони будуть бачити Бога" (Мат. 5: 8). Отже, чистота серця і є тією святостю, бо правдива святость, ще — стан серця Й Бог, власне, дивиться не на обличчя, а на серце (1 Сам. 16: 7).

Бога не можна ошукати ані становищем, ані високимсаном, ані побожним виглядом та вдаваною добротою, ані релігійною принадлежністю до якоїсь церкви. Ні, Бог дивиться в саму глибину душі і бачить усе, що заховане в людському серці. І Бог справедливий, не зважає на особу, але кожна людина, яка не матиме правдивої святоності в серці, не побачить Бога.

Ще одна є дуже поважна причина, чому треба бути святыми, це та, що всі ми, християни, хочемо бути в Царстві Небесному. А там ми будемо "співгорожани святым і домашні для Бога" (Ефес. 2: 19). Отже, якщо ми будемо "співгорожани святым", то чи же не ясно з цього, що й ми мусимо бути святыми? Святость, ще — умова того "співгорожанства". Бо коли б Господь приймав у те "горожанство" не святых, то небо скоро стало б місцем беззаконня і зла й те "співгорожанство" було б не "співгорожанством святых", а "співгорожанством грішників та злочинців". Тому, щоб туди попасті, то треба бути "гідним

участи в наслідді святих" (Кол. 1: 12), "Ніщо нечисте туди не ввійде" (Об. 21: 27). Тим більше, що всі ті святі в небі будуть також своїми чи домашніми для Бога. А Бог, як ми вже довели, не допустить у Свою присутність нечестивих та нерозкажаних грішників і несвяті не побачать Бога.

Тому нерозумно заспокоювати себе та ощукувати різними безпідставними аргументами, що якось то, може, обійтися і без святости. Адже ж Бог милосердний, то чи ж буде Він судити людей за те, що вони не є такі святі, як вимагає цього Господнє слово? Тож майже всі люди не святі й як всіх їх Господь відкіне, то в небі не буде нікого.

Так би воно й було, коли б не любов Божа та не Його милосердя до погибаючих. Але це милосердя не змінює Божих вимог, щодо святости, але Бог ломагає нам в освяченні. Він послав Сина Свого, щоб спасти грішників і, задля жертв Сина Божого, Бог має можливість, не порушуючи Своєї справедливості, простити всі наші гріхи. А тоді, таким прощеним грішникам, Бог дає Свого Духа, Який їх відроджує і освячує. Тому й про Христа написано, що Він "став нам мудрістю від Бога, правою, освяченням і відкупленням" (1 Кор. 1: 30).

Наприклад, в одному тексті Слова Божого є описані звичайні грішники, про яких однак сказано, що вони Царства Божого не наслідують. Але, там же підкреслено: "І такими були дехто з вас, але ви обміились, але освятились, але оправдалися іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога" (1 Кор. 6: 9-11). Отже, є можливість стати святым навіть для найгіршого злочинця, але він мусить цього забажати. Якщо ж грішник не хоче стати святым, ухиляється та відвертається від Божої правди, то ясно, що Бог таких насильно освячувати не буде.

Є в Слові Божому ще й такий вислів: "А ви, улюблені, будуйте себе святою вашою вірою"

(Юди 1: 20). Це слово "будуйте себе" означає активність з боку й людини. Бог зо Свого боку зробив усе, щоб людина могла стати святою, але Він Свого пляну не жакидає людині насильно. Людина мусить сама добровільно та "святою вірою" прийняти доконане Богом спасіння і будувати себе духовно. Але мусимо зазначити, що "свята віра" не є та, що "святою" звуться, а та, що освячує людей. Бо ж усі люди, навіть погани, свої віри називають святыми, але ті їхні віри їх самих не освячують. І це означає, що ті їхні віри є фальшивими, забобонними, не основаними на Христовій науці. Може також бути, що багато з таких людей взагалі не мають ніякої віри, а тільки порожнє віровизнання; цебто, вони мають тільки теорію віри, але нею не будується. Тому переважно ѹ буває, що у людей теорія віри є досить можлива, часами навіть свята, але їхнє життя сповнене всякого беззаконня.

Зате правдива, жива та свята віра, основана на Євангелії, не може бути бездіяльною, але обов'язково буде ѹ то буде в святості. Бо інакше ѹ бути не може; цебто, жива ѹ свята віра мусить робити людей святыми.

Таким чином, Бог учинив усе, щоб нам допомогти стати святыми і якщо ми ними не станемо, це буде наша вина, а не Божа і нехай тоді такий несвятий не нарікає, коли опиниться в пеклі.

Тому всі християни мусять собі добре запам'ятати, що вони мають бути християнами не лише з назви та з теорії, бо їх відрізнюю від поган не їхнє віровизнання, прийняте ними від батьків тільки теоретично, а їхнє святе духовне життя, що випливає з їхньої правдивої любові до Христа та з їхньої живої віри в Слово Боже. Бо ж якщо їхня поведінка не буде відмінною від поганської, то що їм поможе відмінність релігійного погляду?

Тому мусимо бути святі, бо ж Бог наш святий і Його воля така, щоб і ми були святыми. І

якщо ми хочемо бути храмом Божим, в якому мав би перебувати Дух Святий, то також мусимо бути святыми. І коли хочемо побачити Бога та бути співгороджанами святым, то й самі мусимо бути святыми. Ніхто бо з несвятих того всього не досвідчить і ніхто з них в небі не буде.

Тому локайтесь і наверніться, приайдіть до Христа й прийміть Його до серця святою вірою, і Він простить гріхи ваші та освятить вас Духом Своїм й учинить вас гідними участі святих.

Нехай Господь усім в цьому допоможе!

Амінь

ОЗНАКИ СВЯТИХ

Шановні радіослухачі!

Перечитаймо сьогодні одного вірша зо Слова Божого, з 2 Царів 4: 9, в якому містяться такі слова: "І каже раз жінка чоловікові: От я спостерігаю, що цей Божий чоловік, що попри нас проходить, є святий".

А тим "Божим чоловіком", в якому та жінка діглянула святого, був пророк Єлісей. Що він безперечно був святий, то в цьому нема сумніву, але по чому та жінка пізнала, що він святий? Адже ж він нікому про свою святість не оповідав, нікому нею не хвалився і не виставляв її на показ. Вона бачила його лише здалека, а все таки зробила цілком правильний висновок. Отже, в пророка Єлісея мусіли бути якісь такі ознаки святості, по яких навіть проста жінка пізнала, що він святий.

І справді, такі ознаки є, по яких легко пізнати святого, тим більше, що в усіх святих ті основні ознаки майже однакові.

Ясна річ, що й обсерватор мусить дещо знатися на святості. Бо якщо людина не має правильного поняття про святість, то така людина й найсвятішого може зарахувати до безбожників.

Отож пригляньямося хоч до кількох ознак святості та в їхній присутності погляньмо й на себе, чи ми подібні до святих? Чи коли б так до нас хотісь приглядався, як та жінка до пророка Єлісея, чи зробив би той хотісь таким висновок, що ми є святі? А християни святыми мусять бути, бо ж Христос є "Цар святих!" Для несвятих Христос не є Царем. Інакше кажучи: несвяті є нехристи.

Отож про таку першу ознаку читаемо в Ефес. 4: 24 такі слова: "Зодягніться в нового чоловіка, створеного по Богу в справедливості й святості правди".

Кожна людина народжується в цей світ хоч і малою, але вже старою, щебто грішною людиною, на образ і подобу своїх батьків. І є написано в Ефес. 2: 3, що кожна людина за природою є дитиною гніву перед Богом. Тому кожна така "дитина гніву", коли доростає до свідомого віку, мусить народитися заново через покаяння та віддачу себе Богові. Вона неначе скидає з себе стару грішну природу й зодягається в нову людину, створену за Божим прикладом у святості. Коли це переодягнення, чи переродження настане, то негайно всі це зауважують. Подібно до того, як людина, гарно одягнена, з'явилася б серед обдергусів, звертала б на себе увагу, так само діється, коли святий, щебто духовно одягнений, з'являється серед грішників, він обов'язково звертає також на себе увагу. Така перероджена людина береже свою нову природу, немов нову одежду, щоб її не забруднити, не сплямити гріхом та злом. Поведінка такої переодягненої духовно людини є обережна, твереза, розумна й чиста. Душа, зодягнена в святість нової людини, дбає, щоб і її тіло зодяглось на славу Божу. Бо ж завжди те, що діється в середині, проявляється й назовні. Не може бути людина святою в середині, а грішною назовні й якщо одяга душі свята, то й одяга тіла відповідає внутрішній святості.

Кожна віруюча душа повинна знати, як треба одягатися, щоб не робити з себе видовища, тому християни не вирізнюють себе поміж різними супільствами. Проте одяга християнина має лицювати святому. Бо будьте ви й найсвятіші, а зодягнітися неналежно, й ваш зовнішній вигляд знівичить в очах людей всю вашу святість.

Друга ознака святості, за якою легко пізнатися людину, це — її мова. "Чим серце наповнене

не, теє говорять уста", — сказав Христос. Про що людина говорить залюбки, такою вона є. Правда, мовою можна й ошукувати людей та ховати правдиві думки, але це чинять тільки певні підступні одиниці, які мають якийсь недобрий замір. Назагал же люди говорять про те, що їм лежить на серці та що їх щікавить. Тому, по мові можна лізнати й зацікавлення людини, її мрії, а навіть її зайняття.

Що ж до мови святих, то написано: "А розпуста та нечисть усяка й зажерливість нехай наявіть не згадуються поміж вами, як подобає святым" (Ефес. 5: 3). Із цих слів ясно, що мова святих має бути, передусім, чистою. Усяка нечисть має бути усунена з мови святого. А що вже казати про такі речі, як лихословство, лайка, проклони, непристойні жарти, брехні, гидкі та гнилі слова, вони ніколи й не повинні опоганити вуст святого. Тому тяжко слухати, коли, так звані, християни, викидають всіляку гидоту із своїх уст, а притому регочуть, ніби чинять щось дуже радісне та веселе. Не треба й казати, що з такої мови ніхто не зробить висновку, що подібні християни є святыми. Але мусять вони знати, що не будучи святыми, вони ніколи не вспаджують Божого Царства.

Третією ознакою святих, ще є їхня поведінка. Читаемо про це так: "Але за Святым, що покликав Він вас, будьте й самі ви святі в усім вашім поводженні" (І Пет. 1: 15).

Як бачимо, тут іде мова про все поводження. Отже, про поводження в церкві й поза церквою, вдома й поза домом, при праці й при забаві, при добрих і при злих обставинах, при доброму й недоброму настрої. Словом, поводження святого, цебто християнина, завжди й усюди має бути святе.

Багато людей у церкві виглядають немов святі, але ті самі люди вдома нераз поводяться немов нерозумні. Або є чимало й таких, що ка-

жуть: "відійди від мене й не говори до мене, бо я сьогодні зле настроєний".

Скажіть щиро, друзі мої, чи, траглядаючись до вашої поведінки на кожному місці та при всіх обставинах, можна було б сказати: "ті люди є святі?!" Якщо ж ні, то як це так сталося, що християни, послідовники Христа, учні Його святої науки, сповнені Святого Духа й члени святої церкви, самі не є святыми? Невже ж ви не відчуваєте, що з тим вашим християнством є якась фальш? Бож це нісенітниця, щоб християни не були святі: якщо хтось є християнин, то повинен він бути святым в усім своїм поводженні; але якщо він не є святый, а нечестивий, тоді він безбожник, а не християнин. Так навіщо ж себе обманювати та самого себе засліплювати, щоб не бачити сумної дійсності?

Четвертою ознакою святих, це є ті дороги, якими люди ходять. Є дороги грішних, дороги безбожних, є слизькі дороги і є теж широка дорога. Проте є й свята дорога. Ось що про неї пише пророк: "І постане там дорога, а тая дорога назветься дорогою святою; не ходитиме шляхом тим ні один нечестивий... Ходити ним будуть — самі лиш спасені" (Іс. 35: 8-9).

Отже, ні один нечестивий не ходить святою дорогою; а якою ж вони, безбожні, ходять? Наприклад, коли людина йде до коршми, на гулянки, до різних місць нечистих розваг, вештається десь по ночах, іде на розпусту, на злодійство, на пролив крові — то які це дороги? Чи можна людей, що йдуть подібними дорогами, назвати святыми? А проте, тими дорогами часто йдуть християни, які належать до святих церков, а тому й самі повинні бути святыми. Як же вони опинились на тих безбожних та грішних дорогах? Чи ж не ясно, що таким християнам християнство й не снилось?

Бо ж святі люди ходять і дорогами святыми. Коли людину тягне туди, де Слово Боже пропові-

дується, де моляться, де говорять про хороші речі та роблять добрі діла, то така людина є святою.

Є ще написано, що святі люди скрізь моляться. Правда, є й не святі, що скрізь моляться, але вони справді не моляться, а тихенько декламують чужі молитви. Своєї ж власної молитви вони не спроможні скласти. Але про святих написано: "Божій Церкві, посвяченим у Христі Іусі, покликаним святым..., що на всякому місці прикликають ім'я Господа..." (1 Кор. 1: 2).

Чому святого тягне до Бога? Бо Бог святий, а тому цілком природньо, що свята людина любить спільність зо святым Богом. Бог також є джерелом святоності. Тому ті, що прагнуть правдивої святоності, горнутуться до того джерела. Щоб заховати святості на кожному місці, потрібна поміч Божа. Тому святі при кожній справі ї на кожному місці кличуть на поміч святого Бога. Таким чином постійна молитва дитини Божої є ознакою її святоності.

Але, маючи спільність з Богом, пізнаючи Божий характер, Божі прикмети, Божі діла та всі Його чесноти, свята людина так захоплюється тим усім, що починає іншим звіщати про них. І це згідне зо словом Божим, яке каже: "Але ви — вибраний рід, священство щарське, народ святий... щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав був вас із темноти до дивного світла Свого" (1 Пет. 2:9).

Отак, звіщати чесноти того, кого любиш, є великий привілей та задоволення, але також і обов'язок. Бо звідки люди довідаються про чесноти нашого Господа, якщо ми не будемо їм про ті чесноти звіщати? Тому, не можна навіть уявити, щоб святі християни нічого не оповідали про Христа. Якщо стільки людей оповідають і пишуть про сумнівні "чесноти" людей, то скільки більше треба чинити це про справжні божественні чесноти Господа. Але проте хіба кожному ясно, що робити це можуть тільки святі, які знають і люб-

лять Господа. Ті ж, що Його не знають, не люблять і Ним не цікавляться, що вони про Нього можуть сказати? Усі правдиві християни є народом святым, а доказом того є те, що вони залюбки та з завзяттям звіщають чесноти свого Спасителя.

Святі не тільки люблять спільність зо святым Богом, але також зо святыми людьми. Як то кажуть: "Свій до свого". Ця ознака святих так висловлена в Святому Писанні: "До святих, що вони на землі, ї до шляхетних, — у них все бажання мое!" (Пс. 16: 3).

Отже, усі шукають відповідного собі товариства і по тому середовищі, в якому людина охоче перебуває, пізнаємо, якою людина є. "Свій свого" завжди знайде. Г'яниці, картиарі, розпуслини, злодії — вмить знайдуть своїх спільників. Так і святі шукають спільноти святих і власне серед них найкраще себе почивають. Треба також підкреслити, що в нашему тексті йде мова про "святих на землі". Це про живих і про спільність з ними, а не з тими, що вже відійшли до Господа. Але в людей все йде навпаки: вони звертаються до померлих святих і просять у них заступництва перед Богом, а святих, що на землі, висміюють, зневажають та переслідують.

Отже, друже мій, куди тебе тягне твое серце: до святих чи до грішників? З ким ти дружиш, таким ти є. Коли тебе тягне до святих, це є добра ознака, але якщо до грішних, то скажу, що ти не християнин.

Накінець, є ще написано, що святі чекають і прагнуть скорого приходу Божого дня... (2 Пет. 3: 11-12).

Це є цілком зрозуміливо, бо цього дня Христос прийде й вони зустрінуться з Ним на хмарах і ввійдуть з Ним в Його царство.

Але нечестивці та грішники не чекають і не бажають скорого приходу Божого дня, бо для них він буде днем суду й відповідальності. Прав-

да, вони й не вірять у прихід того дня, тому й не каються, і не освячуються.

Нехай же цих кілька ознак правдивої святої поможуть нам перевірити самих себе, щоб нам не ощукатися. Бо як ці ознаки в нас є, то ми на дорозі святої, якщо ж нема, то поспішім до джерела святої, відкрыймо йому щиро душу нашу та благаймо освятити нас Духом Святым.

Коли християнин буде мати згадані тут ознаки святої, то йому не треба буде хвалитися, що він святий; не треба буде, щоб його церква зарахувала до ряду святих; перша ліпша жінка чи чоловік, коли приглянуться до святої, то скажуть, як та сунамітянка про Єлісея: "Цей чоловік Божий, що живе поміж нами, є святий!"

Нехай Сам Господь освятить душі наші й усєество наше, щоб та Божа святість легко й свободно промінювала з нас, немов те світло та тепло від вогню. Тоді всі пізнатимуть нас, а через нас і Того, Хто є джерелом святої. Амінь.

ДО КІНЦЯ

Шановні радіослухачі!

Сьогодні, як і завжди, як підставу для нашої теми, прочитаємо Слово Боже з 1 Кор. 1: 8, де знаходимо такий вираз: "Він вас утвердить до кінця..."

Яке це дійсно важне слово. Адже ж найкращий початок без закінчення нічого не вартий. Незакінчене діло — це трагедія; це, свого роду, катастрофа. Тому й нас Господь хоче утвердити до кінця. Наш початок — це навернення до Христа, а кінець — це наш відхід до Господа, або Його прихід до нас.

Тому, давайте переглянемо кілька думок зо Слова Божого, які покажуть нам, в чому власне ми маємо бути утверждженими аж до кінця?

Насамперед, читаючи Євр. 3: 14, бачимо таку думку: "Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя задержимо аж до кінця".

Ми вже згадали, що наш початок духовного життя розпочався наверненням до Христа й тоді ми стали учасниками Христа. Духовне життя є вічним; але якщо воно проходить з Христом, тоді воно є справжнім, повним, блаженним життям; якщо ж воно проходить без Христа, тоді воно не життя, а животіння, порожнеча, сумне, безсенсове. Коли хочемо бути учасниками Христа в вічності, тому мусимо бути Його учасниками і в дочасному житті. Тому Господь хоче, щоб ми розпочате духовне життя затримали певним аж до кінця. Ніякої певності не буде в такому житті, де починається духом, а кінчалося тілом; цебто, інакше кажучи, ніби то людина навернулась до Христа, по-

водиться так, як ніби вона Христа ніколи й не знала.

Наш текст виразно нам каже про розпочате життя. Отже, друзі мої, чи ви вже розпочали духовне життя, чи ще й досі животієте в грісі, чи нячи волю тіла з його пожадливостями? Якщо розпочали, то чи задержуєте його певним аж до кінця, чи може поступово розгублюєте по дорозі до вічності? Моліть Бога, щоб Він вас утвірдив аж до кінця.

Далі, у Пс. 118: 33 читаємо такі слова: "Покажи мені, Господи, путь Своїх постанов, і я буду держатись її до кінця".

До неба провадить тільки путь Божих постанов. Всі людські постанови, традиції, релігійні системи та філософські міркування, не мають ніякого значення. Люди не знають путі Божої, тому вигадують кожен свою власну путь, яка дуже добре може запровадити просто до пекла. Псалмист це добре розумів, тому й молився: "Покажи мені, Господи, путь Своїх постанов, і я буду держатись її до кінця".

З цілим натиском підкреслюємо, що в ділі спасіння має значення не те, до чого ми додумались, але те, що нам Господь відкрив через Його святе Слово, через ту дивну книгу Божих постанов — Біблію. Помолившись про Боже відкриття путі постанов Божих, псалмист обіцяє: "і я буду держатись її до кінця".

Оце, дійсно, розумне та практичне рішення поважної людини. Бо що за користь, стати навіть на дорогу Божих постанов, а потім з неї зійти? Люди лукаві й лініві. Якщо їм чогось захочеться або їм щось видається за тяжке на дорозі Божих постанов, то вони зараз міркують, що, може те чи інше є непотрібне тепер? Не один, наприклад, каже: "Я готовий бути віруючим, але навіщо "вихищуватись"? А справді діло не в хрещенні, а такі кандидати на "віруючих" просто соромляться визнати Христа публічно та скласти обітницю

доброго сумління. Тому вони й крутять, шукаючи для себе легшої та вигіднішої путі й вони можуть її знайти, тільки це вже не буде путь Божих постанов.

Читаємо ще в 2 Кор. 1: 13 таку думку: "Бо іншого вам ми не пишемо, тільки те, що читаєте та розумієте, а сподіваєсь, що ви й до кінця зрозумієте".

З цього бачимо, що бажанням апостолів було так писати, щоб віруючі добре розуміли Божу науку. Проте апостоли знали, що не кожна людина настільки дбайлива, щоб намагатись зрозуміти всю Божу науку до кінця. А з незакінченої науки вийде незакінчене християнство, а то ще й може вийти єресь. Ось реформатори не до кінця зрозуміли Христову науку й тому не все зреформували. Вони залишили в церкві хрещення дітей, а тим самим залишили відкритими двері до церкви для ненавернених, і через те поступово вся церква стала ненаверненою. І сьогодні протестанти нічим не різняться в житті й поводжені від інших відпавших християн. Тому ясно, що науку Євангелії треба зрозуміти до кінця, а також застосувати в житті в усіх подробицях.

Через незрозуміння виникають непорозуміння, а через непорозуміння постають розділення. І коли непорозуміння та розділення постають між світськими людьми, то нема й дива, але коли таке діється між людьми, які вірять в Євангелію, то це ганьба і компромітація Христової науки.

А проте не можна заперечити факту, що є непрозуміння, розділення й ересі навіть поміж тими, що вірують за Євангелією. Це тільки тому, що той чи інший не до кінця зрозумів усе. Такі помилки робляться скрізь, в усіх ділянках життя. Навіть учені дослідники роблять грубі помилки. Але, бачите, усім людям помилитись вільно, але ті, що читають Євангелію, мають бути ніби-то непомильними. А цього ж бути не може, щоб усі

до одного зрозуміли добре Христову науку до кінця, хоча зрозуміти її можна. Але для цього треба бути щирим, смиренним, зрівноваженим, пильним і вирозумілим, то таким Господь допоможе.

Ще є одна цікава думка, записана в Євр. 6:11, де я такі слова: "Ми ж бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця".

Кожна людина, коли береться за якесь нове діло, то спочатку виявляє велику завзятість. Але пізніше втома, невдачі, різні труднощі охолоджують ту завзятість. Буває, що слабодухи залишають свої справи незакінченими, сильніші ж одиниці хоч і доводять діло до кінця, але вже далеко не з тією завзятістю, яка була спочатку. Це саме діється і в духовному житті та праці. Ті, що повертаються до Господа, спочатку дійсно виявляють велику завзятість: вони готові на різні труди для Господа, на різні жертви, на терпіння і навіть на страждання за віру. Але минає час і в багатьох огонь завзятості пригасає. Віруючі втомлюються, зневіряються, а навіть деякі розчаровуються і, навіть буває, що деякі цілком відпадають. І багато слабодухів та маловірних робляться байдужими та недбалими. Але, втрачаючи завзятість, вони втрачають і надію на осягнення мети. А тому апостол і каже, що для того, щоб мати повну надію, треба виявляти таку саму завзятість до кінця.

Брати і сестри у Христі, ви, що з запалом і завзятістю розпочали своє життя і свою діяльність для Христа, чи не охололи ви часом? Моліть Господа, щоб Він Сам підливав оліви Святого Духа в огонь вашого завзяття і щоб ви проявляли його аж до кінця.

Є в Слові Божому ще й така думка, записана в Об'явленні 2: 26 і бринить вона так: "А переможцеві й тому, хто аж до кінця береже Мої вчинки, Я дам йому владу над поганами".

Духовне життя — це не прогулка для приєм-

ності, а це змагання та боротьба зо всіми темними силами гріха. Ми дослівно оточені духовними ворогами, а навіть маємо їх в саміх собі. Проте сила Божа є така велика, що кожен віруючий має можливість перемогти тією силою всіхих ворогів. Божа допомога нам запевнена, якщо ми цілковито довіримось Богові. Ми мусимо перемогти й то до кінця. Бо що за користь навіть великим переможцям, які пізніше самі були переможені? Ось Наполеон або Гітлер здавалося, щільй світ переможуть. Проте, їхні перемоги скінчились і вони погинули переможеними. Нема також жодної користі й тим, які духовне змагання почали з великим тріумфом, а закінчили, бувши переможеними звичайними гріхами.

Це жахлива трагедія! А тому безперстанку дивімось на нашого Начальника та Виконавця віри — Христа. А Він каже: "Бодріться, Я світ переміг!" З вірою в Переможця й ми перемагаймо до кінця.

Або хто не знає такого вислову з Євангелії від Матвія 24: 13: "А хто витерпить до кінця, — той буде спасений!"

Звичайно, коли віруючі думають про терпіння, то їм зараз приходять на думку переслідування, муки за Христа тощо. На це безперечно треба великого терпіння. Але ще не все. Ось у вільному світі переслідувань за віру нема, то хіба там віруючим нема вже й чого терпіти? А проте, власне там, де, здавалося б, нема чого терпіти, є багато, так званих віруючих, жахливо нетерпеливих. Нераз легенький докір в їхню сторону чи маленька заувага на невластиву поведінку, як вони вже готові вмирati з гніву, вважаючи такий докір чи заувагу смертельною для них образою. Отже, якщо вони не можуть зносити заслуженого дооку, то як вони знесли б правдиве переслідування? Ні, такі люди ясно показують, що в них нема ніякого терпіння й вони свідомо не хочуть терпіти і найменшого пониженння, тому також ясно, що во-

ни не були й не будуть спасеними. Бож спасені люди спасені в першу чергу від гріхів, а нетерпеливість є таким самим гріхом, як і ненависть, гордість та інші. Бож власне ненависть та гордість не дозволяють людині стерпіти зауваг від інших. Тому ми рішучо остерігаємо всіх нетерпеливців, хто б вони не були, що не маючи терпіння, вони не мають і спасіння. Бо тільки той, хто витерпить аж до кінця, — спасений буде.

Так ми розглянули шість точок зо Слова Божого, які хоч говорять про різні прояви життя, але в усіх цих проявах є спільній знаменник — до кінця. Чи то було розпочате життя в Христі, чи дорога Божих постанов, чи зрозуміння Євангелії, чи християнська завзятість, чи перемога та терпіння, все мусить бути доведене до кінця. Все буде залежати від того, як ми кожну ділянку та кожний прояв нашого життя закінчимо.

Коли віруюча людина в усіх згаданих нами випадках, закінчить добре, в повній вірності Богові та Його вимогам, така людина перейде від смерті в життя, від подорожі в відпочинок, від зрозуміння до оглядання, від завзятості до заспокоєння, від боротьби до нагороди і від терпіння до слави. Це буде дійсно чудовий кінець. Будемо ж благати Господа, щоб Він Сам утверджив нас до кінця в усіх наших починаннях для Його слави. Амінь.

ЦІЛЬ ВІРИ

Шановні радіослухачі!

Моїм бажанням сьогодні є сказати дещо про “ціль віри”. А це тому, що жодна розумна людина ніколи нічого не робить без цілі й ясно, що й вірує з ціллю. Правда, є багато людей, що ціль їхньої віри неправильна, але є ще більше таких, що цілком не мають ніякої цілі в своїй вірі; цебто, вони просто не знають, для чого вони вірують. Вони пояснюють свою приналежність до даного віровизнання, досить таки примітивно. Вони кажуть: “Так вірували мої батьки, то я так вірю!” А чому ті його “батьки” “так вірували”, а не інакше чи добре вірували, чи розумно та згідно з волею Божою, чи ні, над цим такі люди не застосовляються. Вони, значить, вірять навмання, насліп, просто припадково й тому ясно, що без жодної цілі.

Скажім, що така людина вродилась від так званих християнських батьків, тому вона тримається тих віровизнань, не маючи про них найменшої уяви, чи вони добре чи ні. І коли б та сама людина вродилась була від поганських батьків, вона була б поганином. Віра таких людей, або вірніше сказати, їхнє віровизнання цілком залежне від припадковості їхнього народження, а не від особистого переконання.

Тому є цілком зрозумілим, що така людина не тільки не може мати ніякої цілі віри, але вона навіть не знає, що то є сама віра. Вона не може відрізняти віри від віровизнання; не має ніякого упевнення, чи її віровизнання є правдиве чи фальшиве; не знає, чи її віра є жива чи мертвa? Вона лише знає, що її батьки визнають таку-то релі-

гію й її до неї також приписали, і це все. Більше скажу, що така людина навіть не знає того свого віровизнання, до якого сама належить; цебто не має ніякого поняття про його доктрину, не знає значення тих обрядів, які сама виконує, то де ж вона може мати якусь ціль віри?

Але ми вже згадали, що є однак люди, які мають певні цілі віри, що є, нажаль, переважно неправильними. Наприклад, є дуже багато людей, що вірять для людського ока. В дійсності вони справді не мають цілком віри, але їм не вигідно цього виявляти перед людьми. Коли їм поставити питання, то вони мають один лише аргумент: "Всі так вірять, то й я так вірю!" І коли в них зроджуються поважні сумніви, щодо їхньої віри або вони зустрінуться з переконливою критикою своєї віри, то іх, однак, міцно тримає при старому та сама думка: "А що скажуть люди?"

Вони не цікавляться самою істотою віри, навіть не цікавляться, що скаже Бог, а їх турбує тільки те: "Що скажуть люди?" І вони тієї людської опінії бояться більше ніж Бога, більше ніж погибелі власної душі. І тому то, що вони так бояться людей, тому їхня віра завжди пристосовується до поглядів людей. Тому їхня віра не є вірою, об'явленою Богом, а є витвором людських міркувань. І коли б в таке середовище, де панує подібна віра, хтось кинув би думку, що Бога нема, це не викликало б ніякої реакції. Навпаки, багато-хто призналися б, що вони й самі нераз думали: "Що, можливо, що Бога таки нема".

Тому, ми рішучо заявляємо, що така віра, яка визнається тільки для людського ока, є звичайним лицемірством, яке є найбільше ненависне для Бога. Краще вже бути відкритим, щирим безбожником, ніж таким віруючим, що вірить лише для людського ока. Це — або хитруни, які добачаються певної вигоди в тім, щоб "вірити так, як всі", або боягузи, які бояться попасті на людські язики.

Але є також багато людей, які мають дещо шляхетнішу ціль віри, проте також неправильну. Вони вірять в Бога та тримаються церкви тому, що сподіваються за це Божої прихильності для себе в земному житті. Вони хотіли б мати щастя й поводження власне в цьому житті. Вони бажали б мати здоров'я, достаток, пошану від людей, а навіть владу й багато різних приємностей. Словом, вони хотіли б мати все найкраще в цьому світі від Бога, тільки не Самого Бога. Вони готові вірити, ходити до церкви, задобрювати Бога виконуванням певних, людьми видуманих, обрядів, аби лише Він обсипал їх усіма Своїми благами та не втручувався в їхні справи й не забирає назад того, що дав.

Не треба пояснювати, що така віра є ніщо інше, як велике духовне самолюбство. І такі релігійні самолюбі бояться, як вогню, Божої карі за гріхи, але самих гріхів вони не бояться й іх ані трохи не цураються. В їхній самолюбній уяві Бог привиджується таким осамітненим, що Він обов'язково мусить їм догоджувати тільки за те, що вони трохи кращі за інших.

Отже, вся ціль віри цієї категорії людей, ще така, щоб користати з Бога, а Богові в той самий час не дати нічого. Життя цих людей так само, як і тих, що вірять для людського ока, має реальну вартість тільки тут на землі. Про небо вони не думають, про душу не дбають і про духовне життя і знати не хочуть. Можна собі уявити, що зробили б такі люди, коли б Господь скоротив для них Свою ласку? Вони б негайно збунтувалися б проти Бога й почали б Його зневажати, а то й цілком відкидати. Вони напевно сказали б: "Нема Бога, бо коли б Він був, то не дозвілив би на нас такої біди! Адже ж ми й молилися, до церкви ходили, на Боже давали. Чому ж нещастя прийшло власне на нас? Де ж тоді Божа справедливість?"

Словом, такі люди приходять до того самого

висновку, що й попередні, тільки ще більше бурхливо. Бо попередні відходять від Бога еволюційно, а ці — революційно. Отже, широко кажучи, то й ті, що вірять для людського ока, так і ті, що вірять для власної тілесної користі, не мають правдивої віри в серці. Їхня, ніби, віра й ціль їхньої віри, в корені неправильні. Тому вони не витримують і найменшого випробовування.

Але є юди, що їхня віра й ціль віри дуже близькі до правди, а проте неправдиві. Це люди, які широко лякаються вічної загибелі, а тому намагаються релігійністю заслужити собі спасіння. Отже, з ними стається так, як написано: “Вони мають горливість про Бога, але не за розумом. Вони бо, не розуміючи справедливості Божої й силкоючись поставити власну справедливість, не покорились справедливості Божій” (Рим. 10: 2-3). Сюди відносяться всі ті релігійні шукачі спасіння, що хотіли б спастися по-своєму, а не по-Божому. Різні аскети, подвижники, фанатики, що вперто противляються Божому способові спасіння, а також вперто практикують свій спосіб, щебто спосіб заслуговування спасіння. Вони хотіли б спастися від наслідків гріха, не приймаючи Божої ласки, яка ницить самий гріх. Деякі з них роблять для спасіння дуже багато, але якраз не те, що треба. Вони духовно мертві, а силкоються самі себе оживити. Вони загрузли в багно гріха й хочуть самі себе витягнути з нього. Вони багато тисяч разів заслужили на погибел, а десятком непотрібних “подвигів” хотіли б відкупитись від справедливого суду. Вони нагрішили, кажучи людському, на мільйони, а хотіли б відкупитись карбованцями. Словом, вони хотіли б спастися самих себе без Спасителя; хочуть доконати своїми марними засобами неможливе. Вони мають фальшиве поняття про дійсну вартість своїх гріхів і своїх заслуг: гріхи вони сильно зменшують, а заслуги — сильно побільшують. Мають також фальшиве зрозуміння Божих вимог: думають, що

Бог жадає від грішника заслуг, а не серця; учинків, а не довір'я до Божого діла спасіння. Тому, власне, є фальшивою як сама віра, також і її ціль у таких людей.

Але правдива ціль віри є виявлена в Слові Божому. Читаємо про це в 1 Петра 1: 8-9 слідуюче: “Ви Христа любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч і тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю, бо приймаєте ціль віри вашої — спасіння душам”.

Отже, як бачимо з цього тексту, що ціллю віри в Христа, це є спасіння душі. Але це спасіння має доконатись за планом Божим, описаним в Євангелії. Кожна інша ціль буде неправдива й кожен інший спосіб спастися буде також неправдивий.

Ми вже згадували, що багато людей хотіли б спастися від пекла, але не від гріха. Це подібне до того, як коли б людина бажала довго жити й все життя хворіти. Адже ж причиною погибелі є гріх і він є духовною хворобою. Тому не можна бути спасеним від погибелі, а перебувати в грісі. Такого спасіння Божа наука не знає. Сам Бог не міг би спасті від погибелі, а не спасті одючасно від гріха. Бог спасає повністю, а не частинно. Уявім собі, що якесь людина опинилася б в таких обставинах, в яких була б оточена тисячами небезпек; скажім попала б на заміноване поле. Яка була б користь з такого спасіння, якщо хтось усунув би одну небезпеку. Нещасний всеодно загинув би від другої. Правдиве спасіння буде тоді, коли б врятувати людину з усіх небезпек.

Наше життя — це поле, все завалене мінами гріха. Кожен гріх є погибельний для душі. Але Бог послав нам такого Спасителя, Який взяв на Себе всі наші гріхи й написано, що “Він спасе народ Свій від їхніх гріхів” (Мат. 1: 21).

Так, Бог спасає від погибелі, але Він найперше спасає від гріхів і хто від гріхів не спасений,

той, взагалі, ще не спасений. І, навпаки, коли людина спасена від гріхів, від тієї духовної хвороби, то вона спасена й від погибелі та має вічне життя, хоч і продовжує ще жити на цьому світі. Бо ж так і написано: "Хто вірує в Сина, той має вічне життя" (Ів. 3: 36). Зверніть увагу: не буде мати його допіро колись, після Божого суду, а вже має тепер. Бог хоче, щоб діти Його мали цю упевненість, що вони мають вічне життя, для того, щоб вони тішились і дякували Богові за Його велике спасіння. І Слово Боже є для віруючих тим запевненням, бо Бог незмінний в слові.

Наскільки повне спасіння дає нам Бог, бачимо не тільки з того, що Бог прощає нам гріхи наші і звільняє нас від них, даруючи нам вічне життя, але й усиновлює нас, щебто призна нас за Своїх дітей.

Таким чином, Господь, прощенням наших гріхів, звільнив нас від влади тих гріхів, запевненням вічного життя дав нам силу не жити за похадливостями тимчасового життя, а усиновленням нас, Бог здійняв з нас безчестя нашого минулого життя в гріяхах і підніс нас до гідності бути членами Його родини. І все це ми осягаємо вірою в Слово Боже, яке є документом Божих умов і обітниць. В цьому, власне, є ціль нашої віри і це мусить бути ціллю віри кожного християнина. Людина, якої віра не досягає цієї цілі, щебто повного спасіння, або не має жодної віри, або має мертву, фальшиву та забобонну віру.

Правдива віра мусить походити від Бога, спиратись на Слові Божому й підсилюватися Духом Святым. Тоді така віра конче досягає своєї цілі — спасіння душі.

Друзі мої, ми не кличемо вас змінити вашу релігію, це не дасть вам жодної користі. Але кличемо вас до шукання правдивої віри, яка помогла б вам осягнути правдиву ціль — спасіння душі. Таку віру лише Бог дає тим, що приходять до Нього. Тому йдіть до Бога і скажіть Йому:

"Вірюю, Господи, поможи моєму недовірству". І Господь поможе й дасть вам Свою євангельську віру, яка досягне мети, щебто здобуде для вас того, так бажаного всіма, спасіння душам.

Амінь.

ЩО ЦЕ є ВІРА БОЖА?

Вельмишановні Радіослухачі!

В святому Письмі інколи трапляються такі вислови, що не обізнана людина може вважати їх за суперечність. Ось, наприклад, написано: "Твоя віра спасла тебе" (Лук. 7: 50). З цього тексту відразу бачимо, що для спасіння необхідна своя віра, віра власна. Чужа віра чи навіть віра найближчих нам осіб, скажім, наших батьків, нічого нам не поможе. Коли б наші батьки мали найправильнішу віру, то вона нас не спасе, якщо ми самі не будемо мати подібної віри в своєму серці. Так само як чесність наших батьків не врятує нас від осудження, якщо б ми виявилися злодіями. Отже, це є незмінний принцип у Слові Божому, що батьківська віра нікому нічого не поможе, а кожен мусить мати віру свою. "Твоя віра спасла тебе", сказав Христос.

Але Той Самий Христос сказав і такі слова: "Майте віру ви Божу" (Марк. 11: 22). І людина, яка поверховно гляне на перші й другі слова, може додбачитись протиріччя й може поставити собі питання: "То яка ж справді віра потрібна до спасіння — моя віра чи Божа віра?"

Отже, між обома цими висловами Христа нема ніякої суперечності, бо вони обидва по своїй суті означають те саме. Бо ж кожен напевно розуміє, що вислів "віра Божа", не означає, що це мала б бути така віра, якою вірити Бог. Тому що Бог не потребує вірити. Самі бо поміркуйте: коли б Бог мусів вірити, то в кого або кому, чи в що? Тому ясно, що Бог, Який все знає, не потребує ні в кого й нікому вірити; бо де є абсолютне знання, там непотрібна віра.

Але, якщо Бог не потребує мати жодної віри, то як тоді розуміти згадані слова: "Майте віру Божу"? Що це є ота Божа віра?

Це треба розуміти так, що Божою вірою є та, яку Бог Сам нам рекомендує, а Божі рекомендації записані в Слові Божому. Ось, наприклад, написано: "Тож віра від слухання, а слухання через Слово Боже" (Рим. 10: 17). З цього ясно, що Божа віра основана на Божому Слові.

Ось вернімся до попередньої думки. Христос сказав: "Віра твоя спасла тебе". Це означає, що наша особиста віра, яка випливає з нашого серця, вона її є Божою вірою, бо вона згідна з Божим Словом. І, навпаки, люди що опираються на батьківську віру, не мають Божої віри, бо все Слово Боже є проти такої концепції. Ось візьмімо хоч кілька думок для прикладу. Пророк Єзекійль 20: 18 каже: "Не ходіте слідом отців ваших і не заховуйте установ іх". Пророк Захарія 1: 4 каже: "Не будьте ж такі, як батьки ваші..., що не слухали її не вважали на Господа". Апостол Петро 1: 18 каже: "Ви були викуплені від марного вашого життя, що передане вам від батьків".

Наведені слова ясно показують, що батьківська віра її батьківська поведінка не можуть служити для нас за приклада до наслідування, якщо батьки самі не основували своєї віри на Слові Божому.

В природі кожної невідродженої людини є якийсь нахил до легковірства в усе те, що не від Бога, але також є великий нахил до спротиву тому, що є від Бога. Ось написано так: "Безумний вірить всякому слову" (Пр. 14: 15). Чи ж не ясно, що така віра не є Божою вірою. Бо належиться вірити безумовно тільки Божому Слову, а не всякому. Хтось щось вигадає, наплете неправди, а ми мали б усьому вірити? Є також написано, що тільки ті, які не приймуть Божої правди для свого спасіння, повірять у неправду (2 Сол. 2: 11).

Є ще, так зване, пустовірство, це коли люди на вірить по-своєму, так як їй видається, що так повинно бути. Ось за часів апостолів були такі віруючі, що не вірили в воскресіння мертвих. До них апостол Павло був сказав: "Бо як мертві не воскресають, то й Христос не воскрес. Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, — ви в своїх ще гріхах" !(1 Кор. 15: 16-17).

На жаль, мільйони християн і сьогодні мають таку "даремну" віру, цебто порожню віру, яка їм нічого не дає. Така даремна віра не наближує людей до Бога, не провадить їх до звільнення з їхніх гріхів, не дає їм переконання в правдивості Божого Слова, не дає упевнення в спасенні і навіть не дає переконання, що буде воскресіння мертвих. Ясно, що така віра не є Божою вірою.

Є ще, так звана, розумова віра, оперта на людській мудрості. Про таку віру написано в 1 Кор. 2: 5 "Щоб була віра ваша не в мудрості людській, а в силі Божій".

Багато дечого люди видумали в царині віри. Скільки то натворили доктів, канонів, постанов, обрядів та форм, про що і не снилось апостолам. І не все воно є нерозумне. Навпаки, деякі постанови досить мудрі, але вони не згідні зо словом Божим. Тому, така віра, основана на мудрості людській, не є Божою вірою.

Є ще віра спіритуалістична, щебто така, де досить явно виступають якісь духи. Вони або діють безпосередньо, або через неправдивих пророків, або навіть через чуда. Такі віри, звичайно, мають претенсію вважати себе за найкращі. Але слово Боже остерігає нас від таких вір слідуючими словами: "Улюблени, — не кожному духові віруйте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато явилося в світ" (1 Ів. 4: 1). Отже, ясно, що нехай як завзято пророкують пророки, нехай з'являються навіть ангели та померлі святі, нехай діються несамовиті чуда, якщо, однак, це все не наверне людей до Бога,

га, не дасть їм правильної євангельської віри, не відродить їхніх душ і не учинить їх правдивими поклонниками Бога в дусі та в правді, то всі ті, згадані прояви духів не є від Бога і віра в те все не є Божою вірою.

Накінець, є ще й, так звана, мертвва віра, про яку так написано в Якова 2: 17: "Так само й віра, коли вчинків не має, то мертвва в собі". До цієї категорії можуть належати люди зо всіх віровизнань. І таких визнавців мертвової віри є на світі найбільше. Тут відпадають усі визнаневі різниці, форми, обряди і переконання. Тут ясно підкреслюється один лише принцип: "Віра має проявитись в добрих учинках".

Якщо ж не діє твоя віра любов'ю, не спонукує вона тебе до добрих учинків, значить вона є мертвва. Тому, нема чого хвалитись, що, мовляв, моя віра найкраща та найправильніша. Вона може бути найкраща, але якщо вона мертвва, то яка з неї користь? Скажім, померла ваша мати. Вона була для вас найкраща, але що ж? Ось вона мертвва і ви мусите її поховати в землю назавжди. Не поможуть ні плач, ні ридання, мати мертвва і як така, для вас більше вона не існує. Так і віра, яка не веде вас до Бога, не спонукує вас до вихвалення Бога, не побуджує вашого серця до учинків милосердя, не зроджує в вашій душі любові до близького, є мертввою вірою, ні вам, ні Богові і нікому іншому непотрібною. Ясно, що й така віра не є Божою вірою.

Не хочеться обминути ще одної віри, яка також є дуже поширеною, це, так звана, фанатична віра, або сліпа віра. Про неї написано в 1 Кор. 15: 1-2 таке: "Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, якою й спасаетесь... якщо тільки ви ввірвали не наосліп". Отже, віра наосліп! Це така віра, яка приймається без зрозуміння, навмання, безпідставно. Несуть, наприклад, люди христити дитину і не знають, навіщо. Ідуть до церкви він-

чатись і також не знають, пошо вони це роблять. Сповідаються, причащаються, ставлять свічки перед образами і багато іншого чинять і все насліп. І коли хто ім заперечує правильність їхньої віри, вони, замість того, щоб перевірити та справдити, сердяться, лаються і готові побити тих, які сміють щось сказати на їхню віру. Жахлива така сліпа, фанатична віра, вона ніколи не знала інших аргументів, як п'ястук чи поліно. Отже, ясно, що й така віра не від Бога.

Віра Божа, це не легковірство, а віра грунтовно основана на глибокому дослідженні святого Писання. Божа віра, це не пустовірство, основане на тому, що мені здається, а на тому, що Господь нам об'явив. Божа віра, це навіть не розумове переконання, а духовна сила, яка дає нам спроможність жити за вірою. Божа віра, це не захоплення чимось надзвичайним, містично-духовним, ні, це постійне просте довір'я Богові з дня на день. Божа віра, це не мертві обрядність та формальне виконування ритуалу, це звичайне щоденне життя, сповнене добрих плодів. І, віра Божа, це не сліпа, а свідома, розумна віра, ясно усвідомлена цілою нашою істотою, та основана на Господньому слові.

Проте, ця Божа віра має бути не якоюсь прищепленою нам назовні, а має бути нашою власною, вірою нашого серця. Ось вже пророк Ав. 2: 4 сказав: "А праведний буде вірою своєю жити". Отже, своєю, а не чужою, не чиеюсь.

В науці ж Христа є повно висловів про свою віру. Нема можливості всі їх наводити, але для прикладу кілька приточимо. Ось, Матв. 9: 22 сказано: "Ісус сказав: будь бадьорою, дочки, твоя віра спасла тебе". Мат. 9: 29 — "Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: "Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!" І очі відкрилися їм". Мат. 15: 28 — І сказав їй Ісус: "О, жінко, твоя віра велика".

Отже, так без кінця. Прочитайте ввесь Новий

Заповіт і ви переконаєтесь, як багато в ньому написано про особисту віру. І це цілком логічно. Тому, така, власне, особиста віра є також Божою вірою, як написано: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (Ів. 3: 16). Отже, це ясно, що є воля Божа, щоб "кожен" зокрема вірував і спасся. І, навпаки, слово Боже не знає, скажім, гуртової віри, народньої віри, або хоч родинної віри. Абраам мав велику віру, але його дружина не мала вже такої віри. Лот мав трохи віри, але його ціла родина була цілком невіруюча. Навіть в родині Йосипа і Марії не було однакової віри. Написано, наприклад, так: "Бо не вірували в Нього навіть брати Його" (Івана 7: 5).

Бог безперечно збільшує нашу віру Духом Святым, коли ми до Нього навертаємося. Він може нам дати навіть певні дари віри. Але, для спасіння ми мусимо прийти до Бога власною вірою. Ніхто за нас не може повірити Богові. Нехай вся наша рідня вірює, але якщо ми самі з усієї рідні виявимося невіруючими, ми загинемо. Віра наших рідних не поможе нам.

Коли б так Бог Сам прищеплював нам віру, тоді ті, яким Він її не прищепив би, були б невинні. Бо де ж вони могли б взяти віри, якщо їм Бог не дав би? Але написано в Івана 16: 8-9: "А як прийде Дух Святий, Він світові виявить про гріх, що не вірують в Мене", Ці слова сказав Христос. Тож бачимо, що невірство є гріхом, а це визначає, що ми відповідальні за невірство, бо віра і невірство походять з нашого серця, і віра є нашою чеснотою, а невірство — нашим гріхом.

Читаемо також в Марка 16: 14, що Христос, після воскресіння докоряв апостолів за недовірство. За що ж Христос докоряв би, якщо б віра не була власною чеснотою людини? Але віра повинна бути нашою власністю. Ми самі мусимо вірити Богові, Його слову і так чинити, як Він нас

навчає. Тоді, така наша особиста віра задоволить Бога. Уявіть собі, що ви маєте гурт дітей і всі діти вам довіряють, а один син чи донька — не вірять вам. Чи не буде це для вас образою? Чи задоволите ви гуртовою вірою решти дітей? Або чи задоволите ви вірою самому собі? Ні і ще раз ні! Поки ваша дитина сама особисто не почне вам вірити, ви задоволені не будете. І чим котрабудь дитина більше вам довіряє, тим вас більше це задовольняє. Так і з Богом. Він глибоко задоволений, якщо хтось Йому довіряє і так само глибоко ображений, якщо хто не довіряє. Так і написано в Івана 3: 36: "Хто вірує в Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім пробуває".

Отже, ще раз підкреслюємо, що така своя особиста віра є Божою вірою, згідною з Божою волею і вповні задовольняючою Бога. Тому вірте самі, не оглядаючись на інших і Христос скаже вам: "Будь бадьорий, — віра твоя спасла тебе!"

А м і нь.

ДОБРИЙ БОГ

Шановні радіослухачі!

Прочитаємо насамперед Слово Боже з Євангелії від Марка 10: 18, де стоять такі слова: "Чого звеш Мене добрий? Ніхто не є добрий, крім Бога Самого".

Ці слова сказав Христос одному багатому юнакові, який звернувся до Христа власне з цим титулом "добрий". Але він не сказав "Спасителю добрий" чи "добрий Господі", а сказав: "Учителю добрий". А якщо Христос для нього був тільки Учитель, то це означало, що Він був для нього тільки людина, а жодна людина не могла користати з такого титула, як "добрий", бо справді добрий є тільки Бог.

І ми, безперечно, не маємо ніякого сумніву, що Бог є добрий, хоч багато хто й це заперечують, посилаючись на існуюче в світі зло, мовляв, коли б Бог був добрий, то не допустив би, щоб таке зло діялося в світі.

Але такі протестанти проти Божої доброти ніколи ще не подали докладної програми, як то, за їхньою думкою, можна було б стримати зло і не порушити своєї доброти? Адже ж зло не в повітрі висить, а в людях сидить, а при тім злих людей більше, ніж добрих. Отже, коли б Господь мав не допустити зла, то мусів би знищити всіх злочинців, або спаралізувати їхню волю, зробити їх безвільними рабами, які автоматично мусіли б виконувати тільки Його волю. І ясна річ, що це останнє мусіло б бути застосоване до всіх людей без винятку, бо всі згрішили і всі позбавлені Божої слави.

Цікаво, чи ці нарікальники були б задоволені і чи вважали б вони тоді, що Бог добрий, коли б Він їх поробив отакими безвільними автоматаами? Зате зла тоді не було б, бо ніхто не міг би його зробити, кожен був би немов на прив'язі.

Але Бог такого послуху накинутого згори, послуху рабського, не хоче. В цьому не було б прояви доброти, а був би вияв насилля. Але в тім то й захована незбагнuta Божа доброта, що помимо незмірного людського зла, Бог все ще терпить людям і чекає на опам'ятання хоч оди-ниць.

Отже, Бог добрий в усіх Своїх проявах. Але ми попробуємо приглянутись хоч до деяких проявів Його доброти. Наприклад, читаемо в Рим. 12: 2, що доброю є Його воля. І дійсно, коли б воля Божа виконувалась на землі так, як на небі, то негайно небо зійшло б на землю. Однак доброта волі Божої проявляється і в тім, що вона не поневолює і не зв'язує нашої волі, а лише керує нею та регулює її, якщо ми на це Йому дозволяємо. Наприклад, хто вміє писати, то має волю лістів писати, що тільки забажає. Але щоб з того писання щось путнього вийшло, то людина не може однак ставити літери якнебудь, навмання, а мусить ставити такі літери і в такому порядку, як цього вимагають закони граматики.

Чому в людей часто виходять безглуздя навіть тоді, коли вони мають і добру волю, щебто бажають щось доброго зробити? А тому, що вони не керуються Божою волею і через те не мають спільногого регулятора. З ними трапляється, як каже приказка: "Людина припускає, а Бог не допускає". Бо Бог діалі бачить, ніж людина і знає, що те, що людина плянує хоч і з доброю волею, вийде однак тій людині на зло. І Бог, по Своїй доброті, не допустить, щоб ті пляни здійснилися. І людина нарікає на Бога, що Він не добрий. Я сам за час свого довгого парубоцтва плянував два рази оженитись і обидва рази мої пляни не

здійснились. Я не нарікав на Бога тільки тому, що був здисциплінований віруючий, але пережив ці невдачі досить дошкульно, а тим більше, що розкидалися ці пляни якось глупо, на перекір обопільному бажанню. Нарешті я таки одружився і коли прожив зо своєю дружиною років з п'ятнадцять, тоді щойно зрозумів і ясно побачив, що в попередніх невдачах виявилась велика Божа доброта до мене, яка врятувала мене не тільки від багатьох прикорстей, а навіть від смерті.

Свою добру волю Бог виявив також у Своєму Слові, а тому й Слово Боже є також добре. Вже в Старому Заповіті в багатьох місцях читаємо про це. Взяти хоч би таке слово, яке записане в Єрем. 33: 14: "Ось дні настають, — говорить Господь, — і Я виповню добрe те слово, що Я провіщав про Ізраїля". Коли ж ми беремо Новий Заповіт, то він з зрецького називається Євангелією, що визначає в перекладі на нашу мову: "Добра новина". І всі, хто збагнув зміст і духа Господнього Слова, з власного досвіду підтверджують той факт, що воно добрe. "Біблія — то небо в словах", сказав французький реформатор Моно. А що більшість людей не знають доброти Слова Божого, ще тільки тому, що вони не забажали його попробувати; а деякі ще й тому, що вони занадто духовно хворі, а хворі люди не мають смаку і до добрих страв.

Добрий Бог у Своїй волі та в Своїх словах, Він безперечно є добрий і в Своїх ділах. Про це й читаемо в Пс. 144: 17:

"Так, — скаже дехто, — а скільки, однак, буває випадків прикрих, неприємних, а навіть тяжких для нас, які Бог проте допускає. Якже добрий Бог може допустити злі випадки? Це знов таки люди ставлять подібні питання та ще й таким способом тому лише, що дивляться дуже зблизька, не вміють заглянути далі та глибше. Скажім, у вас сталося затруєння крові в нижній частині ноги. Рятунку іншого нема, як тільки від-

няти охоплену затруєнням частину ноги. Вам лікар про це каже, ви рішаєтесь, частину ноги відтинають і ви видужуєте. Життя врятоване. Чи ви скажете, що лікар злочинець, що він жорстокий тиран, позбавив вас ноги! Певно, це прикро, але цей захід мусів бути ужитий, якщо треба було рятувати життя.

Або ось другий випадок: високо на риштований працюють два малярі. Вони розмальовують баню якогось храму. Один з них, викінчуючи образа, рішив його добре оглянути. З тією метою він почав відходити від нього, щоб здалека приглянутись до нього. Захопившись цим огляданням, він забув, що він на риштуванні й усе відступаючи назад, він опинився на самому краю риштування. Ще крок і він полетить униз. В останню хвилину спостеріг цю страшну небезпеку другий маляр, який умить зорієнтувався в ситуації. Криком остерегти товариша було вже запізно. Він з переляку міг би згубити рівновагу й таки впасти згори. Тому він швидко схопив пензля й почав мазати ним по картині як попало. Автор картини кинувся рятувати свій твір і тим самим був врятований сам. Він малощо не побив із люті свого приятеля, визиваючи його образливими словами. Але коли той йому, накінець, вияснив, для чого він так зробив, то той зо слізми на очах вибачався та гаряче дякував другові за рятунок.

Так нераз діє і Бог. Щоб рятувати нашу душу від вічної погибелі, Бог перекреслює наши пляни, нищить наші твори, розбиває наші "ідоли". Часто такі хвилини бувають для нас не то, що неприємні, а жахливі. Нераз ми робимо з таких моментів цілу трагедію й нам стає світ не миць. Часами втрата якогось сильно улюбленого ідола, викликає в нашій душі бунт проти Бога, але згодом, коли ми злагодимося для чого Господь допустив на нас таке горе, ми каемося і дякуємо Богові за ту втрату.

Інколи буває, що ми так і не можемо збаг-

нути Господніх доріг, щодо нашого життя, але ми їх напевно зрозуміємо в вічності. Тут же на цьому світі, ми, знаючи Божий характер, Його заміри, щодо людини, ми просто душею розуміємо, що Бог добрий. А тому, щоб Він не допустив, і яким би тяжким той допуст Божий не був для нас, ми повинні розуміти, що остаточна мета, яку Господь хоче осягнути з нами, є вічне для нас добро. Тому в усіх ділах Своїх Бог керується добротою. Треба тільки дивитися на це з куту зору вічності, а не з нашого суб'єктивного погляду.

Накінець, читаємо в Пс. 144: 9., що Бог добрий до всіх. Отже, добрий для добрих, що само собою зрозуміло, але Він добрий також і для злих, про що засвідчено в багатьох місцях Св. Писання. Особливо ясно це підкреслив Спаситель в Євангелії Луки 6: 35, де читаємо такі слова: "Добрый бо Бог до невдячних і злих". Є така приказка: "З гріхом сварися, але з грішником мирися". Так власне Бог і робить. Ненавидячи гріх усім Своїм божеським еством, Господь уживає, однак, усіх заходів, щоб рятувати грішника. З цією метою прийшов був у світ Син Божий, щоб виявити нам волю Отця, дати нам живого приклада, як має поводитись Божа людина і, що найголовніше, узяти на себе гріхи всього людства й прийняти за них належну кару. Таким чином, Христос, заплативши за наші гріхи, побудував підставу, на якій є можливим простити нам наші гріхи. То чи ж це не вияв просто незбагненої Божої доброти? Але на цьому ще не кінець. Доброта Божа нас не тільки прощає, але й відроджує та усновлює, цебто чинить нас дітьми Божими.

Навіть людина, яка, пізнавши Божу доброту, навернеться до Бога, а потім, переможена гріхом, знов відпаде, всеодно й вона не позбавляється Божої доброти. Читаємо в 2 Хрон. 30: 9 такі слова: "Бо милостивий і милосердний Господь, Бог ваш, і Він не відверне лиця від вас, якщо ви на-

вернетесь до Нього". Як це практично доконується, знаємо з притчі про блудного сина. Той син змарнував дослівно все, що отримав у насліддя від свого багатого батька і обдертий та збінілій вернувся назад, і батько прийняв його з ласкою та любов'ю.

У мешканців, що живуть на островах Фіджі, був цікавий звичай. Коли хтось умирал в родині, то кожного дня перед заходом сонця ті, що лишилися, входили на якесь підвищення й кликали: "Вернись, вернись!"

Друже, хто б ти не був, чи може ти відпавши і другий раз помер для Бога через гріхи свої, Бог всеодно до тебе добрий. Він не спішить тебе судити, карати та викликати. Ні, Бог не перестає тебе кликати різними способами: за посередництвом твого сумління, через вплив Св. Духа, через проповідь Євангелії, через радіо, через духовну літературу безперстанку бринить Божий голос: "Вернись, вернись!"

О вернись, дорогий друже, до доброго Бога й випробуй Його і ти переконаєшся, Який Він добрий. Він усіх прагне спасти та усиновити й дати всім вічне життя. Амінь.

НАПОВНИЛИ НАУКОЮ

Шановні радіослухачі!

Люди цього світу не хотіли б, щоб Євангелія поширювалась, хоч свою пропаганду то вони пхують, де тільки можуть. Вони навіть докоряють віруючих за, ніби-то, недостатню пошану до Євангелії та непошана маля б виявлятися в тому, що ми її скрізь проповідуємо, цебто не тільки в молитовних домах, а й у звичайних домах, на вулицях, в парках, а навіть у лісах. Ясно, що говоримо про такі країни, де є на це свобода, бо ж є й такі країни, де заборонено владою проповідувати Євангелію десь інакше, крім молитовного дома.

І ось ці наші критики піддають нам думку, що з пошані до Євангелії, треба мовчати про неї, а говорити про неї тільки по церквах.

А якже справді Христос навчав та як практикували це апостоли? Христос сказав: "Ідіть по цілому світові і проповідуйте Євангелію всьому створінню" (Марка 16:15). Отже, Христів наказ не склеровує проповідників Євангелії в святині та храми, а по світі. Де тільки знаходяться Божі створіння, там треба їх проповідувати. В інших місцях Слова Божого Христос ще докладніше опислює, де треба проповідувати. В притчі про весілля читаємо: "Так підіть на роздоріжжя, і кого тільки спіткаєте". Отже, де кликати? "На роздоріжжях"! А в притчі про велику вечерю, то ще й так написано: "Піди швидко на вулиці та завулки міські... на дороги й на загороди, та й силуй прийти, щоб наповнився дім мій" (Луки 14: 21-23).

Також Христос порівняв проповідь Євангелії до сіяння зерна на полі, а поле ж є світ. Отже, скрізь по світі має сіятись Слово Господнє, де тільки є людські серця.

Тепер, читаючи Дії 5:28, бачимо, як це апостоли виконували оту Христову науку про проповідь Євангелії. Там написано, як єврейський первосвященник докоряє апостолів: "Чи ми не заборонили вам, щоб про теє ім'я не навчати? I ото, ви своєю науковою переповнили Єрусалим..."

Тож, подумайте над цими словами "переповнили науковою Єрусалим". Це просто щось надзвичайного! Бо це ж означає, що вони не тільки де-неде посіяли ту науку, або трохи поширили її в Єрусалимі. Ні, первосвященник скаржиться, що вони нею **переповнили** Єрусалим. Цебто на кожній вулиці, в усіх закутках, в кожному домі в Єрусалимі було повно апостольської науки про Христа. Вони свідчили всім без винятку, при кожній нагоді й на кожному місці. Але вони безперечно не були **нахабниками**, але радісними й готовими виконавцями Христового наказу, який бренів: "Тож ідіть, і зробіть всі народи за учнів Моїх," (Мат. 28:19)

Проте, коли вказуєш на подібні тексти, то противники Христової науки намагаються вияснювати, що ті накази Христа відносились виключно до апостолів, а не до всіх християн. Але таке кажуть або люди не обізнані, або лукаві хитруни, що інших уважають за необізнаних. Бо ж невеличка групка апостолів ніяк не могла зробити всіх народів за учнів Христових. А тому, поки буде залишатися на світі хоч один народ, який не буде учнем Христа, то Христів наказ буде залишатися в силі, як ще не виконаний. Але тому, що й до кінця світу не всі стануть учнями Христа, то це означає, що наказ Христів є вічний і вічно мусить бути ті, що той наказ будуть виконувати,

цебто робити народи за учнів Христа. I Сам Христос цю думку мав, коли після того наказу сказав: "I ото з вами Я повсякденно аж до кінця віку". А це ж показує ясно, що наказ Христів є дійсний аж до кінця віку, хоч апостолів давно вже нема на цьому світі.

Крім цього, то є написано в Діях 8:1-4, що коли в Єрусалимі постало на церкву велике переслідування, то всі, крім апостолів, розпорощились. І ось ті розпорощені ходили, та Боже Слово благовістили.

Проповідувати Євангелію є обов'язком кожного віруючого. А тому, що й наш народ також, на жаль, не є ще учнем Христа, то й на нас українських віруючих кладеться цей святий обов'язок. I ми його взяли на себе, хоч нам це не легко. Бо мусять знати наші любі слухачі, що всі ми, які приймаємо удел хоч би й у цьому радіонадаванні, працюємо на свій хліб щоденний у бюрах та фабриках, а Божу роботу виконуємо безоплатно поза фабричною роботою. Отже тоді, коли інші відповчивають. Більше того, але ми ще й самі жертвуюмо разом із іншими частину нашого заробітку на підтримку цього святого діла. Бо ми прагнемо, щоб як найбільше наших земляків пізнали Господа, отримали від Нього спасіння та стали учнями Христа. Ми глибоко бажаємо, щоб наш край так наповнився науковою Христа, як колись був нею наповнений Єрусалим.

Тому ясно, що коли апостоли хотіли так докладно евангелізувати Єрусалим, то не могли вони чекати, щоб люди прийшли до них, але вони самі йшли до людей. Вони використовували всі можливості, щоб кожній душі в Єрусалимі сказати про Спасителя. Отже, те саме й ми намагаємось робити.

Апостолів докоряли, що вони не тільки Єрусалим, а ввесь світ наповнили Христовою науковою.

Читаемо в Діях 17:6 таке характерне оскарження: "Ті, що світ сколотили, — і сюди ось вони поприходили!" Так виходить, що апостоли — то заколотники, а справжніми заколотниками були ті, що оце кричали. Бо ж то вони зробили збіговисько з метою зловити та побити апостолів. Було це в македонському місті Солуні.

Още завжди у світських людей така логіка. Адже ж апостоли ніколи й ніде не колотили, нікого проти кого будь не нацьковували, нікого не бунтували. Вони тихо й спокійно йшли від села до села, від міста до міста і проповідували Євангелію Спасіння. Хто хотів, міг прийти й послухати, не хотів — міг не йти. Вороги ж Євангелії підбурювали людей, робили колотнечу, напад на проповідників спокою й їх же робили заколотниками.

Але що ж? Так воно ведеться від давен давна, що невинних робили винними. Бунтувались люди проти пророків, проти апостолів, проти Самого Христа, а тепер уже й проти Бога. Бо по людському розумінню, проповідувати Євангелію, кликати людей до віри, до покаяння та святого життя — то це заколот; а нападати на людей, бити їх невинно, дерти їм книжки, розбивати вікна в їхніх молитовних домах, — то це мало б називатись "наводити порядок, чинити спокій, усмиряти заколотників." Така та логіка беззаконників!

А проте цей закид: "увесь світ сколотили" — дуже цікавий. Дійсно, віруючі сколочують світ, але духовно. Вони розрішують лінії розуми, розбуджують приспане сумління, змушують людей зробити перевірку своїх духовних вартостей. Але щоб сколотити світ, то треба було не аби якої енергії та праці. Бо ж, як було вже згадано, що той світ не йшов до них, щоб їх слухати, а вони мусіли йти до світа та проповідувати йому Євангелію.

Ні Христос, ні апостоли ніколи не вибрали

місця на якому, за їхньою думкою, годилось би проповідувати, а в інших, ніби, не годилося, би. Вони проповідували, де приходилося: на міських ринках і площах, на вулицях і дорогах, в приватних домах і громадських будинках, в парках і в пустинних місцях, словом, скрізь, де могли бути слухачі. Бо ж найкращим місцем для проповіді Євангелії є те, де є душі, готові слухати Слово Боже.

Проте, щоб світ переповнити Христовою науковою, є певен порядок і система, як належиться діяти. Переглянемо кілька таких вказівок зо Слова Божого. Ось в Рим. 2:21 знаходимо такі слова: "Ти, що іншого навчаєш, себе ж самого не учиш." Чи ж не ясно з цих слів, що всі вчителі мають навчити насамперед себе самих. Бо ж ніколи та наука не матиме успіху, яка не буде підсиlena прикладом вчителя. Нехай проповідники й як добре навчають, але коли того доброго сами не чинить, все піде на вітер. Люди роблять не те, що проповідники кажуть, а те, що вони самі роблять.

Далі читаемо в Ефес. 6:4 такі слова: "Батьки, виховуйте дітей своїх в освіті й остереженні Божому." Отже, після себе, треба вчити Господньої правди своїх дітей і, розуміється, всю свою родину. Бо коли вчителі правди не будуть дбати про духовну освіту близьких, то як їх будуть слухати далекі?

Іще читаемо в Діях 20:31 слова апостола Павла, який каже: "Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестань навчав." Отже, "кожного навчав," цебто, кожного зокрема. Тому не диво, що така наука поширювалась. Пильна, ясна, розумна та постійна наука не тільки захоплює розум, але й заповнює серце. Тому перші християни краще знали Христову науку, ніж сьогодні знають навіть деякі духовні.

Ще є написано в Діях 5:42; 20:20, що апостоли проповідували Євангелію також по домах.

Пізніше лініві духовні занедбали цю працю, оправдовуючись, що для богослужень є храми, а не хати, де бувають усякі гріхи. Але якщо люди своїми гріхами осквернили свої хати, то коли ті самі люди підуть до храму, то хіба вони не те саме учинять і з храмом? Адже ж скверну своїх сердець вони понесуть і в храм. Сказано в писанні, що люди своїми тріхами осквернили всю землю, але Господь прийшов власне на цю грішну землю й до грішних людей, щоб їх рятувати від їхніх гріхів. Тому треба необхідно з євангельською вісткою спасіння іти до кожної хати. І то чим грішніша людина живе в даній хаті, тим потрібніша там є вістка про спасіння.

А взагалі треба підкреслити, що Бог місцями та будинками не цікавиться, а Він цікавиться спасінням людських душ і Він ясно обіцяв перебувати там, де збереться в Його ім'я два або три. Тому, коли віруючі люди зберуться в імення Боже де попало, то й з ними буде їхній Господь і навпаки, коли нечестивці зберуться навіть у Божому храмі, то Бога з ними не буде. Щирі учні Христа освячують собою кожне місце. Вони з театра чи навіть з коршми зроблять церкву, а безбожні опоганяють кожне місце і навіть з церкви зроблять коршму.

Отже, щоб тільки світ наповнити науковою Христа та всі народи зробити за учнів Його, ми готові проповідувати ту науку на кожному місці, при всіх обставинах і всіма способами. Для цього ми проповідуємо й по радіо, аби якнайбільша кількість наших відчизнян, а також і всіх інших, що розуміють нашу мову, пізнати Христову науку про спасіння, покаялись, навернулись до Господа й стали Божими дітьми. Наша молитва до Бога, щоб і наш край наповнився науковою Христа, і щоб з сердець нашого народу линула хвала нашому спільному Спасителеві. Амінь.

ЧИСТОТА ЮНАЦЬКИХ СТЕЖОК

Шановні радіослухачі, а особливо молоде! Цю свою промову я хочу звернути спеціально до молоді.

Свою тему “Чистота юнацьких стежок”, я беру з Пс. 118:9, де стоять ось які слова: “Чим додержить юнак у чистоті свою стежку? Як держатиметься Твоїх слів!”

Отже, Слово Боже, цебто св. Біблія, має бути тим керуючим чинником до духовної чистоти. Проте, щоб Слово Боже могло мати якийсь вплив на наше життя, то треба його знати; а щоб знати, то треба його читати. А що є дійсно обов’язком кожного християнина, а тим більше, молодого християнина, знати Слово Боже, то Христос це підтверджив такими словами: “Дослідіть но Писання...” (Ів. 5:39). Також Христос дуже виразно підкреслив факт, що люди помилуються та блукають власне тому, що не знають Писання (Мат. 22:28).

І справді, як можна знати, яка дорога є добра і чиста перед Господом, якщо не знати Писання? Це подібне було б, коли б людина опинилася у хмарний день в пустині й без компаса. Так люди на пустинях та роздоріжжях цього світу в темряві блукають і не мають найменшої уяви, куди вони справді йдуть? Тому не диво, що псальмист каже: “Буду бігти шляхом Твоїх заповідей...” (Пс. 119:32). Бо то є справді певна дорога. Коли ясна Господня заповідь нам каже, що треба робити, то в нас тоді нема ніяких сумнівів. Ми певні, що Бог не помилується, що Його вказівки вірні

і що шлях заповідей Господніх, це правдивий шлях до неба. Тому псальмист хоче не тільки йти тим шляхом, а бігти.

Молоде люба, яким ти шляхом ідеш? Чи шляхом Божих запавідей, чи шляхом сваволі, шляхом власного вибору? Жахайся йти людськими шляхами, бо вони заведуть тебе до неминутої загибелі.

Слово Боже не тільки показує дорогу, цебто дає напрямок, але воно її також освітлює, як написано: “Для моєї ноги Твоє Слово світильник, то світло для стежки моєї” (Пс. 119:105).

Дуже небезпечно ходити, навіть знаними шляхами, коли є темно. Мені самому довелось одного разу іти стежкою, що проходила поміж садками й яку я зінав так, як самого себе. Але тому, що була дуже темна ніч, то я, однак її згубив і почав плутатись поміж деревами, стукаючись то об одне дерево, то об друге. Я мусів руками мацати по землі, щоб знайти стежку й витратив з пів години часу, поки виплутався з тих садів, які проходилось, звичайно, за 5 хвилин.

Так і на духовних дорогах є тисячі небезпек, а особливо, якщо ті дороги не знані, а до того ще й світла нема. А тим світлом є Слово Боже — Біблія. Не поради наших священиків є тим світлом, не постанови соборів, навіть не слова фірмських папів чи якихось патріярхів, ні і ще раз ні. Тільки, як то виключно, тим світлом на дорозі до неба є Слово Боже і його нічим іншим замінити не можна. Тому ясно, що хто Біблії, а особливо Нового Заповіту не читає й не знає, той знаходиться в абсолютній духовній темряві і не знає, куди він іде. “Слово Твое — то світло для стежки моєї.”

Молоде, перед тобою, якщо Бог тобі подарує довге життя, лежить далека дорога і вся вона оповита страшною темрявою. Чи маєш ти світло Слова Божого, ступаючи в ту дорогу. Якщо ти маєш і знаєш Слово Боже й готова його триматись, то

ти забезпечена від блукання. Але страшно ѹ крок один зробити без того Господнього світла. Скажи сама собі разом із псальмистом: “Я від кожної здої дороги повстримую ноги свої, щоб держатися Слова Твого” (Пс. 119:101)..

І ось так, коли молода людина дійсно буде триматися Слова Божого й від кожної здої дороги буде повстримувати ноги свої, то над нею виконається те слово, яке ми прочитали на початку: “Чим додержить юнак у чистоті свою стежку? Як держатиметься Твоїх слів.” Спаситель наш також цю правду ясно підкреслив, коли сказав до учнів: “Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті” (Ів. 15:3).

Є молоді люди, що недолюблюють Слова Божого, бо воно не годиться з їхніми тілесними забаганками й вони кажуть, що або не розуміють його, або воно втікає з їхньої пам'яти. Раз один такий віруючий юнак поскаржився старому пресвітерові, що Слово Боже ніяк не тримається в його пам'яті, й цим він хотів довести, що не варто його й читати.

Пресвітер уважно подивився на юнака, а потім дав йому брудного кошика й послав принести води тим кошиком. Юнак зрозумів, що старий пресвітер хоче йому показати цим якусь притчу, пішов і кілька разів занурив кошика в воду, щоб набрати води, але вона кожен раз виливалась. Юнак вернувся до пресвітера з порожнім кошиком і сказав: “Надаремна праця, бо ж кошиком води не носять!”

“А ну, давай-но того кошика, — сказав пресвітер, — побачимо, чи ти правду кажеш!” І пресвітер показав йому сотки краплин води, які затрималися в кошику, а відтак сказав:

Отже, бачиш, сину ти не цілком правий, бо, все-таки, ти приніс в кошику багато води, а при тім, ти поглянь на самого кошика, що з ним сталося? Він був дуже брудний, а ось тепер він є

багато чистіший. Через занурювання у воду, він вимився. Так і ти не нарікай, що твоя пам'ять, немов, той кошик, не затримує в собі живої води — Слова Божого. Тобі так лише видається, а справді багато краплин тієї води залишається в пам'яті, а притім, читаючи Слово Боже, думки твої та почуття очищаються від духовного та морального бруду.”

І це є факт. Коли людина постійно читає Слово Боже, то хоч би вона й не навернулась до Бога, то саме читання вже частинно очищає душу такого читача.

Тому, молоде, читай Слово Боже, ще вам тільки допоможе бути країщими, чистішими морально, а навіть розумнішими.

Ось, наприклад, є написано: “Як у Слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить,” (Ів. 8:31-32).

Кожен напевно розуміє, що тут іде мова не про фізичне, чи політичне звільнення, а тільки про духовне. Скільки, наприклад, у віруваннях наших людей є забобонів, марновірства, непотрібних обрядів, якими люди обплутані, як сіткою. І люди намагаються виконувати дещо самі, за дещо платячи, щоб інші за них виконували і все надаремно. Бо Бога не можна задоволити ані підкупством, ані підлабузництвом, ані обманливими обітницями, ані посередництвом інших, таких само грішних людей, які за гроши готові молитися за кого вгодно. Бог, як Отець, тільки тоді буде задоволений, коли Його дитина сама особисто прийде просто до Нього в широму та правдивому покаянні й сама відкриє перед Ним все своє серце, та буде благати пробачення, тоді Бог просить, очистить і відродить.

Але людина, яка не читає Слова Божого, не знає цього всього. Її розум і серце засмічені всякими забобонами та марновірством. Але коли лю-

дина пізнає Божу правду через Слово Боже, то та правда визволить її від усього непотрібного. Тоді очиститься наш розум, наши почуття й увесь наш світогляд. І наша путь до Бога стане чистою та вірною. “Чим додержити юнак у чистоті свою стежку? Як держатиметься Твоїх слів!”

І, накінець, всім треба знати, що хоч би ми й знали дорогу до неба, і хоч би Слово Боже нам її освітлювало та очистило, то все одно ніхто нею не зможе йти, якщо він не буде спасеним від гріха Христом. Тому Слово Боже, одночасно зо всіма іншими добрими Божими дарами, про які ми вже згадали, провадить кожного до Христа, як написано: “Дослідіть но Писання... — вони ж свідчать про Мене!” (Ів. 5:39). Писання докладно знайомлять нас із Христом, виявляють нам не тільки любий та захоплюючий характер Христа, але й мету Його приходу, Його діло спасіння людства. І хто ще все пізнає, не може залишитись байдужим: він мусить Христа або прийняти й піти за Ним, або свідомо відкинути й піти за гріхом до загибелі. В кожнім разі, людина, яка добре познайомиться з Христом і Його наукою, не буде ощуканою: але вона або буде свідомо спасеною Христом, або свідомо погибшою без Христа.

Люба молоде! Я певний що в тобі ще не завмерли ідеалістичні поривання. Я певний, що ти, молоде, широ хотіла б пізнати Христа, прийняти Його в своє серце і йти разом з Ним у Його вічне царство. Отже, чиста й непофальшована дорога до того пізнання Христа, знаходиться в Святому Письмі.

Читай, молоде, Слово Боже, тримайся його вказівок, порад і поучень, і ти знайдеш усе, що необхідне для душі у мандрівці до вічного життя з Господом.

Сам Бог нехай усім в цьому допоможе! Амінь.

НЕ ХЛІБОМ САМИМ...

Шановні радіослухачі!

Ви напевно чули або читали колись про те, як сатана спокушував Христа. Одна з тих спокус була така: "Коли Ти Син Божий, то скажи, щоб каміння це стало хлібами". Цю пропозицію сатана тому зробив Христові, що Христос був дуже голодний після сорокаденного посту. А спокусити голодного хлібом дуже легко, бо він просто не може навіть думати про щось інше, як тільки про їжу. Але таким не був Христос і Він відповів сатані тими знаменними словами, які виявилися вічною і дуже широкою правдою: "Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить з уст Божих" (Мат. 4: 1-4).

І дійсно, хлібом одним могла б жити тварина, а не людина. Людина є вищим створінням, тому вона має й вимоги без порівняння більші, ніж вимоги всіх тварин, разом узятих. Дух людини створений на образ і подобу Божу, не може задоволитись хлібом одним. Людина має, крім тілесних почуттів, ще й почуття духовні, задоволення яких приносить людині велику насолоду.

Візьмім таку сторону людського ества, як розум. Він ніяк не може бути задоволений лише "хлібом одним!" Ні, розум хоче знати і то багато, все хоче знати. Розуміється, що це відноситься до людей, які мають розум. Бо ті, що розуму не мають, вони не мають і розумових прагнень. Розумові прагнення та вимоги спонукають людей творити науку, робити досліди, винаходи, щоб усе знати. І яке велике задоволення приносить людині, коли вона пізнає чи відкриє щось нового.

Наприклад, у III столітті перед Христом, жив

найбільший математик стародавнього світу, Архімед. Він поробив багато відкрить та винаходів. Одне із своїх відкрить він зробив купаючись у ванні, — це так званий Архімедів закон, що кожне тверде тіло, занурене в рідину, тратить у своїй вазі стільки, скільки важить та рідина, що її витисне собою дане тіло. Коли Архімед, маніпулюючи зо своїм власним тілом у ванні, збегнув цю правду, він так втішився, що вискочив із ванни і з криком: "евріка, евріка!", це було по нашому: "знайшов, знайшов!" голий і мокрий побіг до свого кабінету, щоб записати це відкриття.

Другий геніяльний винахідник, американський фізик Томас Едісон, міг працювати без відпочинку дві і три доби під ряд, аж поки не знаходив розв'язки тієї проблеми, яку він собі постановив. Такою великою була його спрага довідатися, упевнитися, переконатися. А коли вже винахід був доконаний, тоді Едісон успокоювався і з великою радістю йшов з лабораторії додому, лягав спати й тоді так само міг дві-три доби підряд проспати.

Можна було б навести багатенно прикладів з життя людських геніїв про те, як вони радили досягненням розуму, як вони нераз забували й за їжу, бувши захопленими огляданням розкошів розумових. Але візьмімо звичайних розумних людей, які не є геніями, ані навіть не є талантами й самі не можуть винайти чи створити нічого особливого. Проте з якою приємністю користуються вони з плодів розуму інших людей. Чи ви не зустрічали таких, які з захопленням читали твори мистців слова, забуваючи за сон і за їжу? Або з якою насолодою слухаємо ми промов розумних та талановитих промовців, та читаємо біографії великих людей. Це дає нам поштовх наслідувати їх і в обсягу наших даровань та здібностей, працювати так, як вони це чинили. І бідні ті люди, що не можуть або й не хочуть користати з плодів людського розуму. Вони тим самим позбавляють себе великої насолоди знати, багато зна-

ти. Тому правильно Спаситель сказав: "Не хлібом одним буде жити людина". Бо й розум людини має також свої вимоги.

Чи дякували ви, друзі мої, Богові за розум? Чи може ви, як безбожники уявляєте, що ви маєте розум припадково? Але чому тоді не вродиться припадково розумна й талановита корова чи кінь, чи інша тварина? Адже ж у тваринному світі є багато голів, значно більших, як людські і з багато більшим мозком, як людські голови. То чому ж вони не створять своєї тваринної культури та цивілізації? Невже ж ви, друзі, не бачите, що Творець безперечно вирізнив людину з поміж усіх тварин і то, передусім, розумом, чим і поставив її вище всього творика. Тому, дякуйте Богові за розум і вживайте його для добра та для святої насолоди. "Краще з розумом терпти, ніж від глупоти радіти."

Приглянемось іще до деяких проявів життя. Візьмімо під розвагу звичайну працю та відпочинок. Правда, дехто вважають працю за прокляття, але це неправда. Прокляттям є невільничі, нахилені, каторжна праця. Але праця добровільна, з покликання і не вичерпуєч, є великим благословенням. І потреба працювати випливає не тільки з вимог нашого тіла, а з вимог нашої душі. І є в тім велике задоволення, коли ми зробимо щось корисного, доброго і гарного. Тоді і втома після такої праці є солодка і відпочинок приемний. Тому ясно, що не для хліба самого працює людина, а для багатьох інших життєвих потреб.

Або погляньмо ще на такі явища, як любов та дружба. Які нещасливі ті люди, які ніколи не зазнали любови чи хоч дружби. Вже тілесне кохання є великою силою, але любов духовна та ідеалістична чинили чуда в світі. Всі оті діла в світі, які нас захоплюють, порушують, ушиляхетнюють, розчулюють до сліз, всі вони були викликані любов'ю та дружбою. І в цих проявах любові є ве-

лика духовна краса. Любов спонукує людей ділитись з бідним братом своїм добрим, а рівним собі чи старшим — виявити якусь послугу. Любов спонукує нас бути добрими, співчутливими, милосердними та справедливими. Але любов до ідеї та до Бога, чинить нас також твердими, міцними та вірними, готовими страждати а навіть померти за ті ідеї.

Страшний був би людський рід без тих духовних проявів і тяжко було б жити на світі, коли б не було тих духовних чеснот. Тому й не диво, що наша душа насоложується тими проявами духовної краси. Знав це Господь, коли казав, що "не хлібом одним буде жити людина". Власне оці духовні чесноти й роблять людину правдивою людиною. І треба дякувати Богові, що Він має на світі таких правдивих людей, які є немов світлом для світу та сіллю для землі. І хоч їх, порівнюючи, є небагато, то все ж таки, вони хоч трохи розганяють темряву людського гріха та самолюбства, та консервують життя від цілковитого морального розкладу.

Або взяти таке чисто духовне явище, як пізнання Бога та довір'я до Бога. Цієї радості та духовного блаженства цілком не можуть збегнути люди, які все щастя людини покладають в задоволенні лише тваринних потреб. А про те ще ж факт, що є мільйони людей, які за жодні скарби світу не проміняють того блаженного духовного стану, який витворюється від спільноти з Богом.

Ми, ясно, свідомі того, що всякі недовірки та безбожники, можуть собі співчутливо або й злісно підсміхатися з такої заяви й вони можуть думати або й говорити: "Ось де засліплення та фанатизм! Їх карають та переслідують і ненавидять, а вони "блаженні" у Господі!"

А однак, убогий, переслідуваній Спаситель Христос був багатший та щасливіший від усіх багачів і властителів світу. Вбогий Іван Хреститель

в Іродовій в'язниці був безперечно щасливіший, ніж Ірод на своєму троні. Апостол Павло, йдучи на смерть, був без порівнання щасливіший від римського імператора Нерона, який засудив його на ту смерть.

Уесь світ і по сьогодні захоплюється огляданням святості угодників Божих і вважає їх за блаженних. Світ подивляє їхню віру, їхнє геройство, їхню безстрашність перед муками і смертю, як рівно ж їхню надлюдську терпеливість. Але ніхто не цодивляє й не захоплюється чинами їхніх мучителів, що не раз вважали свої жертви за божевільних та шкідливих фанатиків. Такі Іроди, Нерони, Деоклітіяни, Торквемади навік увійшли в історію як типи всіх жорстоких, кровожадних деспотів.

Але цього не розуміють ті, які того духовного блаженства ніколи не скоштували. Але Христос знав радості духа ікраще, ніж хтось на світі, тому Він сказав, що “не хлібом одним буде жити людина, а всяким Словом Божим, що походить з уст Божих.”

Людина, яка може обходитись лише хлібом одним, цебто задоволенням тільки тілесних потреб, не є справжньою людиною, а скоріше є твариною в людській подобі. Дух такої людини є мертвий, тому й не виявляє духовних потреб і не праугне їхнього задоволення. Але справжня і всесторонньо жива людина сильно це відчуває, що хліб один не може її задоволити. Бувають випадки, що люди дуже багаті та ще й славні, і на зовні ніби щасливі, нараз кінчають самогубством, бо не бачать сенсу в житті. Такі явища тільки підтверджують ту вічну Христову правду, що “не хлібом одним буде жити людина.”

Приглянемося до життя сьогоднішнього зматерялізованого суспільства, яке воно жахливо нуждене. І хоч хліба є досить і всі інші тілесні забаганки дуже сумлінно задовольнюються, а

щастя і правдивого задоволення проте нема. Чому? Бо “не хлібом одним буде жити людина.” І ті люди, що живуть тільки “хлібом одним”, постійно відчувають брак чогось, відчувають внутрішню порожнечу, бачать що їх огортає немов якась темрява, а в душу щораз виразніше входить повна безнадійність, немає світлих перспектив, а лише щораз більче підкрадається смерть, а за нею вічний морок небуття. Тяжко і страшно жити з такою перспективою. І коли до цього ще приєднається голос сумління та почне нагадувати погане минуле та свідчити, що за все треба таки буде відповісти перед Богом, то в такій душі повстає такий хаос, така буря, що тяжко зносити. І щаслива та людина, яка в такому переживанні зрозуміє, що “не хлібом одним буде жити людина, а кожним Словом Божим”. І коли така людина звертається до Бога та попросить у Нього того заспокоюючого та цілющого Слова, то Бог й те Слово скаже.

О, як то любо почути той Божий голос, те солодке Слово в своїй душі! Відчути оту Божу благодать, яка прощає гріх, очищає душу, відроджує духа, наповнює серце дивним спокоєм і радістю спасіння. І тоді, коли увесь тягар гріха й невірства зніметься з серця, і коли світло Євангелії заліє душу, тоді, людино, ти зрозуміеш, що то значить, що “не хлібом одним буде жити людина.”

Тож, не відкладайте вашого рішення ані на хвилину, зверніться до Бога як найскорше, щоб Він вам відкрив своє оте Слово, яким буде жити людина. Нехай Сам Бог вам у тому допоможе.

Амінь.

ДОБРА ВІСТКА ДЛЯ ГРІШНИКІВ

Шановні радіослухачі!

Звичайно кажуть, що Різдво — то дитяче свято, бо в це свято згадується народження Спасителя, Який проте народився як немовля. І в це свято родичі ставлять для дітей ялинку, дають їм подарки, влаштовують дитячі зібрання й тому власне діти найбільше чекають цього свята.

Але в дійсності це повинно було б бути свято грішників. Бо ж ось як написано в Євангелії від Мат. 1:21 "І Марія вродить Сина, ти ж даси Йому імення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів". Ці слова були сказані анголом до Йосипа, мужа Марії.

Отже, чи зауважили ви, любі друзі, для чого Ісус народився? Не для того, щоб у день Його народження поставити ялинку; не для того, щоб у той день давати дітям, або й один одному, подарки, а для того, щоб грішникам дати подарка, щебто, спасти їх від їхніх гріхів. І не для дітей лише прийшов Ісус, а й для дорослих, а навіть для старих, щебто для всіх грішників без вийнятку.

Ось що про це сказав ангол власне дорослим пастухам, що тильнували тієї ночі, коли Христос народився, свої отари на вифлеємських полях: "Бо сьогодні в Давидовім місті народився **для вас** Спаситель, що Він є Христос-Господь. Подумайте добре над цими словами: "Народився **для вас** Спаситель". Отже, для дорослих грішників, бо ж якщо хто не є грішником, той не потребує бути спасеним, а тому й Спаситель йому не є потрібний. Але чи ж є на світі хоч одна така лю-

дина, що не є грішною? Ні, такої людини на світі нема й це ми знаємо не тільки з досвіду, але й непомилъне. Слово Боже це рішуче стверджує: "Нема справедливого ані одного; ...бо всі згрішили й позбавлені Божої слави".

Тому, ця чудова вістка про народження Спасителя є особистою для кожного грішника без вийнятку. І не робить різниці, який ти грішник: великий чи малій, старий чи молодий, багатий чи бідний, освічений чи простак, до всіх одинаково стосуються ці слова ангола: "для вас народився Спаситель".

Чи вітаєте ви Його в своїх серцях? Чи прийняли ви вже того Спасителя? Чи схиляли ви вже коліна та дякували Богові за невимовний Дар Його для вас?

Тож, подумайте широ, що вам нагадує Різдво? Навіщо ви його святкуєте? Чим воно для вас цінне? Погляньте, що світ цей зробив з Христового Різдва: передусім, обернув його на свято додгужування свому тілові. В деяких країнах обернули його на свято святого Миколая та використовують його для реклами своїх товарів. І чого тільки не підсовує вам світ в імення Різдва: і різні харчові продукти, щоб ви об'їдалися; і одіж, щоб ви якнайкраще повдягались і тим прикрасили тіло своє на спокусу один одному; і горілку, щоб запаморочити ваш розум і вашу совість; і тютюн в різних видах, щоб ще більше задимлювати повітря та затроювати себе никотиною. Але того, для чого справді Христос народився, не реклямують і людям не пропонують, тобто спасіння від гріхів.

І невже ж ті грішники думають, що так святкуючи Різдво й ніколи не прийнявши спасіння, вони не будуть відповідати за це? Невже ж вони думають, що за це жахливе диявольське перекручення Господнього пляну буде відповідати якась церква, або якісь духовні, але не вони — не грішники? Але ж Спаситель народився **не** для церкви, **не** для духовних, а для грішного народу, щоб

спасти його від його ж гріхів. Тому кожен грішник сам буде відповідати за свої гріхи, не скориставши з так великого спасіння. Бог не буде судити нас загалом, скажімо, родинами, суспільствами, чи націями, чи навіть церквами; ні, кожен стане на суд індивідуально й кожен буде суджений за його особисте прийняття чи відкинення Спасителя, що народився для нього. Тому ніхто не втече від особистої відповідальності за те, що святкував Різдво задля дододження тілові, а душу залишив без Різдва. Так, світ не знає Різдва Христового для душі, а тільки й то виключно для тіла. А тимчасом написано ясно: "Хто має Сина Божого, той має життя; хто ж не має Сина Божого, той не має життя вічного".

Отже, як ти, друге, реагуєш на цю заяву ангола: "вам народився Спаситель?" Чи ти Його приймеш, чи відкинеш? Чи ти подбаеш про своє ж особисте спасіння, якого не можна отягнути без Спасителя? Тому, треба познайомитись з Самім таки Спасителем, увійти з Ним у живу спільність, дозволити Йому народитись у серці, щоб не лише тіло користало з Різдва, а щоб і душа з нього скористала.

Ангол сказав ще й такі слова: "бо **сьогодні** вам народився"... Це — "сьогодні" є таке саме вічне, як і слово: "вам народився". Бо ж так, як слово "вам народився", не означало виключно пастухів, так і слова "сьогодні народився" не означають один історичний день. Цю думку підтвердив той самий ангол такими словами: "бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім", — отже не тільки пастухам. А апостол Павло каже таке: "Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння". І це "тепер" для кожної душі має іншу дату. Тоді для неї "час приємний" і тоді "день спасіння", коли вона прийме Спасителя в своє серце.

Мільйони християн, святуючи формально Різдво, ніколи в дійсності не пережили Різдва ду-

шею. Тому для них Христа як би й не було; Він для них ще не народився й вони тієї радості Різдва ніколи ще не скоштували. Тому, це "сьогодні народився"... приходить до кожної душі зокрема. Це Божий день ласки, який буде продовжуватись аж до другого приходу Христового на землю. Бо хоч є багато людей, які ясно усвідомлюють собі й вірять, що Христос, як історична Особа, народився був 1970 років тому, але Спаситель, Той, що мав їх спасти від їхніх гріхів, для них ще не народився. Лише аж тоді, коли вони прийдуть до Нього в глибокому покаянні та живою вірою приймуть Його в своє серце, тоді для них стане дійсним оте "сьогодні народився Спаситель". Так бо написано: "Але кожного дня заохочуйте ви один одного, доки звесьма **"сьогодні"**, щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха". Тому ясно, що те "сьогодні" є кожного дня, поки триває час Божої ласки. Але той час може скоро закінчитись чи то через другий прихід Христа, чи через наш відхід до вічності. Тому то, любі радіослухачі, ми й намагаємося заохотити вас прийняти Христа ще сьогодні й не відкладати вашого спасіння. Бо це великий гріх відкидати Божий подарок, що є той "підступ гріха", який чинить людей запеклими. Знайте бо, що всякий день приходить до кінця і день спасіння для вас не буде також продовжуватись вічно. Може те "сьогодні" є для вас останнім і коли ви його пропустите, то більше ніколи не матимете можливості на спасіння. Не ризикуйте, відкладаючи спасіння до наступної нагоди. Ціна спасіння занадто висока, щоб його втратити. Воно куплене для вас дорогою ціною — страшною смертю вашого Спасителя за вас і воно означає прощення всіх ваших гріхів, і дарування вам вічного життя з Господом. Чи ж можна собі уявити, щоб занедбати таке велике спасіння і тим самим погубити себе навіки? В цю хвилину може рішаться ваша доля. Тому, не будьте байдужими, слухайте уважно: "сьогодні

народився вам Спаситель". Прийміть же Його і дозвольте народитися Йому в вашому серці та спаси вас від ваших гріхів. Вчиніть сьогодні рішальний крок до Бога і нехай народження Спасителя в вашому серці відродить його для нового життя. Тоді це Різдво буде для вас воїстино щасливим святом.

Ця вістка ангола є їй тим дорогоцінна, що другого дару чи другого способу нема, яким можна було б спастись. Бо ж Сам Спаситель сказав: "Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить **ніхто**, якщо не через Мене". А апостол Петро підтверджує це такими словами: "Нема ні в кім іншім спасіння. Бо під небом нема іншого імення, даного людям, що ним би спастися мімали".

Тому, всі людські способи спастися, всі ті особи та імена поза Христом, є ніщо. Ніякі наші власні заслуги чи добре діла не спасуть нас також. Тільки один Спаситель має право і силу спасти нас від наших гріхів. І, якщо ти, друже мій, такий дар Божий відкінеш, то щілу вічність будеш плакати та нарікати сам на себе за своє недбалство. І, навпаки, якщо приймеш, то всю вічність будеш тішитись та дякувати Богові за Його дивний спосіб спасіння.

Нехай же слова ангола: "Сьогодні народився для вас Спаситель!" стануть дійсними і для вас!

Амінь.

ЦІЛЬ ХРИСТОВОГО НАРОДЖЕННЯ

Шановні радіослухачі!

Дозвольте мені сьогодні дещо сказати в зв'язку з народженням Христа.

Невіруючі люди, що дивляться на з'явища в цьому світі більше з матеріального куту зору, не припускають, що народження кожної людини має певну мету. Тимбільше народження Христа є обумовлене конкретною метою. Звичайна людина не завжди знаходить свою ціль; тому то в житті так багато нещасливих і незадоволених людей. Нераз люди ставлять питання: "Навіщо народився той каліка, жебрак, п'янича або злодій?" Буває, що й філософи не можуть злагодити, навіщо народився й існує той чи інший індивід. Але ціль народження Спасителя кожний може легко зрозуміти, бо вона ясно об'явлена в Божественому Слові — Євангелії. Вглянемось у неї всебічно.

Христос народився, щоб чинити волю Отця Небесного і довершити Його справу (Ів. 4:34). О, яка це чудова і ясна свідомість! Коли б кожна людина зрозуміла, що й вона прийшла на цей світ не для чого іншого, а також для того, щоб чинити волю Отця Небесного і виконувати Його справи. Яке прекрасне тоді було б життя!

В чому власне полягала та воля Божа і що то була за справа, яку бажав довершити Божий Син? Він мусів перед усім знищити справи диявола (1 Ів. 3: 8). А ті справи дійсно страшні для людей, а тому ненависні й для Бога. Сатана подбав відірвати людей від їхнього Творця, збунтувати їх проти Нього, позводити на блудні дороги і, в кінці, погубити навіки. Ось ці жахливі справи сатани Христос прийшов знищити.

Щоб це зреалізувати, Спаситель почав свідкувати світові про правду (Ів. 18: 37). Для цього Він і народився. Правда є додатня й уемна, про Бога і про сатану, про вічне життя, але також і про вічну погибель. Христос не вдягав правди в шати лицемір'я, не зменшував її значення; Він від кривав людям усю правду, — чисту і всебічну, бо Він Сам був правдою. А тому люблять Христа всі правдолюбці, а ненавидять усі неправдомовці та лицеміри.

Достоєвський любив правду, розуміється, яку він собі уявляв, тяжко постраждав за неї, малощо життя не втратив, а все ж таки Христа він любив ще більше. Про це він висловився так: “Коли б мені математично доказали: що правда поза Христом, — я погодився б краще залишитися з Христом, аніж з правою”.

І він мав слухність, бо поза Христом нема правди. Всяка ж правда без Христа — це неправда.

Христос народився, щоб явити світові Отця (Ів. 1: 18). Він будив у людях тугу по Бозі, прагнення Бога, побуджував їх до шукання Бога. Існує оповідання про одну дівчину, що народилася сліпою. Батько особливо її кохав, співчуваючи горю своєї дитини. Вона ж не менше кохала свого батька, але якось сумно, невиразно; бо хоч відчувала його доброту, та не бачила його лица. Накінець знайшовся добрий очний хірург, який рішився зробити операцію. Після зняття з очей пов'язок, дівчина почала бачити все, — також і свого батька. О, як же тішилася вона, заглядаючи йому в очі, — тимбільше, що він був дуже гарний мужчина. “Татусю, — говорила вона, — яка я щаслива, що бачу тебе! Яке то дійсно було нещастя, що я мала такого чудового тата й не бачила його”.

Світ не знає Бога як Отця; він тільки автоматично, без свідомості повторює слова: “Отче наш”, а синівського почуття він не має. Бог для

світу був і є страшним суддею, а тому й суд Його називають “страшним”. Ale хто пізнає Сина Божого, той у Ньому пізнає Бога як чудового, люблячого Отця. Жаль, що так багато людей ще й досі не бачать Його своїми духовними очима.

Христос народився, щоб спсти світ (Ів. 3: 17). Не природу, не землю спсти, а людей на землі, і то не їхнє тіло, а їхні душі прийшов спсти Син Божий (Лук. 9: 56). Коли загрожує небезпека втрати маєтку, наприклад, пожар, то розумні, нерозгублені люди, спасають те, що найцінніше. Так чинить і Спаситель. В Його очах одна душа цінніша від усього світу, а тому Він і спасає душі. Є люди, що вміють оцінити навіть фізичне життя людини.

Одного разу сталася пожежа на пароплаві, що плив по одному з канадських озер. Поміж пасажирами постала паніка. Один пошукувач золота з Каліфорнії їхав на тому пароплаві додому. Він прив'язав свої скарби до пояса і надів на себе рятунковий круг, надіючись таким чином добрatisя до берега. Коли він уже збирався скочити в воду, нараз підбігла до нього дівчина з розпучливим благанням:

— Рятуйте мене! В мене немає тата, який би помог мені. Я їду сама і пливати не вмію. Благаю вас, рятуйте мене!

Прекрасне дитяче личко, залите слізами і двоє великих, переляканіх очей...

Що робити?

Глянув на валізочку з золотом — і на ніжну дитячу ручку, що в розпуці скопилася його руки. В голові, як буря пролетіли самі протилежні думки: “Обох спсти не можу, треба залишити золото або дитину”.

Ще хвилина... Він рішучо кидає свою валізочку в озеро, хапає дитину в свої руки і скочує в воду.

Страшні зусилля, розпучлива боротьба — і він щасливо добирається до берега, на якому він

знепритомнів із перевтоми. Коли ж він опритомнів, дівчина сиділа над ним, розтирала його груди і плакала. О, як безмежно дорога була йому тепер ця дитина: — він купив її ціною своїх скарбів, зібраних надлюдською працею довгих років, а тепер малошо й життя не віддав за неї.

Безмежно більше оцінює душу Христос. Він прийшов спасти не тільки ті душі, що випадково зустрічаються на Його дорозі, але Сам шукає заблуканих і загублених (Лук. 15: 4-9); іх відшукує і спасає (Лук. 19: 10). Але Христос не спасає силою, бо звершенна любов не вживає насилля. Він кличе й чекає, щоб душа відізвалась, тоді Він спішить з допомогою. Трудно спасті тих, що не мають свідомості своєї погибелі і не бажають собі, щоб їх хтось спасав.

Одна жінка приїхала на велику конференцію з маленькою донечкою. Під час перерви, у великому натовпі людей, мати загубила дочку. Шукала, кликала, але все було надармо. Тоді з триногою, схильована мати, звернулась до проводячого конференції, щоб він оголосив, що Мері Мур загубилася, нехай обізветься, якщо вона є в залі.

Проводячий оголосив, але ніхто не обізвався. Серцем матері заволоділа розпач. Аж, нараз, вона глянула, а її дочка спокійно сидить на першій лавці. Мати кинулася до дитини, а проводячий запитав дівчину, чому вона не відізвалася, як він оголосував, що Мері Мур загубилася.

— Хіба ти не Мері Мур? — додав він.

— Так, я Мері Мур, — відповіла дівчина, — але я не загубилася, я ж тут собі сиділа.

Дитя не мало свідомості свого положення, а тому думало, що це відноситься до якоїсь іншої Мері Мур, і не відізвалось. Так само мільйони людей чують поклик Христа: “наверніться, покайтесь”, але вважають, що це до них не відноситься.

— Та в чому нам юкайтися? — часто чути питання, — адже ми не душогуби чи якісь інші зло-

чинці? Або: “Куди нам навертатися, тож ми маємо свою релігію і церкву?”

Такі люди не мають свідомості своєї погибелі. А тимчасом, як на світі нема безгрішних, так рівно ж нема спасених, бо погиbelь випливає з гріха, вона наслідок гріха. Тому то Христос родився, щоб спасті людей від погибелі (Ів. 3: 16), як рівно ж і від гріха (Мат. 1: 21). Це й логічно, бо ж не можна спасті хворого від смерті, не вилікувавши його від смертельної хвороби. Гріх — це смертельна хвороба душі (Рим. 6:23), від якої може спасті тільки Христос.

Накінець, Христос народився ще й для того, щоб ми через Нього жили (Ів. 4: 9).

В драматурга Федотова є вірш, під заголовком “Стрілочник”. У ньому описано, як якийсь Степан служив стрілочником на станції. Він був жонатий і мав одну тільки донечку — Катю, яку дуже любив.

Одного разу влітку, дружина принесла обід і взяла з собою Катю. До зміни було не довго і Степан рішив зоставити дочку біля себе. Він положив Катю спати в дижурній будці, а сам пішов переставляти стрілки, бо гнався кур’єр, а на зустріч йому — товарний. Ці потяги треба було розвести: товарового пустити вліво на запасову путь, а кур’єра — направо. Нараз, коли кур’єр вже наблизався, Степан глянув направо й окаменів з жаху: між рейками була його Катя. Вона вийшла з будки й бігала по штуті. Невимовна й страшна боротьба постала в душі стрілочника: “куди скрувати потяг?” Наліво? — зударяється потяги і буде багато жертв... Направо? — там Катя... В його очах потемніло, але остання іскра свідомості заставила однак пустити потяга на дитину, рятуючи тим самим життя пасажирів. Та Бог змиливався над ним: дитина в останню хвилину впала між рейками і коли забрязкотів над нею потяг, вона, зо страху, припала до землі і так пролежала, поки не пройшов потяг. Тоді дитя встало, і пере-

лякане, побігло до батька, який мало не знеприятомнів із радості. Так, ще була велика і страшна жертва Степана, — віддача єдиної дитини на смерть, щоб інші життя мали.

Щось подібне сталося у духовному світі. Сатана скерував усе людство до погибелі. Щоб спасти його, треба було жертві, рівноцінної з життям усього людства. Такою жертвою міг бути тільки абсолютно святий Син Божий. Чи усвідомлюють собі грішники, якою мукою мусіло бути сповнене серце Отця Небесного, коли Він посылав у світ Сина Свого єдинородного? Він послав Його на тяжку працю, на недостатки, на ганьбу, на страждання і мученичу смерть. О, коли б ще грішники усвідомили собі, — вони давно вже покаялися б!...

Ось, для цієї то цілі народився Христос і Він довершив справи Отця, знищив діла диявола, потибших віднайшов і спас їх, даруючи їм вічне життя. Яким то запеклого серця й безсумлінним треба бути, щоб не цінити такої жертви й не бути вдячним за неї!

Нехай же впадуть на коліна всі, що збегнули ціль народження Христа, що прийняли Його жертву, і нехай прославлять Триєдного Бога за Його незбагнату любов до нас. Дивний Божий дар отримали ми в народженні Христа. Слава Йому за це!

Нехай народжений Спаситель у вифлеємських яслах, народиться в кожному серці й щарює в ньому.

Амінь.

ПРИХІД ХРИСТА

Улюблені радіослухачі!
В Євангелії від Луки 17: 30 читаємо такі слова: “Так буде й того дня, як Син Людський явиться”.

Ця Христова заява негайно розбуджує нашу цікавість, яка, в свою чергу, викликає в нас питання: “І дійсно, як же то буде й що буде, коли Син Людський явиться? Нам хотілося б знати про це!”

І справді, Спаситель не залишає нас без відповіді. Ось вона: “І як було за днів Ноєвих... їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчегу, прийшов же потоп і всіх вигубив” (Луки 17: 26-27).

Напевно всі ви розчаровані й думаєте: “І це все? І то тільки так буде того дня, як Син Людський явиться? А ми думали, що те з’явлення будуть попереджувати якісь надзвичайні ознаки та знамена. А тут виявляється, що тоді життя буде ти постійним своїм звичаем”.

Отже, воно, ніби, й так; бо ж завжди люди їли, пили та одружувалися, але проте у цьому Христовому віясненні, в якому часи з перед Його приходу, порівняні до часів Ноя, є й щось надзвичайного. Бо ж були періоди в історії людства, що люди не тільки їли, пили та одружувалися, а мали ще інші, вищі потреби. Вони цікавились також культурою духа, намагались служити Богові, дбали про спасіння своєї душі і, взагалі, дбали про духовний розвиток свого життя. Але не так було за днів Ноя. Люди тоді не то що оскотинились, а озвірili. Втратили цілком людську гід-

ність і тому могли задовольнитися потребами виключно тілесними. Ось як описує Слово Боже те людство з часів Ноя: "Побачив Бог, що велике розбещення людини на землі, і ввесь нахил думок її серця є тільки зло шовсякденно... І наповнилась земля насильством... Кожне бо тіло зіпсуво дорогу свою на землі" (1 Мойс. 6: 5, 11-12). Отакий то жахливий стан людства був за дій Ноя. І власне до подібного стану доходить вже й наш вік.

Про самого ж Ноя маемо в Біблії дуже коротке, але надзвичайно багатомовне свідчення. Ось воно: "Ной знайшов милість у Господніх очах. Він був чоловік праведний і невинний у своїх поколіннях. Ной з Богом ходив" (1 М. 6:8-9).

Отже, три великі чесноти вкрашали Ноя: праведний, невинний і ходив з Богом. І це тоді, коли всі люди зіпсули свою дорогу, думали тільки про зло й земля була сповнена насильства. Вже ці чесноти Ноя повинні були промовляти до сумління сучасників, а тим більше, що про нього засвідчено, що він був проповідником правди (1 Петра 2: 5). І ця Ноєва проповідь була ще й ілюстрована надзвичайно великим ділом. Ной, на Божий наказ, будував велетенського корабля тому, щоб рятуватися від потопу, що мав знищити ввесь світ. Напевно помагали йому в цій праці три його сини. Нема сумніву, що така незвичайна будівля притягала увагу глядачів і тому біля Ноя постійно збиралася натовп, що зацікавлено приглядався дивовижній будівлі й напевно розпитував, що то має бути? І Ной охоче оповідав, що на світ має прийти потоп і знищити все живе створіння за гріхи людей, а тому він будує ковчега для рятунку своєї родини й тих, що покаяються. Напевно, що Ной закликав людей до покаяння й намовляв помогти йому в праці при будові ковчега, в якому й вони могли б урятуватись. А може він навіть радив їм розпочати будувати нові ковчеги.

Але жодних добрих наслідків з його проповідей не було. Люди не каялись і, крім Ноєвої родини, ніхто до ковчегу не ввійшов. Знаючи ж характер людей, ми можемо ясно уявити собі, що мусів Ной пережити за ввесь той час будування ковчега. Бо ж у людей є своя норма. Наприклад, вони розуміють, що коли треба будувати хату, то будувати на підвищенні; коли ж корабля, то над морем; коли робити гріх, то треба вночі; а коли треба молитися, то — в церкві. І коли хтось з тих людських норм виходить, народ уважає його ненормальним. Тому люди напевно спочатку цікавились, що то той старий дивак робить і розпитували, але коли довідались, що Ной буде корабля на суші і пророкує потоп, то одні напевно реготали до розпужку та приказували всякі глупливі приказки, а інші похитували головами та говорили між собою: "Бідний Ной, таки збожеволів від тієї своєї побожності!"

Можливо, що й були такі, що стримували глупів, та казали: "Ну й чого ви насміхаєтесь? А якщо дійсно стане потоп, то Ной попливів собі в своєму кораблі, а ви де подінетесь тоді?" Але, в таких випадках, розумні зауваги, звичайно, не доходять до свідомості й розбещений натовп ще більше реготав та приказував: "Потоп? І ви в таке можете вірити? Та звідки може взятися стільки води, щоб затопити всю землю? Це ж тільки божевільні фантазії старого фанатика!"

Так проходили тижні, місяці й роки... Люди вже перестали цікавитись працею Ноя. Часами лише дехто ще спитає: "Ну, як там той божевільний буде ще свого ковчега?" "Буде" — кажуть. "От, до чого доводить фанатична віра!"

Але, накінець, ковчег був готовий. Бог повелів Ноєві забрати до ковчега певну кількість тварин, харчів і ввійти самому зо своєю родиною. Після того, ковчег був ще сім день відчинений. Це була особлива ласка Божа для грішного людства, вияв безмірного Божого милосердя, дару-

вання людям ще останньої нагоди рятуватися. Проповідь Ноя залунала з новою силою. Можна уявити собі, як він зо слізми благав людей повірити Богові, покаятись і ввійти в ковчег. Але все було надаремно. Серця закам'яніли в гріхах, а розум запаморочився невір'ям. Приходиться лише дивуватися, що роз'ющені безбожники не спалили Ноєвого ковчега. Очевидно Господня рука чувала над праведним Ноем і здіржувала злочинні заміри.

На сьомий день Бог Сам замкнув ковчега й негайно почав лiti страшний, небувалий дощ. Написано, що не тільки "розчинилися небесні розтвори, але й відкрилися всі джерела великої безодні" (1. Мойс. 7: 11). Води нестимно линули згори і здолу. Умить повиливалися ріки, швидко наповнювались долини; заливало села й міста. Ковчег Ноя ще стояв на узгір'ї, але до нього вже не можна було дістатись. Тепер люди зрозуміли, що Ной говорив правду, але було запізно. В смертельному жаху, в дикій розпутиці, вони простягали руки свої до ковчега, який вже величаво підносився на воді. Села, дерева, гори зникали під водою, а разом з ними зникали й люди, що шукали там порятунку. Ось, на горі великій натовп народу. Вода шибко підходить до нього. Люди божеволіють з жаху. Вони ридають, моляться, пробують втікати, та нема куди; дехто підносить руки до неба, немов хотів би туди піднести. А смерть неминуча, холодна всіх огортає своїми страшними обіймами. Ось вода вже по пояс, вже по-під руки. Люди починають тратити ґрунт під ногами й один за одним з нелюдським криком занурюватися у воду. Починається страшне змагання за хвилини або тільки за секунди життя. Накінець усе заспокоїлось. Вода покрила всю землю і все живе створіння загинуло в її хвилях. Лише ковчег Ноя злегка похитувався на поверхні того безмежного океану.

Отак було за днів Ноєвих і так має бути, ко-

ли Син Людський з'явиться. Ясна річ, що того дня, коли прийде Христос, не будуть відбуватися ті самі події, щебто, не буде потопу. Але яка різниця, яким способом нечестиві загинуть, факт залишається фактом, що всі вони загинуть. Підкреслюючи те, як люди поводились перед потопом і порівнюючи ту поведінку до поведінки людей перед приходом Христа, Господь дав нам зрозуміти дві речі. А власне, що безбожні люди тоді й тепер одинакові і що погибелъ як тоді так і тепер прийде на них несподівано.

Навіть сьогодні є ще більше можливостей спастися, як було тоді. Бо тоді проповідував правду один лише Ной, а сьогодні її проповідують сотки тисяч Христових благовісників. Ной був старий і простий чоловік, то можна було припустити, що дідусь на старість здитинів та уявив собі якусь фантазію про потоп. Але сьогодні проповідують прихід Христа й суди Божі мужчини й жінки, молоді і старші, прості люди і глибоко вчені; всі ті, що довіряють Господу в простоті, але також і ті, що вміють глибоко вдумуватись, застновлюватись, міркувати й досліджувати. Сьогодні є дослівно, як написано, "хмари свідків". А тому, як кого прихід Христа захопить несподівано без покаяння, то це буде тільки по причині непростимої тваринної недбайливості та по причині загального невірства. Варто також підкреслити, що Ной був один, тому легко було припустити, що він збожеволів. Але чи ж можна припустити сьогодні, що всі ті сотки тисяч проповідників про другий прихід Христа, є божевільними? Притім, як ми вже згадували, величезна кількість тих проповідників, є освіченими людьми і то не лише в теологічному напрямку, а в усіх ділянках людського знання. Є поміж ними і видатні політики й офіцери різних рангів, і професори й природознавці, і прерізні науковці-дослідини. Чи можуть вони бути чисто всі божевільні? А вони вірять і свідчать про другий прихід Христа.

І що ж робить світ при наявності цих “хмар свідків Христових”? Робить точнісенько те саме, що й за днів Ноєвих: їдять, п’ють, одружуються, забавляються, а про розплату й не думають. Всі дбають виключно про тілесне, а про духовне їм і думку не спаде. А коли прийде суд, час Божого розрахунку, хто буде тоді винен у їхній погибелі? Чи скажуть вони, що не знали чи не чули, що таке статися має? Євангелія голоситься й поширюється друком на сотках різних мов, та різними іншими способами, в усіх країнах світу й усім народам. Тому, незннати Спасителя та Його волі й науки може лише той, хто свідомо знати не хоче. Але суд прийде!

Друже, в якому положенні ти знаходишся? Чи ти як той Ной живеш справедливо, невинно та ходиш з Богом; чи як його сучасники, що думали тільки про зло, про тілесне та світське й щілком зіпсували свою дорогу? Пам’ятай, що живучи без Бога, ти й не попадеш до Бога, але як дитина погиблі підеш на вічну погибель. Невже ж ти не жахаєшся справедливого гніву Божого?

Тож, покайся, поки ще є час і вийди в духовний ковчег, яким є для всіх нас Спаситель наш Ісус Христос. Бо тільки в Нім є спасіння від огненого потопу, який гряде на землю. Довірся Христові, рятуйся в Нім, поки не пізно!

Господь нехай усім допоможе! Амінь.

ЩО ДАЄ ВІРА В ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА?

Шановні радіослухачі!

Є багато на світі таких речей, ідей та явищ, які вимагають віри. Скажім для прикладу, що кожен винахідник мусів насамперед вірити, що такий то винахід є можливий. І та віра дає винахідникові силу, терпеливість, витривалість і навіть шляхетну впертість у праці, в дослідах та експериментах, аж поки даний винахід не буде зреалізований.

Так і духовно є певні об’єкти віри, які мають особливий вплив на духовне життя віруючого. І особливо багато духових чеснот розбуджує в людині віра в другий прихід Ісуса Христа. Всі християни вірять, що Христос прийде другий раз на цей світ з силою і славою великою і з Ним усі святі та всі анголи небесні. Прийде Він для того, “щоб дати заплату слугам Своїм, пророкам і святым, хто Імення Його боїться малим і великим, і знищити тих, хто нищить землю” (Об. 11:18).

Проте не всі вірять у це вповні. Деято припускає, що Христос прийде, але ще не скоро; деято вірить якось в’яло, невиразно; але хто вірить цілим серцем, живою вірою і жде того приходу з дня на день, то така віра будить в християнах багато духовних чеснот.

Передусім, віра у другий прихід Христа робить віруючих готовими, як написано: “Будьте готові й ви, — бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете” (Мат. 24: 44).

Це ж ясно, що хто вірить у прихід Христа, той жде цієї події, а хто жде, той готовиться.

До цих актів приготовлення, належить і така сторінка в людському житті, — як приготовлення відповідної одяжі. Завжди, коли ми сподіваємося визначних гостей, то до зустрічі їх хочемо відповідно вбратися. Ісправді, є записані ось такі Христові слова: “Ось іду, немов злодій! Блаженний, хто чуйний, і одежу свою береже, щоб нагим не ходити, і щоб небачили ганьби його!” (Об. 16:15).

Безперечно, що кожен розуміє, що в духовному житті не має ніякого значення звичайна одіж. Це треба розуміти духовно. Завжди в Святому Писанні, під словом “одіж” треба розуміти “праведність святих” (Об. 19: 8) і взагалі християнські чесноти, як написано: “Отож, зодягніться, як Божі вибрани, у щире милосердя, добротливість, чокору, лагідність, довготерпіння” і т. д. (Кол. 3: 12). Узагальнюючи цю ідею, можна сказати, що одяг християнина символізує наше духовне життя назовні; щебто те життя, яке бачать люди, але яке бачить також Господь.

Отже, християнин, який чекає на прихід Ісуса Христа, пильно дбає про те, щоб не тільки бути пристійно зодягненим духовно, а й щоб бути розкішно прикрашеним усіма християнськими чеснотами. Бо, на жаль, мусимо сказати, що є не мало “християн”, які хвальяться своєю привналежністю до християнства, але ходять абсолютно нагими духовно, і ганьба їхньої духовної наготи безчеснити не тільки їх самих, а й усе християнство.

Звичайно, коли ми ждемо гостей, то не тільки одягаємося відповідно, але приводимо в порядок дім у середині: білим, чистим, миємо, виносимо непотрібне, прикрашуємо і т. д. І про це є також написано: “Та знаємо, що, коли Він з'явиться, то будем подібні до Нього... І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе також само, як чистий і Він”.

І це цілком натурально: правдивий християнин, що чекає на прихід Христа, має бути приготований до тієї зустрічі як назовні, так і внутрі.

У Матвія 25: 1-13 Христос подає ще одну характерну рису приготовлення. Там Він показав християн у виді десятьох дівчат, з яких п'ять було мудрих, а п'ять нерозумних. Вони вийшли на зустріч молодому з запаленими каганцями. Але нерозумні були недбайливі, не взяли досить оліви і, в критичну хвилину їхні каганці погасли. Ясно, що цю картину треба розуміти духовно: каганці — це наше свідчення, наша віра; оліва — це любов Божа, пролита в наші серця Духом Святым; а світло — це наше життя, наша поведінка, наші діла.

Отже, Господь хоче, щоб ми Його зустріли не тільки готовими формально, а з палаочими любов'ю серцями. Він хоче, щоб ми горіли для Нього, щоб ми освітлювали темряву нашого оточення. Не мляве формальнє служення Богові — любе Йому, а оте духовне горіння, любить Господь.

Також правдивий християнин, який вірить у другий прихід Христа, намагається бути докладним та пильним у виконуванні своїх обов'язків. Ось у Матвія 24: 45-47 Христос дав приклада, як пан, від'їжджаючи в далеку дорогу, дав певні доручення слугам своїм. Розумний слуга, який вірив у скоре повернення свого пана, докладно й пильно виконував його доручення; а той, що думав, що пан довго забариться, зловживав своє уважнення для своїх пожадливостей.

Також Христос у Мат. 25: 14-30 дав ще другу картину: ось інший пан, від'їжджаючи, роздав слугам своїм гроши та не всім однаково: одному дав 5 талантів, одному — два, а одному тільки одного. Двох перших старанно орудували грішми свого пана й до його повороту подвоїли його капітал. А третій був злив, лінивий, а може й заздрісний та сердитий на пана, чому він дав йому найменше? Досить того, що він талант пана закопав, щебто добре склав і не робив нічого.

Чи треба нагадувати, що обидва ті слуги, як

і той, що вжив доручення пана на зло, так і той, що цілком не виконав доручення пана, були суворо покарані, тоді, коли чесні слуги були щедро нагороджені.

Ясно, що це тільки приклади, але вони показують, що не всі слуги Христа однаково відносяться до своїх обов'язків і не всі з однаковою пильністю виконують доручення свого Господа. Хто непохитно вірить у слова Самого Христа, Який сказав: “Ото, незабаром приходжу, і зо Мною за плата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його” (Об. 22: 12), той пильно виконує Христові доручення, а хто мляво вірить, той мляво виконує, той не має чуття обов'язковості, той, очевидно, не вірить, що Христос не залишиться боржником.

Далі Христос у Матвія 25: 31-46 подає ще одну картину й це картину суда. Коли Він прийде, Він засяде на престолі слави Своєї. “І перед Ним усі народи зберуться” і Він їх розділить, одних для вічного блаженного життя, а других — для вічного покарання. Принцип, яким буде керуватися Господь у цьому поділі, буде такий, яке було сердечне відношення людей до Христа. До одних Він скаже: “Я голодував, прагнув, скитався, був нагий, слабував та був у в'язниці й ви мені в усьому співчували і допомагали, а інші не допомагали”.

З цього виникає, що хто воїстоно вірить у прихід Христа, той є співчутливий до Христового діла, а Христове діло — це рятувати людей в усіх найтяжчих обставинах їхнього життя. Бо ж вірити в Христів прихід, це значить, вірити в усі ті наслідки, які виникнуть у зв'язку з тим приходом. Це значить вірити в усе те, що Христос обіцяв учинити, коли прийде, як для віруючих, так і для невіруючих, а тому така віруюча людина не може бути байдужа. Як ви бачите віруючу людину байдужу, духовно мляву, недбалу, неспівчутливу, лі-

ниву, скупу, то так і знайте, що та людина не вірить серцем у другий прихід Христа.

Є ще в Святому Писанні й такі слова: “І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!” (Мат. 24: 14).

Ці слова ясно показують, що віра в другий прихід Христа розбуджує в Його слугах місійного духа, щебто спонукає проповідувати Євангелію по цілому світові. Чому? Що в тій вірі є спонукаючого до духовної праці? По-перше, любов і співчуття до грішників, які гинуть, бажання вказати їм дорогу спасіння. По-друге, бажання прискорити прихід Христа, а тим самим і прискорити кінець людської безбожної сваволі. Адже ж зло розпаношується так, що тяжко стає жити, а зокрема там, де існує переслідування віруючих, де нема свободи совісті, де є духовна дискримінація. Тому дітям Божим щиро хотілося б, щоб нарешті прийшов кінець для тієї людської несправедливості, для всякого тніту, ненависті та злоби. А той кінець прийде, коли буде проповідана Євангелія по цілому світові, на свідоцтво народам усім.

Світські люди цього не розуміють; вони не можуть збагнути, чому віруючі люди намагаються всіма способами поширювати вістку Євангелії. Деякі думають, що за це хтось платить; інші знову думають, що в цій діяльності приховані якісь політичні мотиви; а ще інші думають, що рушійною силою цієї праці є звичайний фанатизм. Але ясно, що всі вони глибоко помиляються. Бо спонукаючою силою до проповіді Євангелії є, передусім, жива віра в другий прихід Ісуса Христа, який і принесе кінець беззаконному пануванню людини над людиною; словом, принесе кінець теперішній епосі, а настане те, про що написано так: “І перейшло панування над світом до Господа нашого... і Він зацарює на вічні віки” (Об'явлення 11: 15).

І ось ми, віруючі, прагнемо приспішити той

час, а тому не шкодуємо, ані часу, ані праці, ані недоспаних ночей, ані здоров'я, ані засобів, які здобуваємо тяжкою працею; все кладемо на Божий вівтар. Проповідуємо Євангелію живим словом безпосередньо, проповідуємо і через радіо, і за допомогою друкованого слова, і коли б були ще якісь інші способи, то ми використали б усі, аби якнайскорше увесь світ почув Євангелію і щоб якнайскорше прийшов кінець усякому злу.

Це ще не всі чесноти, які прищеплює душа жива віра у другий прихід Христа, але й ці, згадані нами, вже чинять християнина цілком відмінним не тільки від світських людей, але й від мертвих християн.

вих християн. Отож, друже мій, якщо ти вважаєш себе за віруючого, то чи віриш ти цілим серцем своїм у другий прихід Господа нашого Ісуса Христа? І чи та віра спонукує тебе бути готовим зустріти Його? Чи ти ходиш постійно відповідно духовно одягнений та внутрішньо очищений? Чи палає твоє серце любов'ю до Грядучого, а також чи сповнене воно глибокого співчуття та бажання допомогти страждаючим послідовникам Христостям? Чи ти прагнеш від щілого серця служити Христові, виконуючи Його доручення, уживаючи Його талати, а особливо всіма силами та засобами поширюючи Євангелію по цілому світові на свідоцтво народам усім? Якщо так, то ти є добрий християнин; очікуй з радістю свого Господа. Але якщо ні, то ти в великій небезпеці. Так як тураєшся Його в цьому лукавому та перелюбному світі, так Христос і тебе відцурається перед Отцем Своїм та перед анголами. Жахайся подібної долі, та покайся, поки ще є час. Та нехай серце твоє разом зо всіма вірними гукне ще сього дні: "Прийди, Господи Ісусе!" Амінь.

3 MICT

Предмова	5
1. Новорічні	7
2. Окаймі: Хрищення, Піст, Сповідь, Вечеря Гос.	23
3. Читання	49
4. Передсмертна молитва Христа	55
5. Великодні	61
6. Дух Святий	77
7. Про церкву	88
8. Про спасіння	99
9. Самопізнання	132
10. Початкова правда	139
11. Суттєве	145
12. Неволя й визволення	157
13. Любов	163
14. У Христі	175
15. Дорога	181
16. Різні перешкоди	187
17. Молитва	213
18. Віра	226, 260
19. Святість	247
20. Закінчення	253
21. Доброта	267
22. Праця	273
23. Молодість	279
24. Радості життя	284
25. Різдвяні	295
26. Другий прихід Христа	301

Книжку "Радіоблаговістя Голосу Євангелії в Україну", а також інші книжки видавництва "Дорога Правди" можна виписувати по адресі:

"Doroha Prawdy", P. O. Box 3, Station D,
Toronto 9, Ont., Canada